

R. I.

1942

č. 1.

MISIONÁR

Pre členov spolku sv. Jozefa pri
cerkvi sv. Ducha v Michalovciach.

Nebeský tesár.

*Skromný tesár v Nazarete
krivú kladu shobľoval;
hojný pot si utrel s čela,
na Isúsa zavolať:*

*„Dieťa milé! Synu Boží!“
Moja ruka slabne už;
Jozef starne; smrť je blízko;
pechovej ma, Matke slúž!*

*Kriste! až ja zomriem — v nebi,
kde si večným vladárom,
dovoľ, by som smel tam zostať
zas len skromným tesárom!”*

*„Staň sa!” riekol v pousmiali
Spasiteľov božský ret.
„Nebo bude tvoja dieňňa,
zákazníkom celý svet!”*

*„Komu bolesť skrivi srdce
ako búrka v háji strom,
ty žiaľ stešeš, ohobľuješ —
budeš duši tesárom!”*

O. Fiala.

Pod ochranou sv. Jozefa.

Videl som kdesi zaujímavý obraz. Nad zemou na svetlom obláčku sa vznášal sv. Jozef s božským Dieťaťom v náručí. Dole pod nimi stál zástup ľudí rôzneho stavu. Každý z nich držal v ruke list, v ktorom žiadal od Isúsa nejakú milosť. Anjeli odobierali listy od prosebníkov a podávali ich sv. Jozefovi. Tento ich láskave prijímal a prekládal Božiemu Dieťaťu. Malý Isús mal v rúčke pero. Sv. Jozef viedol sám útlu ručičku najsvätejšieho Chlapečka, aby mohol každý list podpísať. Všetky prosby boli vyslyšané.

Akým názorným spôsobom tu nakreslil umelec veľkú pravdu o mocnej prímluve sv. Jozefa! Ten, ktorý bol Synu Božiemu na svete pestúnom, živiteľom, ochrancom a učiteľom, stal sa v nebi pestúnom našich duší, ochrancom sv. Cirkvi. Jeho prosbu pokladá Isus Kristus za rozkaz. Nemôžeme si myslieť, že by Syn Boží, ktorý tu na svete Jozefa ako otca ctí a poslúchal, mohol mu na nebesiach niečo odoprieť.

Sv. Jozef je pomocníkom, vo všetkých potrebách. Pomáha vždy a všade. Lieči dušc. Hojí nemoci telesné. „Nepamätám sa“, prehlásila sv. Terezia, „že by som bola za niečo prosila sv. Jozefa ná darmo“.

Keď slávny misionár ctihodný O. Passerat založil kláštor vo Valsaint vo Švajciarsku, nastala veľká bieda. V najväčšej tiesni prehlásil O. Passerat sv. Jozefa za predstaveného kláštora a na oltár svetcov položil tento dôverný list: „Nie som hodný, ó sv. Jozefe, ukázať sa pred tebou, ale poznajúc tvoju dobrotu, prednášam ti svoju prosbu: Náš kláštor je v žalostnom nedostatku. Nemáme ani služobného brata... Mňa bolí noha, musím ležať a nemôžem konať dobré... Všetko čakám od teba. S hlbokou pokorou a vďačnosťou tvoj sverenec.“

O. Jozef Presserat, redemptorista, ubohý hriešnik.“ A sv. Jozef odpovedal! Ihneď na druhý deň sa prihlásil do kláštora za brátra ctnostný mládenec a priviedol misionárom ako dar - teľnú kravičku...

Taký dobrý je sv. Jozef! Kto k nemu sa utieka, nachádza najlepšieho priateľa. Preto aj my, michalovskí misionári, složili sme starosť o dokončenie nášho chrámu do rúk sv. Jozefa a založili sme Spolok sv. Jozefa. Preto aj tento časopis „Misionár“ bude hlásať dobrotu a moc nazaretského tesára. Nech sv. Jozef je nám všetkým najmocnejším ochrancom a najmilším priateľom!

Redaktor.

O. Celustka :

„Ustanovte sv. pôst...!“

Tak volal prorok Joil k svojmu národu, keď videl pripravené tresty Božie. „Trúpte na roh na Sionu, ustanovte sv. pôst, svolajte schôdzku,

nech sa zide ľud, nech sa posväť obec...“ (Joil 2,15).

Áno! Pôst usmieruje rozhnevaného Boha. Hlavné mesto assyrskej

riše Ninive mrávne prepadlo; ich nepravosti volaly k nebi o pomstu, ale milosrdný Boh čakal ná ich pokánie. Poslal do Ninive proroka Jonáša a poručil mu: „Choď do Ninive, mesta veľkého, a hlásaj tam: Ešte 40 dní a Ninive bude zborená“, Tri dni chodil prorok po rozsiahlych štvrtiach mesta a hrmevým hlasom volal: „Ešte 40 dní...“ Ninive sa dalo na pokánie. Sám kráľ sostúpil s trónu, odložil kráľovské rúcho a kajúcne sedel na zemi, posypanej popolom. Ľudia i dobytok nič nejedli ani nepili. Boh sa smiloval a svoju hrozbu nesplnil.

S tým úmyslom postíme sa aj my: usmieriť Boha za svoje hriechy! Bl. Kašpar del Bufalo chcel ako 10 ročný chlapec prísne postiť. Matka namietala: „Deti v tvojom veku nemusia postiť tak prísne“. Ale chlapček sa nedal. „Jestli som starý k hrešeniu, som tiež starý k posteniu“!

Postom si vyprošujeme pomoc Božiu. V pevnosti Bethulii v izbietke svojho domu vdova Judit v

postení prosí o silu, aby mohla mesto oslobodiť od nepriateľov. Postom a modlitbou posilnená ide do nepriateľského tábora, svojou krásou očarovala Holoferna a keď usnul, odřala mu hlavu. Zachránila tým rodné mesto. Písmo sv. hovorí o nej, že každý deň postila okrem soboty a iných sviatkov. (Jud. 8, 7). To je jasný dôkaz, aký milý je Bohu pôst. Ak chceš od Boha obdržať veľkú milosť, pridaj k modlitbe pôst!

Pôst ako dobrý skutok a spolu očistný prostriedok pomáha nám pripraviť svoje srdce na veľké sviatky, aby sme prijali viac Božích milostí. Pôstom učíme sa premáhať seba samých a svoje briešne náklonnosti. Preto Cirkev predpisuje pôst. Dobré dieťa rado poslúcha Cirkev a zadrží predpísaný pôst. Keď prísne nepostiš, pomodli sa dispenzačne modlitby!

„Čo môže byť účinnejšieho ako pôst, ktorým sa blížime k Bohu, premáhame diabla a lákave nepravosti?“ (Lev Sv.)

Matka bolestná.

Veľký piatok.
Tri hodiny po poludni.

Golgota. — Na jej temenu týči sa krvavý kríž. U päty kríža sedí Matka. Na jej lone spočívá mŕtvoľa toho, ktorý bol celým jej životom, radosťou a šťastím.

On najkrajší zo synov ľudských — a teraz drží na rukách

jeho zohavené mŕtvé telo.

Kde sú tie krásne chvíle, keď v Betlehéme iškla na svoje srdce roztomilé krásne dieťaťko; kde sú tie šťastné chvíle, keď s láskou hľadela na božskou žiarou venčené jeho lice; kde sú tie dni, keď ho videla učiť a dobre činiť všetkým?

Minuly sa a pred jej okom letia udalosti posledných dní. Štvrtok — pamätihodný deň tajomnej lásky eucharistickej. Krvavý pot, mrzká zrada Judáša, útek apoštolov, potupný súd Velerady, Piláta a Herodésa, strašné bičovanie, trním korunovanie. — Mimovoľne upiera oči na ranami posiate telo, akoby tie rany rátať chcela, ale nemôže, toľko ich je. Len sa dotýka s najväčšou nežnosťou trňovej korúny, akoby sa bála, že svojím dotykcom rozmnoží bolesti mŕtvého. —

A znovu ide bolestnou krížovou cestou — od súdnej stolice Pilátovej až na Golgotu. Znovu prežíva každé zastavenie krížovej cesty. Vidí neistý krok svojho Syna, krvavé stopy, aké zanecháva jeho nohy, bolestné pády, pusť: preklihanie, surové rany vojakov.

Golgota! Ešte teraz cíti rany kladív, ktoré približujú sväté jeho ruky a nohy, veď každá tá rana bola ranou do jej materinského srdca. V jej duši znie bolestný výkrik: Žijem!; srdce prenikajúce: Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? — aj mohutné velebné, odovzdané; Dokonáno je! Otče, v ruky tvoje odovzdávam dušu svoju!

Slzy, celý prúd slz stieka po tvári bolestnej Matky. Objíma mŕtvého Syna a potom blúdi zarosenými očami okolo seba, akoby chcela povedať:

„O vy všetci, čo idete cestou s bolesťou v srdci — bohatí,

chudobní, hladoví, nahí, opustení, prenasledovaní, muži a ženy, dievky a starci, vdovy a siroty, všetci, čo trpíte, pláčete, vy všetci páni, úradníci, remeslníci, robotníci, sluhovia, žebráci, vy všetci pozorujte a vidte, či je bolesť vaša, ako bolesť moja!“

Jedného dňa prišiel k sv. Vincentovi z Pauli muž zle prenasledovaný osudom. Svätý ho vzal za ruku, vedie ho do Cerkvi pred obraz Matky Bolestnej a ukazujúc na obraz vraví: „Priateľu, keď od nej sa ti nedostane potechy a radosti, potom sa ti jej nedostane od nikoho!“

Je doba sv. postu. Vidíš pred sebou krvavý kríž a u jeho päty Matku Bolestnú. — Trpela a trpela mnoho. A trpela pre teba, aby rozumela tvojím bolestiam a aby vedela tešiť a pomáhať.

Trpíš? Mnoho trpíš? Ona rozumie tvojej bolesti. Ona trpela, aby ti rozumela, ona trpela, aby ti pomáhala. Je tvoja Matka: „Synu, hľa matka tvoja!“

O. Jozef Fail.

Sviečky polovoskové
v rôznych veľkostiach

1 kg za 17.- Ks

a iné kostolné potreby
dodá alebo zaobstará

Spolok sv. Cyrila a Metoda

BRATISLAVA,
Puškinova 4.

Múdrost Božia vo svete.

„Boly to iste zlé chvíle, ktoré vám vzaly to, čo každému človeku je najdrahšie --- pokoj duše!“

„Áno, boly to udalosti, ktoré mi vzaly všetko. Boh, ktorý je najvyšším dobrom, nemôže voľačo tak krutého dopustiť. Keď sa také veci stávajú, môže človek iba jedno povedať: nie je Boha!“

„To je zlý úsudok, pane! Hovorili ste o najvyššom dobrom, nechceli by ste myslieť tiež na najvyššiu múdrosť? Nevieť, čo sa vám stalo a nechcem sa vypytovať, ale jedno mi povedzte: ste azda vy Bohom?“

„Nie!“

„Ale zdá sa, že sa za Boha pokladáte. Alebo aspoň za voľačo jemu rovnocenného, lebo si dovoľujete s Bohom sa škriepiť a hádať. Obviňuj m vás z pýchy, lebo ste sa odvážili Boha stávať pred svoju súdnu stolicu, ... hrstka prachu proti všemožícemu Tvorcu vesmíru! Rozväzte len, čo to je: šialenosť červa, ktorý mohutného orla s nadoblačnej výšky volá dolu pred svoj súd. A i to je nedostatočné prirovnanie k nekonečnému rozdielu medzi človekom a Bohom. Sú vám azda otvorené knihy Všemožúceho, že si trútate posudzovať jeho skutky a dopustenia? Či azda nie je v jeho rukách, aby všetko, čo vás potkalo zlého, premenil v dobré?“

„Či azda nemôže tie udalosti, ktoré vám sa zdajú nešťastím zmeniť tak, že padnete v prach a budete mu ďakovať? Smie dieťa, ktoré metlou bolo potrestané, volať na otca: choď tu a zodpovedaj sa?!“

„Ale ja som si toho nezaslúžil!“

„Nezaslúžil? Máte právo o tom rozhodovať? Ste snáď jediný človek, ktorý myslí, že sa mu stala krivda? Nie sú tisíce iných, ktorí trpeli viac ako vy?“

„Ja som sa narodil ako slabé dieťa, ktoré do piateho roku nemohlo ani stáť ani chodiť. Zaslúžil som si to? A

požrite sa teraz na mňa! Poznáte vo mne to dieťa? Nie som skôr dôkazom večnej múdrosti Božej? Irikrát som bol slepý a trikrát operovaný. Zaslúžil som si to? Nereptal som, nerúhal som sa, ale snášal to trpezlivo a dúfal.

Ako chudobný student býval som často po celé týždne živý suchým chlebom, lebo nebolo nikoho, kto by mi bol dal voľačo lepšieho a ja bol príliš hrdý, aby som žobral.

Živil som sa kondíciami a medzi tým čo synkovia bohatých rodičov utrúcali peniaze i zdravie, ja do noci sedel pri obluku pracujúc pri svetle mesiaca, lebo som nemal penazí, aby som si opatril svetlo. Zaslúžil som si to? A tak celý môj život bol plný skúšok, veď aj tu na cestách a túlkach divočinou dostal som sa do takých situácií, pri ktorých som sa mohol pýtať, či som si ich zaslúžil a na koniec predsa všetko sa skončilo vždy tak, že som nemohol len složiť ruky a ďakovať Bohu slovami: nie, to som ani nezaslúžil.

Keď čujem niekoho reptáť na nezaslúžený osud, núti ma to, aby som povedal: Nemám pred Bohom žiadnych práv, ani zásluh, mám len povinnosti, musím mu každý deň ďakovať, že ma stvoril, a musím sa pripravovať k životu lepšiemu“.

Tak dlhá spisovateľ Karel May svojho priateľa Old Surehanda, keď vidí ako padá pod ranami osudu. Neztrácať vieru v Boha, nie rúhať sa Bohu, ale trpezlivo čakať a dúfať. Tieto slová mal by si napísať hlboko do srdca každý kresťan.

(Il. Surehand — O. Jozef Fall)

Máriin husliar.

V malom talianskom mestečku žila biedna, ale pobožná vdova po kapelníkovi. Mala 4 ročného synka Jozefa. Nazývala ho „Beppo“. Sama vrúcne milovala Matku Božiu a túto úctu horlivo zaštepovala do srdiečka svojho chlapčeka. Denne sa spolu modlievali pred obrazom

Matičky Božej večernú modlitbu, a keď sa pomodlili, vzal Beppo, — malý umelec, — husle, matka spievala „Ave Maria“ a synček jej spev na husliach sprevádzal.

Jedného dňa mamička Beppova ťažko onemocnela. Synáčik kľakával už len sám pred obrazom Prečistej

Devy a slzami prosil: „Moja nebeská Mamička, uzdrav moju mamičku!“

Nemoc sa zhoršovala. Chorá matka prijala sviatosti umierajúcich. Keď cítila, že sa blíži jej posledná hodinka, pobozkala Beppu, pohladkala jeho zlaté vlásky, oddala plačúce dieťa do ochrany Božej a potom hovorila: „Beppo, môj synku zlatý, zahraj mi ešte raz moju najmilšiu pieseň „Ave Maria“!“

Dieťa berie s pláčom husličky, celou dušou hraje mamičke „Ave Maria“. Zvuky husiel trúchlivo doznievajú. Chlapec čaká; díva sa na mamičku, ale tá sa neozýva. Beppo hladí matkinu ruku a úprimne sa pýta: „Mamička! Páčila sa vám moja pieseň?“ Pýtal sa márne. Ústa nebohej sa neotváraly. Láska ve oči vyhasly a dobré srdce už nebilo. Beppo zostal sirotom ako kvietko v poľu.

Tažké časy nastaly pre malého Jozefa. Prijal ho k sebe vzdialený príb. a chcel ho využívať ako „záračného dieťaťa.“ Vodil 4 ročn. chlapca po mestách, Beppo vyhrával vo dne i v noci, nemal ani času sa vyspať a namiesto chleba dostával biťie a surové slová.

Keď sa raz v sobotu večer vrátili domov, chlapec v zúfalstve utiekol z domu svojho tyrana na cintorín, aby sa mohol vyplakať na hrobe svojej drahej mamičky. Klakol si, vzal husle a začal hrať najmilšiu pieseň matkinu „Ave Maria“. Potom si sedol ku hrobu a v detinskej prostote vyrozprával

mamičke všetok svoj ból a žiaľ, aký tvrdý, neznesiteľný je preňho tento život, aby ho mamička radšej vzala jam do krásneho neba k sebe a k Mamičke Božej. Utrápený bolesťou zasnul Beppo na hrobe. Vo sne vidí svoju mamičku. Pristupuje k nemu. Usmieva sa, vlásky mu hladká, potom ho bozká a žiada: „Synu môj, Beppo môj, zahraj mi moje Ave, zahraj pieseň k Matke Božej, ona ňa neopustí, ona je tvojou Matkou.“

Beppo sa prebudil, vzal husličky a začal hrať „Ave Maria“. Hral, ako najlepšie vedel, všetku bolesť i lásku vložil do piesne...

Medzitým prišiel na cintorín panfarár. Chodieval každú sobotu večer na cintorín zapáliť lampu na hrob svojej nebohej matky. Začul pieseň, Takú milú, takú dojemnú a krásnu. Slzy mu vstúpily do očí. Keď posledné tóny sa ztratili v nočnom tichu, priblížil sa kňaz k chlapcovi, láskave sa s ním poshovárval, chlapec mu otvoril svoje srdce, vypovedel svoj žiaľ ako vlastnej mamičke.

Kňaz, plný súcitu, vzal chlapca k sebe na faru. Druhého dňa pohovoril s pestúnom — a od toho času stal sa on sám Beppovi najlepším otcom imatkou. Beppo vyštudoval. Stal sa kňazom a cez celý život zostal veľkým čítelom Matky Božej, ktorá tak podivuhodným spôsobom ukázala sa mu byť vernou Matkou.

Z kroniky „Misionára“.

Obnovu sv. misie v Novom Meste a v Kalsi vykonať od 7. do 12. februára O. Zakopal a O. Mušil. Hoci bola veľká zima, ľudia sa hrdavo zúčastnili na položnosti.

Pôstne kázne v Humennom prednáša letos misionár O. Teofil Čeluska.

Každú stredu v marcu bude v našom kláštore o 6. hodine večer motehen k sv. Jozefu za členov Spolku.

Naše hroby. Spolok sv. Jozefa nejestvuje ešte ani 4 mesiace a už traja jeho členovia odišli na večnosť. Sú to: Mária Pavlovčáková z Michaloviec, Ján Kločanka a Mária Budkovská z Čečehova. Na 3. zádušnú sobotu dňa 7. marca o 7. h.

hola za nich obetovaná veľká služba B. s panachidou.

Sv. Otec Pius XII. bude 13. mája t. r. sláviť 25-ročné jubileum svojej biskupskej vysviacky. Prine sme mu ako svojmu najlepšiemu otcovi duchovnú kytičku modlitieb a dobrých skutkov!

Prezident Slovenskej Republiky dr. Jozef Tiso oslávuje 19. III. svoje meniny. Členovia Spolku sv. Jozefa doporučia svojho prezidenta do mocnej ochrany jeho patróna sv. Jozefa v modlitbách.

Štátny sviatok 14. marca pripadne letos na pôstnu zádušnú sobotu: preto zádušné bohoslužby sobotné sú preniesené na predchádzajúci piatok.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Tlačí knižstváričien Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach. — Spovolením cirkevných a rehoľných predstavených vydáva Kláštor redemptoristov v Michalovciach. — Vedúci redaktor: O. Frant. Fiala, zo spovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce.

R. I.

1942

č. 2.

MISIONÁR

Pre členov spolku sv. Jozefa pri
cerkvi sv. Ducha v Michalovciach.

„Christos voskres!“

Nebo už brány otvára,
zaznieva slávy zvon;
Christos už kameň odvála,
vychádza z hrobu von.

Ihrojte srdcia radosťou,
bo veľký deň je dnes;
udrela šťastná hodina:
„Isus Christos voskres!“

Otvoril nebo dekorán,
prístup je voľný už;
tvoj vodca Christos, nie satan,
len Christu verne služ!

Nič nedbaj plané na reči,
nech škripa zubmi des!
Kto Christu vernosť osvedčí,
raz vstane jak On dnes.

Mikuláš Štefan Gojda.

„Hrob jeho bude slávny.“

Svojho času priniesly noviny zpravu, ako angličan lord Cater otvoril hrobku egyptského kráľa Tutankhamona, ktorý pred 3.200 rokmi bol do nej položený. Zpráva opisovala, aká to bola dojemná chvíľa, keď bolo odstránené žulové veko, objavila sa kryštálová rakev a v nej druhá, drevená, zlatom ozdobená rakev, v ktorej pod dvojakým drahocenným prikrovom odpočívalo telo faraonovo; v rukách držal

zlatý cep a zlaté žezlo. Ľudia vraj ani nedýchali z údivu, nad umeleckou výzdobou starodávneho hrobu.

To bol slávny kráľovský hrob. Svädčil o moci a bohatstve faraóna. Celý život si ho pripravoval. Jednako je to len hrob, smrteľného človeka, ktorý sa rozpadá v prach.

Hrob Isusa Christa je oveľa slávnejší; vydychuje zo seba niečo

božského; je to pomník nesmrteľný.

„Hrob jeho bude slávny“, tak už dávno predpovedel prorok Izaiáš (hl. 11). „Budú ho chcieť pochovať s bezbožníkmi, ale u bohatého bude pochovaný, pretože nepravosti neučinil a nebol nájdený v jeho ústach klam“.

Vedľa zvykového práva malo byť telo Isusa Christa hodené do jamy, vykopanej neďaleko popravného miesta. Malo zotlieť s telami zločincov, s Isusom ukrižovaných, Otec nebeský však zachránil telo Isusove od porušenia. V žalme 15. je o Kristovi napísané: „Nedopustiš, aby svätý Tvoj (Isus Chr.) videl porušenie“.

Josif z Arimathie mal na svahu Golgoty záhradu, plnú štíhlych paliem, cyprusov, vonnej myrty. V nej mal pre seba vytesaný nový hrob, v ktorom nik nebol ešte pochovaný. Tento hrob postúpil Josif svojmu Učiteľovi a Spasiteľovi. Vyprosil si dovolenie od

Piláta, aby mohol telo Isusa Christa vziať a pochovať. Sňali ho s kríža, ovinuli telo do plátna, napusteného vonnými masťami. S láskou opustených sirôt odnášali učenci a ženy myronosicy telo Ukrižovaného do hrobu slávy.

Slávny je hrob Isusa Christa, lebo v ňom spočinulo telo Kráľa slávy; v tomto hrobe bola premožená smrť. Mrtve telo už tretí deň spočívalo v hrobe. Smrť ďalej kosila svoje obeť. Nenazdala sa, že podfatý pšeničný klas vstane k novému, nesmrteľnému životu. Presvätá duša Bohočloveka znovu sa spojila s telom. Povstalo síce umučené telo, ale aké krásne: lico žiari ako slnko, rúcho biele ako sneh, nebeský lesk ho obkľučuje!

Svätý hrob vydal zo seba božský plod a učí nás: tu je to miesto, kde smrť bola popravená. — I náš hrob sa raz otvorí a potom, daj Bože, aby i náš hrob bol slávny a nesmrteľný!

O. Čelústka.

„Christos voskrese iz mertvych...“

Rok čo rok spievame tieto slová ráno v deň Paschy. Zamyslel si sa už niekedy nad týmito slovami? Urob to aspoň dnes!

Zájdí dnes, aspoň v myšlienkach, na cintorín a zadívaj sa na tiché hroby! Mlčia, akoby nikdy nemaly prezradiť hlboké tajomstvo, ktoré v nich driema. Zda sa ti, že aj stromy, ktoré tu rastú, boja sa porušiť posvätný klud a len ticho, nesmelo šeptajú o dávnej minulosti. Ale nedaj sa klamať! Tak to bolo aj u hrobu Kristovho.

Otvor sv. Písmo, predstav si, že u teba stojí Kristus, že ti ukazuje na rady hrobov a hovorí: „Príde hodina, v ktorej všetci, čo sú v hrobách, počujú hlas Syna človeka. I pôjdu tí, ktorí dobre robili, na vzkriesenie života, tí však, ktorí zle, na vzkriesenie súdu.“

Rozumieš dobre tie slova: „Počujú hlas“? Pre jeho božskú všemohúcnosť nie je nikto mŕtvy; len usnul, aby bol opäť prebudený, až On, ktorý smertiju smrť poprav, zavolá. Nečuduj sa preto, že radostne volá apoštol: „Ó smrť, kde je dnes tvoje víťazstvo?“

Preto keď stojíš dnes nad hrobom tých, s ktorými si sa tak fažko lúčil, neboj sa, ale s plnou istotou a živou vierou sa modli: Kristus vzkresí iz mŕtvych, smertiju smrť poprav i suščym vo hrobách život darováv!

Ale nezabúdaj! Vzkriesenie bude dvojaké: jedno k sláve, akú oko ľudské nevidelo, druhé k hanbe, na akú srdce ľudské nikdy ani nepomyslelo. Tu ide o mnoho! Keby Boh dnes zavola, bol by si na pravici či na ľavici? ... voje svedomie ti dá najlepšiu odpoveď!

Christos vzkrese iz mŕtvych, smertiju smrť poprav i suščym vo hrobách život darovav! O. J. Fall.

Som kresťan.

Byť kresťanom je pre človeka najväčšou milosťou. Byť členom veľkej a slávnej kresťanskej rodiny znamená byť vyvoleným dieťaťom Božím a dedičom nebeského kráľovstva. No jednako, koľkí kresťania sú si vedomí tejto cti? Aká nepatrná časť kresťanov v našich krajoch vyznáva vždy a všade a neohrožene svoju vieru! Sme slabí; nie sme hodni svojich statočných bratov a sestier prvých kresťanských čias. Oni umierali v boľestiach na plesku arén a v temnote väznic; svojou krvou zalievali zem, aby semienko

Kristovho učenia vyrástlo v mohutný strom — — a my, sediaci v tóni tohto stromu a požívajúci nezaslúžene jeho plody, sme krehkými trstínami.

Sv. Gregor Nazíánsky hovorieval: „Som hrdý, že som kresťanom a údom Kristovej rodiny.“ Kastilský kráľ Alfonz prehlásil: „Denne ďakujem Bohu, nie zato, že som kráľom, ale zato, že som kresťanom.“ Pohanský sudca Severus vypočúval r. 309 sv. Petra Balsama: „Ako sa voláš?“ — „Balsamos je moje rodné meno, Peter je moje meno krstné.“ —

„Z ktorého rodu pochádzaš?“ — „Som kresťan.“ — „Aké máš za-
mestnanie?“ — „Mohol by som
mať lepšie zamestnanie ako byť
kresťanom?“ — —

Sudca Maxim vyšetruoval sv.
Taraku: „Tvoje meno?“ — „Kre-
šťan!“ — „Povedz mi, ako sa
menuješ?“ — „Po Kristovi som
kresťan a po rod.čoch sa nazý-
vam Tarak.“

Iba takéto kresťanské sebave-
domie mohlo dať Cirkvi toľkých
mučeníkov, ktorých jedinou vinou
bola kresťanská viera. R. 306
kráčal na aréne v ústrety medve-
diaci sv. Agapios a pred ním bola
riesená tabuľka, hlásajúca jeho
vinu: „Agapios — kresťan.“

Na ostrove Sámé bol súdený
sv. Krištof. Súc pýtaný na svoje
meno, odpovedel: „V mojej vlasti
ma nazývali Adokimos, ale od
svojho krstu. sa volám Christo-
foros, v duši Krista nosiaci. Som
kresťan telom aj dušou a zomriem
ako kresťan.“

Sv. Konkordios stál pred súdom.
„Ódkiaľ si?“ — „Som z rodiny
dietet Božích.“ — „Ako sa voláš?“
Kresťan! — Rozzúrený sudca To-
ronatus skrikoľ: „Nechcem znať
tvoju vieru, ale tvoje meno!“ A
mierne, ale rozhodne znela odpo-
veď: „Som kresťan! Kristus mi
dal svoje meno. Jemu náležim.
Jemu zostanem verný v živote
i v smrti. Pre tieto slová bol
Konkordios umučený.“

Koho by nedojala heroická
smrť sv. Julity? Bola uväznená so

svojím chlapčekom Cyrom. Keď
ju priviedli pred súd pohana
Alexandra, Julita, držiac v náručí
svoje dieťa, odpovedela na sud-
cove otázky: „Som kresťanka a
modlám pohanským nebudem
obetovať!“ Alexander sa rozhneval,
dal jej synčeka vyrvať z náručia
a Julitu rozkázal biť a mučiť.
Malý Cyros, vidiac, ako mučia
jeho matku, dal sa do žalostného
plaču. Sudca ho vzal na ruky,
líškal sa mu a chcel ho poboz-
kať, ale chlapec odstrkoval drob-
nými ručkami jeho hlavu, trhal
mu fúzy, škrabal mu nehtami
tváre a volal ako mamička: „Som
kresťan, som kresťan!“ Alexander
sa rozzúrilo, uchopil chlapčeka za
nôžku a treskoľ ním o zem.
Hlavička Cyrova sa rozbila: Celé
miesto bolo postriekané mozgom
a krvou.

Julita zostala kľudná. Sklonila
sa nad umierajúcim dieťaťom a
modlila sa: „Ďakujem Ti, Bože,
že si môjmu synovi dal palmu
mučeníkov!“ Potom ju natiahli na
škrípec, liali jej na nohy horúcu
smolu a jej celé telo drali roz-
pálenými železnými hrebeňmi. Na
konec bola odsúdená na smrť.
Keď kráčala na popravisť, ne-
ustále opakovala: „Som kresťanka!“
Umíkla až vtedy, keď jej dali do
úst železnú tyč. Bola sťatá r. 305.

Hja! To boli prví kresťania!
A dnes? — — Sme kresťanmi.
Budme nimi nielen v matrike,
nielen menom, ale aj celým svo-
jím kresťanským životom! Pri krste

obliekli sme Krista. „Jelyci vo oblekostasja!“ Žijme teda životom
Christa krestistesja, vo Christa Kristovým! O. Fiala

Najväčšia blaženosť...

„Bohatstvo je najväčšia blaženosť!“ povedal žobrák, bo
nemal chudák ani peňazi, ani majetku.

„Zdravie je najväčšia blaženosť!“ vzdychal boháč, kto-
rý dlhé roky ležal v nemocnici.

„Sloboda je najväčšia blaženosť!“ hovoril v žalári na
dlhé roky odsúdený trestanec.

„Pre mňa je najväčšou blaženosťou moja rodina!“ pri-
znávala sa matka, milujúca svojho muža a bozkávajúca svoje
krásne dieťa.

„Najväčšia blaženosť na svete je spojiť sa s Bohom.“
povedá radostne Boha opravdu milujúca duša a s dôverou
pozera na nebo, lebo je presvedčená, že túto blaženosť, tento
drahocenný poklad jej srdca nikto na svete nemôže od nej
odobrať.

Čo je pre nás najväčšou blaženosťou? Dajme pozor, čo
si vyberieme! Nehľadajme blaženosť v tom, čo pomine, čo
raz prestane, alebo čo je pre nás nedosažiteľné, ale usilujme
sa osvojiť a privlastniť si večnú, nebeskú blaženosť, lebo ona
je najväčšou a je pripravená pre nás všetkých!

* *

Z jedného maľučkého lesného prameňa vyvierajúci potôčik
tichučko tiekol do veľkého oceánu. „Bože môj!“ vzdychal
potôčik, „čo osožia tomuto veľkému, rozsiahlemu a hlbokému
moru moje slabé kvapôčky?“

„Nezúfaj, synu!“ odpovedalo more; „buď si vedomý, že
aj tvoje kvapôčky mi pomáhajú nosiť obrovské morské lode.“ —

Buď si vedomý, človeče, akokoľvek si malý, slabý, alebo
chudobný, keď svedomite plniš svoje povinnosti vôči Bohu a
vôči svojim bližným, že aj ty prispeješ k tomu, aby život
zemský bol šťastlivejším, radostnejším! O. Š.

Radostnú Paschu Vám všetkým

zo srdca želajú

Vaši Otci Misionári!

Sv. Jozef neopúšťa.

Bola chladná, novembrová noc r. 1854. Hlboké ticho sa rozprestieralo nad veľkým andalúzskym majerom v D. V teplej izbičke sedeli za stolom šafár, jeho žena a deti. Večerali. Bola tam ešte iná žena, ale táto sa ani nedotkla čerstvého mlieka. Mala na sebe tmavú kartónovú odedzu a na hlave smútočnú šarku. Menovala sa Konzolácia a bola šafárovou sestrou, manžel i dve deti jej za jednej noci zomreli na cholera. Cholera vtedy zúrila v Andalúzii cez celé leto. Konzolácia už tiež pochorievala, ale zavčasu odišla sa zotaviť k bratovi šafárovi v D.

Ťobhá žená horko zaplakala, keď ju uvidel zasa po dlhom čase známy šafársky sluha Ventura. „Konzolácia, neplačte! Zasa bude dobre. Zabudnete na všetko. Boh vám pomôže.“

„Zabudnúť? Iba hrudy zeme, ktoré zasypú môj hrob, ukončia môj žiaľ. Tie tri pohreby mi zranily srdce natoľko, že táto rana sa už nikdy nezahojí!“

„A pomôže vám, plač?“ potešoval ju Ventura. Verte mi, slzy skôr uschnú než holesť. Plačom už nič nezmeníte!“

„Máte pravdu, Ventura; ale tie tri rakve nesiem stále na ramenách, sú mi ťažkým bremenom. Matka Božia! to bola noc! Stmievalo sa, keď muž, ako bleskom sražený, klesol v horúčke na posteľ. Syna rozbolelo v kríži. Dcéra tiež

musela uľahnúť. Bola som samotná, bez pomoci, bez liekov; ľudia padali toho dňa sťa muchy; nebolo lekárov, nebolo súsedov. Všetci traja moji nemocní sa strašne trápili. Prosili ma, aby som zavolala kňaza. Mali sme dvoch otcov duchovných a nemocných bolo viac ako tri sto. Prežívala som nevýslovnú úzkosť. V zármutku som sa uchýlila k sv. Jozefovi. Mám doma jeho sadrovú sôšku. Požalovala som sa mu: „Ó svätý Jozef! Mój manžel a moje dietky sú majerkom božím, nie mojím; nebudem nariekať, ak odídu z tohto sveta. Ty si pomocník v hodine smrti, daj im zomrieť smrťou blažených! Nedopuť, svätý patriarcha, aby zomreli bez sv. spovedi!“

Prestala hovoriť. Azda sa jej pozdávalo, že povedela už dost. Za chvíľu pokračovala:

„Rozhodla som sa vyhľadať kňaza. Prehodila som šatku na hlavu a chcela som ísť na faru. Práve vtedy vstúpil k nám neznámy kňaz. „Sú tu ná nemocní?“ pýtal sa ma. „Traja umierajúci“. Neodpovedal. Vyspovedal a potešil ich. Potom boli takí spokojní, ako by sa boli omyli v zázračnej vode. Predsa však nastal smrteľný zápas. Muž zomrel o polnoci. Dcéra skonala o 5. hod. ráno. Keď zvonili na modlitbu, stratila som syna... Za dva dni som aj ja onemocnela a musela som uľahnúť...“

„Chvála Bohu, zasa si povstala“, tešil ju šafár; „Boh dá, že sa u nás úplne vydravieš!“

„Ďakujem len sv. Jozefovi, že zomreli smierení s Bohom, a že ja ešte žijem; len on mi to vyprosil“, hovorila vdova s dojatím.

„Vývolila si sebe patróna, nad ktorého niet v nebi mocnejšieho“.

V tom vbehol do izby veľký ovčiarsky pes; skákal radostne vrtiac chvostom. Ihneď za ním vstúpil dnu ovčiari Bartola: „Sláva Isusu Christu! „Sláva na vky!“ odpovedeli zbožne domáci. „Prečo si sa vrátil od stáda domov?“ opýtal sa udivený šafár.

„Našiel som v lese barančeka. Je dvojnohý, veľký, biely a červený ako gaštanový kvet.“ Bartola rozbalil ovčiarsku huňu. Spalo v nej choré, polonahé dieťa. Všetci s údivom vykriekli a sústrastne sa skláňali nad chlapčekom ako kedysi v Betleheme pastieri nad Jezuliátkom.

Bartola rozprával, ako našiel dieťa, opustené a bedákejúce na kraji lesa, a čo mu chlapec povedal, než upadol do horúčky. Má vraj osem rokov. Jeho otec zomrel v trestnici. Matka Kochana potuluje sa svetom so slepým Tijom Kanijom, ktorý hráva pri odpustoch na cítaru. Chlapca nemali radi. Chceli sa ho zbaviť. Včera ho zavliekli do našich hôr, a keď usnul, opustili ho. Chlapec sa volá Ranoque.

Šafárovi so záujmom načúvali, ale nikto nepreukazoval nevoziatku takú sústrasť ako vdova Konzolácia. Ruky mala sopnuté ako k modlitbe na prstach, oči upreté na pery hovoriaceho ovčiara. Keď dokončil, sklonila sa k dieťaťu a zvolala: „Svätý Jozef! To dieťa je odteraz moje! Svätý Jozef mi ho pošlela. Príjmem chlapca za svojho!“

„Čo hovoríš, Konzolácia?“

„Viem dobre, čo som povedala. Tej noci, keď mi traja umierali, sľúbila som sv. Jozefovi, že budem cez celý život opatrovať toho, kto prvý vztlahne ruky po mojej pomoci. A hľa, nevidíte, ako tento anjelík dvíha ku mne prosebne svoje rúčky? — A malý Ranoque oprel svoju hlavičku o prsia Konzolácií, rozopál rúčky a v horúčke zavola: „Mamička, mamička moja!“

„Áno, budem tvojou mamičkou! Jedna matka ťa opustila, druhá ťa prijíma“. Konzolácia vrhla sa s plačom na kolenná. „Svätý Jozef! Ďakujem ti! Stratila som dve deti, ale ty mne znova dávaš syna. Budem ho menovať Jozefom; budem ho vychovávať pod tvojou ochranou!“

Za niekoľko dní vrátila sa Konzolácia domov s malým Jozefom. V izbe vystavila sôšku sv. Jozefa a v ochrane tohto svätého začala žiť nové, radostnejšie obdobie svojho života. Z franc. Q. Fiala.

„Z kroniky „Misionára“.

Služba Božia za členov Spolku sv. Jozefa bude na Paschu ráno o 7. hod., na Blahoviščenije tiež o 7. hod. Dňa 26. apríla bude sa obetovať za členov Spolku moleben k sv. Jozefovi a pobožnosť za šťastnú hodinku smrti.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa zomreli pokojne Anna Cibáková z Ložina, Andrej Stretavský z Čechova a Maria Porvazníková z Adidoviec. Táto v smrteľnej úzkosti vrúcne bozkala malý misijný krížok. Nech im, „suščym vo hrobich“, Christos život daruje!

Misie v Herľany, 28. II. - 5. III. Misionár O. Fail. Veriaci obojho ritu s veľkým nadšením privítali misionára. Od časného rána do pozdňého večera ožyvala sa malá, pekná káplnka, ktorá stojí blízko sveľoznámeho gejzfru, radostným spevom a zbožnými modlitbami. Aj z okolia prichádzali ľudia. Vyspovedalo sa 270 duší, podalo sa 420 sv. pričastíj; kázni bolo 14. Krásny príklad živej viery dala inteligencia a posádka žandárskej stanice. Každý deň ich bolo vidieť ráno i večer na pobožnosťach. Sv. misie byly dokončené dojímavou slávnosťou na česť Najsv. Eucharistie. Káplnka

bola úplne nabitá. Len ťažko sa veriaci lúčili s misionárom.

Trojičková pobožnosť v Malom Lipníku odbavili od 3. — 6. III. O. Musil a O. Fiala. Vyspovedali sa všetci veriaci, asi 500 duší; k sv. pričastiju pristúpilo 1.600, teda každý aspoň 3 raz. Celá pobožnosť bola obetovaná za sv. Otca Pia XII.

Obnova misie v Ostarni; (7. — 12. III.) Misionári: O. Zakopal a O. Fail. Dedinka pod snežnými Tatrami. Hoci bol čas veľmi nepriaznivý, zvlášť ku koncu, predsa sa veriaci nedali zastrašiť od návštevy sv. misie. Spovedí 1189, pričastí 1594, kázni 19.

Detská misia v Mirošove konal od 12 — 16 III. O. Musil. Vyspovedal 170 detí. Potešiteľné je, že počet narodených vzrástol tu za posledné dva roky zo 17 na 25.

Na kňazských konferenciách v Stropkove, Bardejove, Prešove, St. Ľubovni a v Humennom prednášal v marci O. Musil.

16. — 21. III. konal O. Fiala obnovu misie v **Nížnej a Vyšnej Jablonke**. Ľudia v Nížnej Jablonke sa horlivo misie zúčastňovali. Spovedi 340, prič. 392, kázni 11.

Spovedať vo Žbinciacach pomáhali 24. marca O. Ľumen Trčka a O. Fail.

Exercície pred Paschou; gymnazistom v Michalovciach 26. — 28. III., chlapcom O. Fail, dievčiatám O. Ďurkaň. Zúčastnili sa tiež posluchači učiteľskej akadémie. O. Ďurkaň konal tiež exercície grk. žiakom obchodnej akadémie a mešťianky v Humennom.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Tlačí knižstvá, Čiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach. — Spovolením cirkevných a rehoľných predstavených vydáva Kláštor redemptoristov v Michalovciach. — Vedúci redaktor; O. Frant. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovec.

MISIONÁR

Pre členov spolku sv. Jozefa pri
cerkvi sv. Ducha v Michalovciach.

Za príkladom Sv. Otca Pia XII. ku Kráľovnej mája!

Láska k Prečistej Matke Božej priniesol si Pius XII. na pápežský trón. Od detstva vyrástal v Jej ochrane. Pri krste dostal mená: Eugen, Maria, Jozef, Ján. Ako chlapec prednášal detské kázne o Marii. Keď jeho tetka nemohla pre nemoc prichádzať na májovú pobožnosť, držal jej doma pred svojím, kvetmi vyzdobeným oltárom, májovú pobožnosť.

V káplne Bolestnej Matky kl'akával tak rád pred čiernym obrazom Madony. Pýtala sa ho matka raz: „Eugenio, čo robíš tak dlho v káplne?“ Odpovedel: „Mamička, rozprávam sa s Matkou Isusovou.“

Ako mladý kňaz rozdáva obrázky s nápisom: „Ty, svätá Matka Božia, na ktorej oltári som priniesol prvú obeť... stoj pri mne!“

V starostiach úradu pápežského nuncia a neskôršie sekretára hľadá pomoc u Márie; Jej ďakuje za št'astný výsledok svojich prác; v mariánskej svätyni v Maria Einsiedeln pýta si požehnanie Blahoslavennej Matky. V tichom dvore „Stella maris“ videl ho pokl'aknúť na štrkovej ceste, keď zvon vyzváňal na „Anhel Hospodeň“. R. 1935 úrúčne prosí v Lurde „Neporočnú Dívú“ za mier na svete. S ružencom v ruke začína pápežská činnosť....

Hľa! Hlava cirkvi Christovej ukazuje nám prostriedok spásy: milovať Matku Božia! Spojme sa so svojím Otcom v máji Milujme Matku Christovu! Prosme Ju v máji, — najmä v deň 25 ročného jubilea biskupskej vysviacky Pia XII. dňa 13. mája, — aby vyprosila

„Svjatijšomu Vselenskomu Archiereju Pti XII.
Papu Rimskomu mir, zdravie so dolhodenstvom
na mnohaja i blahaja lita!

R.

Neodkládaj...!

V starodávnom Grécku žil istý úradník vysokého postavenia, menom Archias. Ako každý, aj on mal svojich nepriateľov, ktorí mu závideli jehovysokého hodnosti. Preto ho chceli znemožniť a odstrániť. Pre jeho spravodlivosť a svedomitosť nemohli mu však uškodiť, preto sa odhodlali, že ho usmrčia. Všetko podrobne pripravili na svojich tajných schôdkach a ustálili spôsob zločinu. Jedného večera usporiadali veľkú slávnosť, na ktorú povolali aj Archiasa, a po slávnosti mala byť hostina, na ktorej chceli Archiasa zabiť.

Jeden verný priateľ, ktorý deň pred slávnosťou sa doznal o ich strašnom úmysle, poslal ihneď svojho sluha k Archiasovi s listom, v ktorom ho upozorňoval na blízke nebezpečenstvo. Keď sluha odovzdával Archiasovi list, povedal: „Ten, čo ti posielal list, veľmi ťa prosí, aby si ho prečítal

ihneď, lebo ide o veľmi vážnu vec.“

Archias sa prave pripravoval na slávnosť. S úsmevom odložil list stranou bez toho, že by ho prečítal a povedal: „Vážne záležitosti vybavím až zajtra.“ Odišiel na slávnosť, kde pri hostine nepriatelia ho usmrtili. Druhého dňa už nemohol prečítať upozornenie svojho priateľa, lebo jeho telo ležalo už nehybné, svedčiac, aké strašné následky má odkladanie a zanedbávanie vážnych záležitostí.

* * *

Najvážnejšie na svete je: usporiadať našu záležitosť s Bohom, smieriť sa s Ním, lebo od toho závisí náš život pozemský a naša budúca večnosť... Neodkládaj to, duša! Neodkládaj svoju kresťanskú povinnosť: vyspovedať sa a prijať Presvätú Eucharistiu v paschálnom čase!... Neodkládaj na zajtra!!!

O. S.

Z denníku misionára.

Marec 1942.

Prvý jarný deň. Slniečko sa predralo zimnými chmárkami, rozohňalo ich do všetkých kútov sveta a teplými lúčami zalialo zem. V cirkvi sa skončila pobožnosť a ľudia sa rozchádzajú do svojich domčekov. S vldp. farárom X. sme vyšli aj

my a na chvíľku sme sa zastavili pred cirkvou. Okolo nás tiahnu sa rady mlčanlivých hrobov. Niekoľko sviežich uzatvára posledný rad. Pan farár zbadal môj pohľad, blúdaci po hrobch. „Vidíte ten posledný hrob, otče misionár?“ Pohli sme sa k hrobu. Čítam nápis: Jakub H.,

74 ročný, zomrel 3. III. 1942.

„Volačo zvláštneho?“ pýtam sa.

„Nič zvláštneho, ale hrozného. Ten človek tu leží a na jeho tele, keď ho tam kladli, nebolo miestočka zdravého.“

„Nerozumiem, azda bol tak ťažko chorý?“

„Je to smutná historia. Ten človek tu bol vzorom starostlivého otca. Mal štyri deti, dvoch chlapcov a dve dievčatá. Celý život sa drel a sháňal majetok pre deti. Pre svoju osobu bol strašný lakomec. Nedožičil si ani poriadny odev ani jedlo. Pred 8 rokmi celý majetok rozdelil dieťkam. Každý z nich má tu v dedine pekné gazdovstvo, ktoré im zbudoval otec. Pre seba a ženu si nenechal nič a žil z lásky svojich detí. Ale aký to bol život! Deti sa mu zle odmenily. Žena mu zomrela bez spovedi. Hoci prosila, nezavolali ma, dokiaľ im nedá posledné peniaze, čo skrývala na opravu nášho chrámu. Nedala ich a oni ma nezavolali.“

Po jej smrti sa začal pre starého smutný život. Synovia ho vydržovali tak, že dostal každý deň niekoľko bandúrok a rân; musel žobrať, keď nechcel zomrieť hladom. Bili ho, že to bolo do neba volajúce.

R. 1941. prišiel si postaviť faru. Práve bol u mňa advokát dr. M. Počúval ponosy ubohého starca. Po chvíli sa ozval: „Starký, podpíšte toto splnomocnenie“ — a pri tom mu podával papier, — „a ja sa postarám, aby ste mohli spokojne prežiť svoje staré roky.“

Jakub vzal do rúk papier, prečítal a potom sa pýta: „Pan doktor, z toho by bolo právo, však?“

„Áno,“ odpovedal advokát. „A bolo by mi opravdu dobre?“

„Veľmi dobre, starký! Všetko budete mať, čo vám treba, a nik vás už nebude biť.“ vravel advokát.

Starý vracia papier advokátovi.

„Pan doktor z otče duchovný, neprijímam to, nezaslúžim, aby mi bolo dobre. Ja som v mladých rokoch bil svoju matku, svojho otca som vyhnal z domu. Otec chodil po žobraní a v susednej dedinke zomrel pod plotom. Nie, nie, ja nezaslúžim, aby mi bolo dobre.“ Obrátil sa a sŕbený opustil faru. Tohto mesiaca zomrel. Ešte hodinu pred smrťou jeho vlastný syn sa naňho vrhol a chcel ho zahrdúsiť, že prišiel k nemu zomrieť, a že mu musí vystrojiť pohreb. Keď ho spúšťali do hrobu, jedna starena povzdychla: „Úbohý Jakub, je celý modrý od rán, ktoré mu dali vlastné dieťky! — — — Cti otca svojho i matku svoju!“

O. J. Fail.

Matka ustavičnej pomoci.

Je večer. Celá dedina sa pohružila v hlbokú tiš odpočinku. Mesiac sa vytočil na oblohu, posiatu tisícmi hviezdami a niesol sa čoraz vyššie. Potôčik šumel ako sosna a stromy, tonúce v bledom svite mesiaca, časom zašlestily, akoby sa im zdalo o jari.

V dedine zhasínalo svetlo za svetlom ako oči, privierané snom. Len v chalúpke Anji K. trblietalo sa v okne svetlo sviečky. Úzky pruh mesačného svetla ožiaroval

ustarostenú tvár uboľastenej matky. Pokorne kľačala pred obrazom Sedmobolestnej a svoje modlitby pretkávala spomienkami na jediného, zblúditého syna. Už je tomu dvadsať rokov, čo ju zanechal ako mladý šuhaj, aby sa sháňal po pokladoch sveta. Zpočiatku jej aj písal, ale skoro zanechal i toto.

Matka, naplnená ohnivou láskou, neprestávala modliť sa pred obrazom Matky ustavičnej pomoci, aby zachránila jej syna od zlých ciest. „Stopy jeho napravi po slovesi tvojemu... Lice tvoje prosvití na raba tvojeho...“ a pri tom veľké slzy túhy kanuly jej po lici. Na jeho pamiatku každý večer zapálila sviečku do obloka, pri svetle ktorej tak milo sa jej zdálo o synovi.

Márne však. Vytúžený okamžik synovho návratu neprichádzal. S väčšou vrúcenosťou sa modlila a oddala sa úplne do vôle Božej. „Da budet voľa Tvoja! ó veľký Bože, vrať mi milovaného syna!...“ V takýchto minútach denného sužovania sa padla s dôverou na kolena pred obrazom Matky Božej a tiché slová „Pod tvoju milosť pribíhajem“ plynuly jej z úst.

Uplynulo mnoho rokov a syn ani písmom nepotešil ubolenú matku. Už dvadsať rokov čakala na spásonosnú chvíľu, kedy sa uvidí s milovaným synom. Od cudzích ľudí sa dozvedela, že sa stal námorníkom. Čakala a čakala. Sviečky už nemala za čo kupovať, preto páľila malý kahanček...

Modlitby, vysielané k Boľastnej Matke, predsa mali účinok. V srdci poblúdeného syna sa ozvaly výčitky nad zlým konaním. Svedomie ho zo dňa na deň palčivejšie hrýzlo. Spomínal na svoju matku a šťastné dni mladosti pod ochranou matkineu prebúdžaly v ňom sladké pocity, ktorých sa nemohol striasť. Pochýtila ho taká túha po domove, že nemal ani minútky pokoja. —

Je pozdňá noc. Po ceste tichou dedinou sa uberá statný muž. Obzerá sa po známych domkoch a také blaho cíti v srdci, že by objal celý svet svojimi silnými ramenami. Nevie však, kam namieriť svoj krok... Hľa, tam uprostred dediny vidí svetlo v obloku... Domček sa mu pozdáva akosi známym. Ťahalo ho tam. Zaklopal a vošiel. Spýtal sa, kde byva Anja K., a že on je ten a ten... Dve šťastné duše spočinuly v blaženej objatí. Matka našla zblúditého syna... na prímluvu Matky ustavičnej pomoci. —

J. Zuber.

Členovia sv. Ruženca!

*Uctite Cárovnú mája!
Ozdobte jej oltáre májovými kvetmi!
Obetujte jej za mier svoje modlitby a májové pobožnosti!
Uvite jej každodenne -ajkrajší veniec ... pobožný, svätý ruženec!*

!
Ma:le
Ma:ti
Boža
;

!
m a l i
o h a
o n a s
;

Obraz... vývalej kláštorskej kúplakte.

V našej „cerkvi“.

*V tej našej cerkvi v Michalovciach
pekňý sa obraz nachodí:
je taký nežný, taký krásny,
málo s nim v krás: zavedí*

*V tej našej cerkvi v Michalovciach
pred obrazom tým klakáme:
mall i veľki, stari, mladi
a ruky zbožne skladáme....*

*V tej našej cerkvi v Michalovciach
slyši nás Divo Maria,
v radosti zehná, teši v bofu,
v smútku nám slzy utera:*

*V tej našej cerkvi v Michalovciach
buď s nami, Divo Presvjata!
Udeluj všetkým svoje dáry,
Ty s' tolko, tolko bohatá!*

O. Fiala.

Obeta prvého sv. pričastia.

V sirotinci sestier františkánok v Porte Alegre bola veľká slávnosť. Štyridsať biednych sirôt pristupovalo k prvému sv. pričastiu. Dobrodlnci sirotínca prichystali všetko k slávnosti, najmä oltár v káplinke bol pekne vyzdobený. Okolo obrazu Matky Božej boli vonné ruže a biele lalie.

Bola to dojemná chvíľa, keď prijímali ten najväčší poklad — Isusa Christa — do svojho malúčkého srdca. Obzvlášť dojmal pohľad na choré dievčatko Eleonorku. Anjel smrti stál vedľa nej, ale nevinnosť i šťastie jej žiarilo z modrých očí i z bledej tváriky. Červené ružičky na horných rozpálených líčkach prezradzovaly, že nemoc už pokročila. Eleonora mala len sedem rokov, ale pre túto nemoc sestričky ju tiež pripravily skôr k sv. pričastiu. Aká bola šťastná a radostná!

Slávnosť sa krásne skončila. Všetci už odišli z káplinky, iba slečna Alžbeta zostala kľačať pred sochou Matky Božej. Plakala. Slza za slzou stiekala jej na biele ruky, sopaté k vrúcnej modlitbe. Ona darovala všetky tie kvietky a sviečky na oltár. „Bože môj“ vzdychala, „všetci sú dnes takí šťastní, všetci Teba milujú, ale môj otec, moj drahý otecko Teba nenávidí a umiera v nevere, v nenávisti proti Tebe. Božské Srdce Isusovo,

zľutuj sa! Mária, Matička moja, zachráň, zachráň ho!“

Tu pristúpi k nej milosrdná sestra, zve ju na slávnostne raňajky a ďakuje jej za všetky dary pre oltár i pre sirôtky. „Bez Vás, slečna, nebolo by to ani z poloviny tak krásne. Budeme sa za Vás mnoho modliť. A ako sa má Váš pan otec?“ „Pohoršilo sa mu veľmi. Musím ísť teraz domov. Keď bude možno, prídem večerom. Pozdravujte všetky sirôtky, najmä moju milú Eleonorku.“ Pri rozlúčke vtisla sestričke do ruky zlatý peniaz ako dar na sirotinec.

Don Fernandes, Alžbetin otec, bol slávnym advokátom. Ako 60 ročný muž sa oženil so slečnou Miranou. Boli šťastní, ale za tri roky mu dobrá žena zomrela; zanechala mu malú Alžbetu. V poslednej hodinke odporúčala mu dieťa: „Fernandez, manžel môj, zasa sa uvidíme; prosím ťa, vychovaj mi dobre moju dcérušku; pre nebo ju vychovaj, aby sme sa tam raz všetci opäť shľadali!“ Don Fernandes stískol jej ruku na znak, že chce splniť jej poslednú vôľu. Zatiaľ však v jeho srdci zúril hnev proti Bohu, ktorý mu vzal toľko milovanú bytosť. Mirana umierala s úsmevom na perách; ani netušila, čo sa deje v srdci muža, aká priepasť je medzi nimi. Oná plná lásky k Bohu. On plný nenávisti k Nemu. Tajil žene svoju neveru. Bol však

zapísaný v organizácii slobodných murárov.

Sľub, daný umierajúcej manželke, don Fernandez dodržal. Alžbetku sveril sestram sv. Františka. Rástla v zbožnosti i vzdelaní a ctnosti sa hlboko zakorenily v jej útlej duši. Ale jej otec po smrti svojej ženy vystúpil aj verejne proti viere, chválil sa svojou neverou a všade bojoval proti katolíckej Cirkvi. Svoje dieťa vášnive miloval, často dievča v kláštore navštevoval a zo srdca sa tešil, keď videl, že Alžbeta je každým dňom krajšia, ušľachtilejšia a vzdelanejšia. Koľko ráz mu prišlo na myseľ: Vezmi ju a vychovaj ju v nevere! Ale zasa sa mu zdálo, akoby počúval hlas svojej nebohej ženy: „Ešte nie,

Fernandez, ešte nie!“

Roky sa miňaly. Alžbeta vyrástla v spanilé, krásne dievča. U neho sa hlásila staroba a nemoc. Alžbeta odišla z ústavu, aby mohla poslúžiť otcovi. Pred odchodom prosila, aby bola prijata do III. rádu sv. Františka. Nik netušil, že pod drahocenným šatom mladšej bohatej slečny sa skrýva kajúci šat terciársky, škapuliar a pás. Pri rozlúčke jej sestra predstavená láskavo vyjaviť, čo vedelo celé mesto, že Alžbetin otec je neverec. Alžbeta pokľakla ešte pred bohostánkom a zaumienila si, že musí priviesť otca k Bohu. Sestričky i siroty sľúbily jej pomáhať modlitbami. Pokračovanie.

Názorné vyučovanie.

Pani X. pristahovala sa so svojím synom do univerzitného mesta, aby svojho jedináčka matersky opatrovala. Syn matke dôveruje; pomer medzi nimi je dobrý; Janičko však chce tiež byť účastným študentských radostí. V pondelok prichádza domov neskoro a inakšie než zvyčajne. „Janičko, koľko si ich včera vypil?“ pýta sa druhý deň ráno matka. „Osem, mamička“ „Dobre, synáčku.“ — V útorok ide Janík zasa do krčmy. „Janičko, koľko ich bolo?“ „Len šesť, mamička.“ — a takto to pokračovalo celý týždeň. — Janík nepočul ani slova výčitky, ani jediného pokarhania.

Je nedeľa. „Janičko,“ volá mamička, „poď so mnou do kú-

peľny!“ Celý udivený, čo to matka chce, ide za ňou, ale nevidí tam len matku a vanu, naplnenú vodou skoro až po okraj. — „Čo to znamená?“ — „Pozri sa, chlapče, tu je toľko litrov vody, koľko litrov piva ty si za týždeň vypil. Náročky som to počítala a každý deň som tu naliala toľko pohárov, koľko si ich večer pred tým vypil. To všetko musel tvoj žalúdok zhltnúť.“ Janík sa červenal rozpakmi. Chodil síce i potom tu a tam do hostinca, vypil so svojimi známymi nejaký pohár, ale pijaňstva zanechal navždy. Vtipný nápad matkin pomohol viac než všetky prosby a napomínania.

Z kroniky „Misionára“.

Za členov spolku sv. Jozefa bude obetovaná Služba Božia I. a G. máia a moleben k P. Dív. Marii každú stredu a každý piatok v máji o 128 hod. večer a moleben k sv. Jozefovi 31. mája.

Naše hroby. Na Boží súd odprevadili sv. Jozef tohto mesiaca Annu Poprikovú z Pozdišoviec, Juraja Hakoša, kurátora v Lesnom, a Andreja Mitrika v Slavkovciach. Tento zomrel s modlitbou na ústach, ako verný ctiteľ sv. Jozefa, práve 19. III., kedy naši bratia rímskokatolíci slavia sviatok sv. Jozefa.

Odpusty v kláštore tohto roka budú: Odpust chrámový na *Sobestvie sv. Duchov*, odpust Bratstva Sv. Serdca na *Prazdník Sp. Serdca Isusovoho*; odpust Matky ustavičnej pomoci *na druhú nedeľu v auguste* podľa občianskeho kalendára; ružencový odpust *v nedeľu po pokrovi M. B.*; svätोजozefský odpust *na 11. deň Kráčana a v nedeľu po 19. marci*; mužský odpust *na Vozdvíženie Ć. Kresta*.

Nový predstavený. Dňa 9. apríla bol vymenovaný za ihumena michalovského kláštora vldp. *O. Vasil Musil*. Odstupujúcemu *O. Mejodovi Trčkovi* prajeme za jeho neoceniteľné zásluhy hojnej odmeny Božej a novému predstavenému, obľúbenému misionárovi, *O. Vasiliovi* želáme „mnohaja i blahaja lita!“

Hľadáme červený smrek na stavbu kazateľnice a ikonostazu. Nájde sa dobrodinec, ktorý by nám také drevo alebo

dosky ošetroval alebo lacno predal? Prosíme členov Spolku sv. Jozefa o informácie.

Misia: Vyšne Čabiny, 22. — 29. III.
Misionári: *O. Musil* a *O. Fiala*
Spovedi 750, pričastí 1.680, kázni 32.
Návšteva veľmi pekná. Dojemné boli misijné slávnosti, najmä krásna procesia s misijným krestom na Lazarovu sobotu. Muži a mládenci pristúpili viac ráz k sv. pričastiu. Deti, najmä chlapci, pre ukazovali mimoriadnú horlivosť. Do sv. ruženca sa dalo zapísať 48 členov. Čabinčania, vytrvajte!

Misia v Jakubianoch od 13. — 22. marca. Misionári: *O. Zakopal* a *O. Fail*. Dedina má asi 2.000 duší; spovedí 1.033, pričastí 1.136, kázni 31, chorých vyspovedaných 10. Účasť na misii bola slabá.

V Sačarove zastupoval od 29. III. do 6. IV. *O. Fail* nemocného *O. Archidiákona Hegeduša*. Vyspovedal asi 700 duší. *O. Archidiákonovi* prajeme skoré uzdravenie.

Velkopiathová kázeň predniesol v Humennom *O. Fiala*. Tiež odbavoval paschálne bohoslužby v *M. Stretave*.

V Hardičke vypomáhal 30. III. - 1. IV. *O. Ihumen Musil*. Predniesol 5 kázni, vyspovedal asi 200 veriacich.

Prosíme členov Spolku sv. Serdca, sv. ruženca a sv. Jozefa, aby sa pomodlili za obrátenie jedného hriešnika.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Tlačí knižstvá: Čiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach. — Spovolením cirkevných a rehoľných predstavených vydáva Kláštor redemptoristov v Michalovciach. — Vedúci redaktor: *O. Frant. Fiala*, zodpovedný redaktor: *O. Jozef Fail*. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce.

R. I.

1942

č. 4.

MISIONÁR

Pre členov spolku sv. Jozefa pri
cerkvi sv. Ducha v Michalovciach.

Sv. Srdcu Isusa!

*V Tvoje Srdce, tŕním venčené,
chcem sa ukryť, Isuse môj drahý;
tam mi svietne v vnútro studené
Lásky horúcej lúč teplý, blahý.*

*Neľakám sa tŕňov bolestných,
ktorými je Srdce Tvoje späťe;
bližim sa k nim, — v prsiach tichne
[dych, —
za nimi — hľa! — poklady sú sväté.*

*Tvojho kresta životorný znak,
ktorý na Srdci Ti v ohni stojí,
osuší môj zarosený zrak,
s Tebou v láske na veky ma spojí.*

*V jazve Srdca Tvojho krvavej,
Isuse, chcem vo dne, v noci bývať,
liek v nej čerpať duši nezdravej,
v pokušeniach bezpečne sa skrývať.*

*S križom kráčať, v tŕňoch Lásky žiť,
ohňom Jej dať rozpaľovať seba,
v rane Tvojho Srdca skrytý byť —
Isuse, to predjar môjho neba!*

O. Fiala.

Daj mi, synu, srdce svoje!

Tak k tebe volá božský Spasiteľ v mesiaci júni. Obetuj mu svoje srdce, má naň právo, prosí o ne!

On tvoje srdce stvoril, on vložil do neho cit lásky, vďačnosti; vdýchol do neho kvietok nežnosti a súcitu, vliat pokoj, lásku k rodičom a k bližnému, k ctnosti a všetkému dobrému. On činí srdce šľachetným.

Tvoj Isus prosí o tvoje srdce. V tom pamätnom zjavení sv. Márii Margarity hovoril: „Vid' srdce, ktoré ľudí toľko milovalo; v ničom seba nešetrilo, ale celé sa vyčerpalo a strávil, aby ukázalo ľuďom svoju lásku!“ Odpoveďou za tento božský výlev lásky musí byť láska. Láska plodí lásku; srdce obetuj za srdce! Božské Srdce sa nešetrilo, celé až do poslednej kvapky sa za teba na kríži obetovalo. Daj mu srdce svoje v žrtvu!

„Hľa! Stojím pri dverách a klopem“ (Apok. 3. 20). Prichádza k tebe Isus a prosí o poklad tvojho srdca. Málo a predsa mnoho žiada...

Tlkot srdca je teplomerom života a smrti. Žiješ? Miluješ Boha nadovšetko a bližného ako seba samého? Ak slúžiš Bohu pobožným životom, vážiš si sv. viery, zachovávaš prikázania, je to znamením, že tvoje srdce bije zdravo, — je harfou, ktorá vydáva sladké piesne lásky.

Hoci by bolo tvoje srdce bez života, bez milosti Božej, i také srdce mu podaj, On ho vzkriesi; láska, život z jeho Srdca preleje sa do neho a nový život zavíri v tvojej duši... Poznáš, ako milosrdný je Hospod...

Mesto Dornika vo Flandroch tešilo sa na príchod sv. kráľa Ľudovíta IX. a jeho víťaznej družiny. Malebný sprievod stojí v bránach mesta. Kráľ sa priblížil a jemu v ústrety kráča nevinné, bohaté a krásne oblečené dievča a podáva kráľovi zlaté srdce so striebornou faliou, ktorá vyrastala zo stredu srdca. Na falii bol nápis: „Sic populus regem — tak miluje národ kráľa.“ Kráľ Ľudovít IX. pritisol dar na svoje srdce a hovoril: „A takto miluje kráľ ľud.“

Dojemný, povzbudzujúci výjav! Kiež by sa často opakoval v mesiaci júni, zasvätenom Sv. Srdcu Isusa! Dajme svoje úbohé, nepokojné srdce Kráľovi kráľov! Očistíme ho v jeho krvi pri sv. spovedi a žertvujeme mu ho čisté, ozdobené faliou! To je najvzácnejší dar Isusu Christu. On sa ti kráľovsky odmení. V sv. pričastiu pritúli ťa k sebe a povie ti: „Takto miluje Kráľ ľud.“

„Daj mi, synu, srdce svoje!...“ „Hľa! Stojím pri dverách a klopem...“

O. Čelústka.

Obeta prvého sv. pričastia.

(Dokončenie)

Doma sa Alžbeta úplne venovala otcovi, ale nikdy nehovorila o viere. Tiež otec bedlivo skrýval pred dcérou svoju neveru. Nebránil jej vykonávať skutky milosrdenstva; odovzdal jej všetko,

aby mohla slobodne pomáhať biednym, najmä deťom v sirotinici, kde prežívala svoju mladosť. Sirotiny ju milovali ako svoju matku, vždy sa tešili na jej príchod, lebo ich vždy štedro obdarovávala.

Keď sa Alžbeta vrátila domov, prosila ťažko chorého otca, aby jej dovolil ísť večer na hodinku medzi siroty, aby sa s nimi poťažila a sa pomodlila. „Modlíš sa, Alžbeta?“ — „Nehnevaj sa, otecko, budeme sa za teba modliť, aby si sa uzdravil.“ — „A len zato sa modlíte?“ Otec uprel prenikavo svoje oči na dievku. Zahorela v tvári rumencom. Naraz zacengal zvonček u telefónu. „Slečna Alžbeta, máte rýchle prísť do sirotinca. Malá Eleonorka umiera a volá vás...“

„Eleonorka, otecko, to je tá dcérka chudobného robotníka, ktorý spadol pri stavaní našej vily z lešenia a zabil sa. Ona ma volá.“ — „Choď len, dieťa, a vezmi si pre Eleonorku, čo chceš!“

Za chvíľu kľučala Alžbeta u postielky umierajúcej. Položila ruku pod bledú hlavičku. Dieťa zachvátil prudký kašeľ a chrlenie krvi. V bolesti celé sa triaslo a pri oddychu vždy volalo: „Slečna Alžbeta! Slečna Alžbeta!“ „Tu som Eleonorka!“ ozvala sa Alžbeta a pobožkala ju na biele čelo. Eleonora otvorila oči a riekla: „To je dobre, že ste prišla! Musím vám... niečo povedieť... prv než umriem...“ — „Len buď

kľudné, moje dieťa, ty ešte nezomrieš.“ — „O nie, slečna! Ja umriem ešte dnes... ráno mi to povedal Isus, keď som Ho prijala — do svojho srdiečka...“ Potom sa poobzerala po izbe. „Eleonorka, sme tu len my dve.“ „To je dobre“ — šeptá dieťa. „Slečna Alžbeta! Ja viem všetko, nik mi to nehovoril, ale viem všetko... Nebuďte smutná, váš otecko bude zachránený pre Boha... Ja dávam zaň svoj život... Isus prijal moju obeť, ktorú som dnes ráno... pri sv. pričastiu... Ó dobrý Isuse, vezmi ma k sebe... Mária, Matička moja, idem k tebe...“ Nový prúd krvi vytryskol z jej úst. Eleonorka dodýchala. Slečna Alžbeta vtiskla vrúcny bozk na biele čelo mŕtveho dieťaťa. Nezbadala, že niekto kvapiek Leonorkinej krvi zfarbilo na hrudiach biele čipky jej šiat.

Don Fernandovi sa zdála tá hodinka celou večnosťou. Nikdy nepocítil vplyv čistého srdca svojej dcéry tak ako dnes. Ako sa ponáhľala k loži chudobného dieťaťa, ona, dcéra bohatého advokáta! Áno, kde sa len ukáže jeho Alžbeta, všade rozsieva teplé lúče lásky. Zaslúžil si mať tak dobré dieťa?... V myšlienkach mu vystupuje pred oči celý jeho život... Sklonil hlavu... Zaplakal...

V tej chvíli vstúpila dnu Alžbeta. Prestrašená zrela na otca. Bol bledý ani smrť. Podvihol hlavu. „Alžbeta, dobre, že si už prišla... a čo to máš na čipke?“ — „Otče, odpusťte, že som to nezbadala.“

— „Ale zkadiaľ tá krv, dieťa?“ — „Všetko poviem ti, otecko!“ a vrúcne uchopila jeho ruku. „Je to krv dieťaťa, ktoré dnes radosťne obetovalo svoj život...“ — „Nerozumiem ti, Alžbeta! Povedz všetko podrobne!“ Alžbeta tísťko vypráva, čo sa stalo u lôžka umierajúcej Eleonorky. Don Fernandez počúva, akoby ani nedýchal. Alžbeta s tichým plačom dohovára. Ticho v komnate. Po chvíľke sa pýta otec trasucím hlasom: „A ty, Alžbeta, vieš, kto je tvoj otec?“ — „Viem, otecko, že neveríš...“ Zasa ticho. Naraz uchopí otec ruku svojej dcéry, tiskne

ju na svoje srdce, z očí mu kvapkajú hojné slzy: „Tak drahocenná obeť prvého pričastia nesmie byť nadarmo! Alžbeta! Vraciam sa k viere v Boha, k viere svojej manželky, k viere, ktorú máš ty. Zavolaj mi kňaza!...“

S radostným plačom objala Alžbeta svojho otca, vrúcne bozkala jeho tvár a jej srdce oplývalo nevýslovnou vďačnosťou k dobrému Spasiteľovi, ktorý tak veľké milosrdenstvo preukázal milovanému oteckovi za obeť nevinnej duše Eleonorkinej pri prvom svätom pričastíu.

Prel. O. Cyrll.

„Viruju v jedýnu... Cerkov.“

S neba sa ozval silný hukot vetru a na apoštolov soslúpil Duch sv. v podobe ohnivých jazykov.

Dnes slávi sv. Cerkov svoje narodeniny. Soslaním Ducha sv. bola viditeľne oddelená od synagogy a stala sa samostatnou spoločnosťou.

Čo je Cerkov?

Niektorí sa domýšľajú, že Cerkov je ústavom pre hmotné zaopatrenie kňaztva a hádam, ešte pripúšťajú, že môže mať vplyv na mravnú obrodu ľudu, — viac nič; a preto tak malá úcta k Cerkvi. Mnohí zradili svoju Cerkov preto, že sa im neušlo kúsok farského polia, že sa ich duchovný otec nešetrne dotkol, a myslia, že sa vypomstili kňazovi svojím odpadom. Zabudli, že zradou Cerkvy zranili seba a Srdce Božského Vykupiteľa.

Čo je Cerkov?

Je to jediná nositeľka autority Christovej. Len Cerkvi hovoril Christos: „Čokoľvek sviažete na zemi, bude sviazané i na nebi...“ A pretože vedel dobre, s akým pohľada-

ním budú sa prestupovať zákony Cerkvy, zahrnel do duše všetkých: „*Kto neuposlúchne Cerkvi, nech ti bude pohan.*“ Preto márne sa niekto stavá proti Cerkvi, právo na poslušnosť jej detí jej nikto nevezme.

Čo je Cerkov?

Je to jediná hlásateľka a neomylná vykladateľka nauky Isusa Christa. Len Cerkvi hovoril Isus: „*Kto vás slyší, mňa slyší; kto vami pohádza, mnou pohádza.*“ Ako by bol čul tie tisíce nepriateľov, ktorí budú vyhlasovať jeho učenie za fmu a klam a výmysle ľudské za svetlo. Ale je to prirodzené: „*Svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali viac fmu ako svetlo, pretože ich skutky boli zlé.*“

Čo je Cerkov?

Je to jediná rozdavateľka milostí Christových a jediná prostrednica medzi Bohom a ľuďmi. Len svojej Cerkvi dal Christos sedem prameňov milostí — „*Sv. Tajny*“; len v Cerkvi sú kňazi, prinášajúci Obet Novozákonnú, len ruky kňaza Cerkvy rozhrešujú od hriechov, lebo len Cerkvi hovoril Isus: „*Komu odpustíte hriechy, odpúšťajú sa im...*“

Čo je Cerkov?

Jediná pokračovateľka vo vykupiteľskom diele Isusa Christa. 1942 rokov ide svetom, tupená, zakrvavená mnohými prenasledovaniami, ale vždy víťazná s rukami plnými milostí. A ako milióny ju nenávidia, tak zasa milióny vidia v nej svoju matku, ktorú oddane milujú.

Buď verným synom a dcérou svojej matky Cerkvy! Neboj sa i verejne sa k nej hlásiť, lebo každého, kto vyzná Christa pred ľuďmi, toho vyzná On pred Otcom, ktorý je na nebesiach. Modlievaj sa často radostne: „*Viruju v jedýnuju, sviatuju, sobornuju i apostolskuju Cerkov.*“

Nástenné kríže, ražence, sväté obrázky

a knihy dostať v Misijnom kníhkupectve v Nitre

Misijné kníhkupectvo

a obchod s náb. predmetmi

NITRA, Slovensko

Legenda z evanjelia.

Stál Spasiteľ nad úborom
s apoštolským svätým sborom.

„Hoj, vy moji učenci,
prečo ste tak smutní všetci?“

„Judáš nemá ani groša,
báda sa mu diva z koša.

Topánky už máme plancé,
šaty zpoľa roztrhané.

Bože, jak budeme živi?

O to sme my starostlivi!

Keby aspoň bolo pole,
trochu žita vo stodole!

„Netreba vam v kase zlata!

Pozrite sa na vláčatá:

Nesujú a nežnú v poli,
nesväzajú do stodoly.

A hľa! Hospod' milostivý
všetkých šatí, všetkých živí!

Pozrite sa na lalie!
Ktorá pradie? Ktorá šije?

Hovorim vám: Nevyrovná
sa im rúcho Šalamúna.

Kviete prosté otvorí sa,
solva vzrastie, pokesí sa.

A môj Otec vždycky s neba
kvičku dáva, čo mu treba.

Každé v svojom srdci nosí,
dá mu slnka, dá mu rosy.

Na vás, učenci mili,
nezabudne v žiadnej chvíli.

Po kráľovstve Božom buďte,
spravodliví byť sa snažte —

a Boh pridá, aby telo
vaše hladom neumrelo!“ —

Keď to riekol Isus milý,
zas sa všetci potešili.

K. D. L.

Matka žehná dcéru pri svadbe.

(Z kroniky v K. z r. 1897.)

„Vždy som Boha vrúčne prosila, aby som ja, drahá dcéra, čo najlepšie vychovať mohla. Preto moje srdce neustále ku innej dnes volá, aby som ja na poslednú dráhu viedla, ktorá je ti od Otca nebeského pripravená. Putujte spolu po životnej ceste vždy verne a láskavo, ako sv. Jozef putoval s prečistou D. Máriou, keď sa nocľah hľadali. Čo si dnes pred Bohom sľubujete, to ako najdrahší drahokam do srdca uložte a nikdy na to nezabudnite. Kto zabudne a sľub ten nedodrží, ten stratí vieru, nádej a lásku, stratí aj Božie požehnanie. Nech sme starí alebo mladá, toto požehnanie potrebujeme všetci. Až nás Boh k sebe povolá, nevezmeme si ani budovy, ani tisíce, vezmeme si iba to jediné, čo dobrého sme na svete urobili. Tie slová si pamätajte, aby si deň sviatočný svätí, číli svojho otca i matku, aby si dlho živý bol a dobre ti bolo na zemi. Svojich rodičov v úctivosti majte, nikdy ich neopúšťajte. Až nás Boh na večnosť zavolá, naše starostlivé oči láskave zatlačte! Za každú tú službičku, ktorú budete pre nás vykonávať, nech bude Boh Otec vašim odplatiteľom!

Isuse, Synu Davidov, Ty si nám sveril naše deti, ja Ti ich s telom i s dušou odovzdávam. Sú Tvoje, zanechávam ich celkom Tvojej láske, chráň ich od hriechov, pošli im sedem darov Duchu Sv., daj im Anjela Strážcu, abych bezpečne viedol k životu večnému!

O Marie, Matka Božia, udel mi tú milosť, aby som raz s dcérou svojou, jej ženichom a celým tým zástupom svadobníkov pred trón milého Spasiteľa dostať sa mohla! K tomu mi dopomáhaj Boh Otec, Syn i Duch Svätý! Amiň!

Detská duša.

„Otecko!“ — volá trinásťročný, otrhaný chlapec z práce sa vracajúcuemu otcovi-robotníkovi. „Pozrite sa! Už som nôšu trávy natrhal a dreva narubal.“ — Zrak jeho visí na perách unaveného otca a opálená tvár sa usmieva v očakávaní pochvaly.

„Však je dosť, že raz urobíš niečo bez rozkazu“, odpovedá otec. Jeho tvár sa rozjasňuje. Dodáva: „Máš tiež niekedy niečo z lásky urobiť, a nie len z prinútenia!“

Chlapec prekvapene a vyjavene hľadí na otca a po chvíľke sa pýta: „Ako to myslíš, otecko: Z lásky? Čo je to?“

„Keď nekomu urobíš niečo preto, že ho máš rád, a že mu chceš urobiť radosť, vtedy to robíš z lásky“, odpovedá proste, mäkkým hlasom robotník.

Chlapec chvíľku uvažuje, v očiach sa mu ukázaly slzy a napokon hovorí s výčitkou: „A to ste mi, otecko, nemohli povedať skôr? Bol by som vám urobil každý deň niečo z lásky!“

Masť proti pekle. Vezme sa 5 g trpezlivosti, 15 g štedrosti, 20 g čistoty a 25 g pokory. Všetko sa to dobre stlačie v mažiariku viery paličkou sily. Potom sa príleje z miesky nádeje a upraží sa na paňvi spravodlivosti nad ohňom kresťanskej lásky. Premieša sa často pobožnou modlitbou, aby sa to neskazilo márnosťou tohto sveta. Kto sa touto masťou každý deň namaže, nemusí sa báť pekla. Z. Č. L.

Zo života sv. „Vasilia V.“ Sv. Vasilij stal sa r. 370 biskupom v Cezarei. Ľud ho miloval, no bludársky cisár východorímsky Valens ho nenávidel. Hrozil mu vyhnanstvom, ale svätec sa nefakol: „Celá zem je pre mňa vyhnanstvom, lebo pravá vlasť je mi nebo.“ — „Umučím ňu“, hrozil cisár. „Budeš so mnou mať malú robotu“, riekol Vasilij, „lebo beztak zomieram starobou a tomu sa teším.“ — „Čo, ani smrti sa nebojíš?“ hromžil ukrutník. „Nie, lebo ona je mi bránou do neba.“ Cisár ho viac neprenásledoval. Svätec zomrel r. 379.

Starosť o našich na fronte.

Každý z nás má dakoho blízkeho, milého a drahého na vojne. Otca alebo syna, manžela, brata, príbuzného, snúbenca, dakoho, na koho spomíname s toľkou láskou a hľadím, nevedeli by sme poznať hranice sebaobetovania, len aby sme si ho uchovali na žive, len aby sme mu aspoň svojou pomocou zmiernili utrpenie a bolesť. Na každom kroku so slzami v očiach, s modlitbami na rtoch a s trpkou vrúcnosťou v srdci spomíname si na svojich milých. Ako by sme radi boli so sv. Veronikou, aby sme aspoň unavenú a krvavú hlavu osviežili uterákom svojej lásky, aby sme aspoň podali glg vody a mäkkým dotykom svojho po-
bladenia, požehnaní a rozochvelého strachu o život nášho drahého, zmiernili jeho bolesť!

To všetko môžeme urobiť priamo. Ako? Cez Červený Kríž, ktorý organizuje vojnovú starostlivosť. Pomáhame svojim, keď prispejeme na zbierku „Pohotovosť v obetavosti.“ (K.)

Z kroniky „Misionára“.

Za členov Spolku sv. Jozefa bude sa obetovať sv. Liturgia 3. a 5. júna, za vojákov — členov Spolku — na fronte 4. júna; moleben k Sv. Srdcu každú stredu v júni a k sv. Jozefovi 28. júna.

Naše hroby. Dňa 9. mája uložili sme do hrobu v Sačurove milovaného otca Archidiáka Augusta Hegedüsa. Nebohy sa narodil v Sačurove r. 1884, za kňaza bol vysvätený r. 1906. Vo svojom rodisku pôsobil tridsať rokov. Veriaci sačurovskej farnosti strácajú v ňom príkladného kňaza, starostlivého otca a nezištného pastiera. Hojná účasť kňazstva i ľudu na jeho pohrebe svedčila o popularnosti nebožtčkovej. Dlhá choroba bola mu ťažkým krížom. Na Bohojavenie sťažoval si O. misionárovi: „Trpím mnoho, ale najväčším krestom pre mňa je, že nemôžem končiť Službu Božiu.“ Sotvorí Hospodi, ... rábu tvojemu Jereju Avhustinu vičnuju pamjať! — — V Meglisove zavolať si k večnej odpiate Iesus Christos nášho člena Andreja Kobulkaniča, horlivého člena Bratstva sv. ruženca. Vičnaja pamjať!

K jubileu sv. Otca Pia XII. obetovali návštevníci nášho kláštora 1.100 Liturgií, 600 sv. pričastí, 250 duchovných prijímaní, 700 ružencov, 80 utrení a večerní, 220 molebnov, 325 kríž. ciest, 17.315 modlitieb: Otče náš a Bohorodice, 50 žalm „Pomiluj mňa Bože“, 850 návštev Presv. Eucharistií, 1880 umrtení, 53.000 rôznych modlitieb.

Naše náboženské spolky v Pustom Černom preukázali oddanosť Sv. Otcovi Piu XII. pri trojdňovej pobožnosti pod vedením O. Polykarpa Č. S. V. V. Ako duchovný dar obetovali sv. Otcovi 518 sv. pričastí, 456 ružencov, 70 molebnov, 477 vyslúchaných Služieb B. 2.010 rôznych modlitieb, 17 dní pôst.

Výpomocť. 3. mája pomáhal sponovať O. Fiala v Kalši a Novom Meste; predniesol 2 kázne, vyspovedal asi 80 duší. V Kalši bola 2. mája práve muzika, ale keď sa zazvonilo na májovú pobožnosť, mládež ihneď opustila hudákov a všetci prišli do cerkvy. Toho dňa navštívil tiež O. Čelústka Lastomír, kde mal kázeň a Sv. Liturgiu.

Členov Bratstva Sv. Srdca upozorňujeme na odpusty, ktoré sa budú konať *v piatok na Prazdnyh Sv. Srdca I. v kláštore v Michalovciach, vo Falkušovciach a v nedeľu po sviatku B. Srdca v Hamennom, vo Vojčiciach a v Pozdišovciach.* Zúčastnite sa ich v hojnom počte a pristúpte pobožne k sv. sviatostiam!

Podakovanie. Vďaka vzdávam Matke Ustavičnej Pomoci, sv. Jozefovi a sv. Terézii z Lisieux za vyslyšenie prosby.
O. A. Michalovce.

Ďakujem sv. Jozefovi za pomoc v rodinnej záležitosti.

Cíteľka sv. Jozefa z Michaloviec.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Tlačí knižničiarň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach. — S povolením cirkevných a rehoľných predstavených vydáva Kláštor redemptoristov v Michalovciach. — Vedúci redaktor: O. Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce.

MISIONÁR

Pre členov spolku sv. Jozefa pri
cerkvi sv. Ducha v Michalovciach.

Matka Ustavičnej Pomoci a Zemplínčania.

Naši Zemplínčania si veľmi zamilovali Matku Ustavičnej Pomoci. Je málo našich gréckokatolíckych chrámov, kde by ste ne našli tento obraz. Veď dieťa hneď poznáva svoju matku. A z tohto obrazu pozerajú tak milo materinské oči Bohorodičky, že sa až srdce zaraduje. Tie ústa, sladké ako med — len sa ozvať. Pred takým obrazom dá sa naozaj modliť; duša je plná dôvery a s neba prúdom tečle požehnanie. Matka Ustavičnej Pomoci začína už aj v našom Zemplíne ukazovať svoju moc. Uvádám niekoľko prípadov.

Pani *Mária Javorová* z P., teraz v Amerike, poznala obraz Matky Ustavičnej Pomoci na sv. misii v Pavlovciach. Od toho času sa k nemu obracala vo všetkých potrebách. Jemu ďakuje za šťastnú operáciu. R. 1938 jej ktosi ukradol 130 dolárov. Nevediac si rady, začala sa modliť deviatnik k Matke Ust. Pomoci, aby dostala nazpäť ťažko získané peniaze. Raz v noci uvidela vo sne akúsi ženu, ako vchádza do jej izby a tam z truhly chvatne vyfahuje 130 dolárov. Mária sa rozčúlením prebudila. V dome nebolo nikoho. Keď rozmyšľala, ktorá asi žena by to bola, svitlo jej v hlave. Osoba bola podobná istej robotníčke vo fabrike X. Mária oznámila úradom, že má podozrenie na túto ženu. A skutočne! Žandári našli u nej ukradené doláry a žena sa sama priznala ku krádeži.

V *Hačave*, teraz v Maďarsku, naši michalovskí misionári pri obnove sv. misie konali procesiu s obrazom Matky Ustavičnej Pomoci za pekné počasie. Bolo to v septembri. Každého dňa pršalo. Ľudia sa obávali o zemiaky, svoje jediné bohatstvo. Už začínaly hniť. V noci pred procesiou zasa pršalo a vo dne sa váľaly ťažké chmáry po okolitých horách. Po procesii sa hneď vyjasnilo a nastalo pekné počasie.

V *Čičave a Vranova* stalo sa čosi podobného 2. júla r. 1939. Naši misionári tam začali sv. misiu. Keďže ľudia nariekali, že už pol druhu mesiaca nepršalo, zariadili sme prosebnú procesiu s obrazom Matky Ustavičnej Pomoci za dážď. Len čo dokončili pobožnosť, začalo hrmieť a spustil sa mierny dážď, ktorý po dve hodiny ovláľoval vyschnutú zem.

V **Treblšove** r. 1938 chlapec N., idúc na bicykli, sa srazil s autom. Poranil si tvár a utrpel ťažké vnútorné zranenie, takže lekár prehlásil nutnosť operácie. Chlapec sa veľmi bál, preto rodičia nevolili hneď k operácii, ale vzali útočisko k Matke Ustavičnej Pomoci. Chlapec sa čoskoro uzdravil bez operácie a jeho matka prišla oznámiť vyslyšanie do Michaloviec.

Mária Gabalová, desaťročná dievča z Husáka, farnosť Koromľa pri Užhorode, trpela od svojho druhého roku očnou chorobou. R. 1938 oslepla úplne. Márne hľadali pomoc u lekárov. Nešťastná matka sa obrátila s dôverou k Matke Ustavičnej Pomoci. Celá rodina konala deväťdňové pobožnosti. Práve boli v polovičke štvrtého deviatnika, keď dievča neočakávane nadobudlo zrak. Od toho času má oči zdravé.

Pani N. z Michaloviec žiadala, aby sme uverejnili toto: Jej manžel bol 31. decembra 1938 pozbavený úradu v banke. Bol prepustený bez náhrady a upadol v podozrenie, že defraudoval peniaze. Pani začala deviatnik k Matke Ustavičnej Pomoci a každého dňa prichádzala do kláštora pomodliť sa pred mariánsky obraz. Za krátky čas vyšla manželova poctivosť najavo, a keď pani dokončovala posledný deň štvrtého deviatnika, dostal manžel nové výhodné miesto v B. a odstúpné v banke v M.

Hľa! Matka Ustavičnej Pomoci spláca dôveru Zemplínčanov. Obracajte sa k nej a vďačne oznámte každé vyslyšanie v kláštore v Michalovciach.

O. Ibumen Musil.

Vyhlasenie! Vyhlasujem raz na vždy, že slovom „zázrak“, „nadprirodzená, mimoriadna moc“ a pod. prikladám len ľudskú vieru a v smysle dekrétu p'peža Urb na VIII. sa úplne podrobujem sv. Cirkvi. — O. Fr. Fiala, redaktor.

Nebeskej Matke!

**Matička Božia,
Matička moja,
na veky chcem byť,
na veky tvoja.**

**Dávam ti všetko :
dušu i telo,
nedopusť, by ťa
urážal smelo.**

**Dávam ti srdce
aj s jeho láskou,
priviň ma k sebe
najvyššou páskou!**

**Matička Božio,
Matička moja,
na veky chcem byť,
na veky tvoja. Betuška.**

Z odpustu v kláštore.
(Obraz M. U. P. z Pozdítovlec.)

Niečo o ľudskej duši.

Ľudskú dušu nepoznávame našimi smyslami, lež vyššou schopnosťou poznania, rozumom. Tak ako naše poznanie Boha nepríde rovnou cestou k Bohu, lebo my Boha nevidíme, podobne ani existenciu duše priamo nepoznávame, nakoľko ani tú nevidíme. Boha vidíme v jeho skutkoch. Dušu môžeme poznať po jej účinkovaní.

Vieme zo skúsenosti, že mŕtva hmota len vtedy sa hýbe, keď ju hýbajú od vonka. Na rastlinách poznávame, že ony od vnútra rastú, prijímajú látky na svoje stravovanie, tvoria si podobných potomkov. Pri zvieratách vidíme ešte viac; majú aj smyselný život a svojou mocou menia svoje miesto. V človekovi nájdeme všetko to, čo v nerástoch, rastlinách a zvieratách. Má však on aj niečo také, čo by sme v tamtých hľadali márne: *mysel a vôľa*. Teda myseľ a vôľa je vonkajším účinkom duše, lebo ich činnosť je čiste duchová a nie hmotná.

Potom je tu *sebavedomie*. Žiadne zviera ešte nikdy nevyslovlilo slovičko „ja“. Nemecký filozof Kant povedal: „Len čo by ten kôň, na ktorom jazdím, vedel povedať „ja“, v tom okamžení by som s nelo sostúpil, a sňal by som pred ním klobúk“. Toto „ja“ v skutku dokazuje v človekovi prítomnosť duše a jej činnosti. Prírodopis učí, že naše telo každých sedem rokov mení svoje látky, z ktorých sa skladá. Zostáva v nás však *niečo, čo sa nemení*, naše sebavedomie nám hovorí, že „ja“ ostávam vždy ten istý. Toto „niečo“ je *duša*.

Naše telo sa po smrti rozpadne. A duša? Tá žije ďalej. Je nesmrteľná. Kto verí v Isusa Christa, ľahko mu je uveriť v nesmrteľnosť duše. Božský Učiteľ prehlásil: „Vírusaj v mja, ímat život včnyj.“ (Ján 6, 47.). Na strašnom súde pri konci sveta „pôjdu dobrí do života večného“ Mat. 25, 46.). Toto sú jasné slová Isúsove o živote duše po smrti, o večnosti.

Naša duša bude žiť na veky. Telo sice zhnije, ale podľa slov Christových zasa vstane na konci sveta a s dušou bude prežívať na večnosti to, čo si na svete zaslúži. To učí Christos. Kto verí v neho, verí aj v jeho slová, lebo On — ako Boh — nemôže klamať.

Hovoríš: „*Treba užít toho sveta, keď už sme raz tu!*“ A keď sveta užiješ, budeš už spokojný? — Zviera bez duše je spokojné na tomto svete, neúži po ničom vyššom. Ale duša človeka túži po dokonalej blaženosti. Na svete ju nikto nedosiahol; musí byť teda svet, kde by duša našla dokonalé uspokojenie, musí teda duša žiť aj ďalej po smrti.

Boh je dobrotivý Otec, ale je aj spravodlivý súdca, ktorý raz musí odplatiť každému podľa jeho skutkov. Či má zločinec, ktorý vraždí, zbíja, páli, keď unikne svetskému súdu, tak skončiť, ako poriadny, poctivý a ctnostný človek? Musí byť druhý svet, kde sa na jeho nesmrteľnej duši vykoná spravodlivý súd Boží.

Nehovorme teda: „Niet duše! Niet života po smrti!“ Boh nás stvoril, aby sme ho milovali, jemu slúžili a *po smrti spásení boli*.

J. Z.

Plavba.

Všetci sme len plavci
na chatrnej lodi,
jedna hviezda všetkých
v neznámy kraj vodi.

Lodi našej hrozi
búrka, blesk a plameň,
nakoniec ju zdrví
náhrobný náš kameň.

Šíry svet je morom,
telo tvoje loďou.
Správca sveta teba
riadi žitia dobou.

Duša, tvoja duša
v lodi tej sa plaví
z cudziny sa vracia
v domov večnej slávy.

V. F.

O. J. Fail:

Dedo.

Z denníku misionára.

Skončily sa jarné roboty. Gazda sveril svoje zrnó zemi, sotrel hojný pot s čela a s horúcou prosbou „Bože požehnaj!“ zatahol pluh pod šopu a s novou starosťou i nádejou čaká na výsledok svojej práce.

Využili sme malej prestávky, kedy ľudia nie sú zamestnaní starosťou o hruď zemsťu, aby sme im pripamätali aj druhú, vlastne prvú povinnosť, obrábať pôdu svojej duše, a opustiac fichté múry kláštora, vydali sme sa na misiu.

Dedinka N. ako by sa kúpala v jarnej zeleni, pretkanej zlatom a striebrom kvetúcich stromov a kríkov. Ľud, sviatočne oblečený, v napätom očakávaní, čo teraz bude, zvedavo pozerá na misionárov, ktorí na voze idú dedinkou k cerkvi. Zvony slávnostne vyzváňajú. Celá cerkov spieva s nadšením trojnásobné „Carju nebesnyj“ a všetci úprimne svolávajú pomoc Ducha sv. na sv. misiu. A začína nová práca; orá sa, brani sa, vytrháva sa bodlač, zasieva sa

sväté zrnó náuk Božích. zalieva sa Božou milosťou.

Jedného dňa som si vyšiel do tieňa blízkeho lesíka. Stúpam chodníčkom po miernom svahu k okraji lesa. Po pravej strane tiahne sa veľké pole zelenej pšenice. Pri vstupe do lesa stretol som starého deda, ktorý sloziac klobúk s pozdravom „Slava Isusu Christu,“ priateľsky sa na mňa usmieva: To vyzerá ako výzva: „Nech sa páči sadnúť si u nás!“ pomyslel som si a sadám do tieňa smrčín a borovic.

„Čo robíte, dedo? Ako sa máte? začínam.

„Nu, jak Pán Boh dá, dobre, pán veľkomožný! Pasiem, prepytu jem ponížene, statky. Mladí išli do cerkvi, to račia znať, všetci nemôžeme ísť, niekto musí so statkom. A tak som si myslel, nech idú mladí, majú život ešte pred sebou, im viac treba slova Božieho ako mne starému, mne už netreba nič iba tam —“, dedo dvihol palicu

a jej koncom ukázal na vzdialený cintorín.

„Ale na tú cestu sa treba, dedo, pripraviť!“

„Už som sa, pán veľkomožný, pripravil. Bol som včera na sv. misii u spovedi, tam som složil všetkých tých 80 rokov i Božie Telo som prijal i za šťastnú hodinku smrti, — nech Boh prijme, — som sa pomodlil a tak už môžem ísť... Dedo sa odmlčal a jeho oči biudily po dedinke u našich rón, spochinuly na cerkvi a pomaly sa vracaly späť na pšeničné pole pred nami.

„Mladým treba toho slova Božieho,“ ozval sa dedo znova. A náhlo, ako by sa mu nič myšlienok prervala, obracia sa na mňa: „Vidíte, pán misionár, to pole tu pred Vami? Pred 30 rokmi to bol majetok dvoch gazdov Vasilja Hrica a Juraja Kravca. Medzi nimi sa tiahla medza a o túto medzu sa tieto dvaja dlhé roky právoňili. Len čo sa začalo orať, sedel Vasil na jednom konci medze, Jurko na druhom a dávali pozor jeden na druhého, aby neodorali. Napred sa len vadili a ľudia mali zábavu. Potom však dali vec súdu, a ako ráčite vedieť, nebolo to zadarmo.

Hric bol jedným z najbohatších gazdov. Mohol a mal ustúpiť chudobnejšiemu Kravcovi, lebo on bol v právu. Ale nie! Hric prehlásil, že pôjde i na desiat súdov, než by ustúpil. Lapila sa ho pýcha. A Kravec tiež neustúpil. Hric ďalej odorával z medze. Prišiel inžinier, merial — a Hric prehrál. Dokázalo sa, že skutočne dlhé roky oral z Kravcovho pozemku. V Hricovi sa vzprietčila pýcha. Postavil si hlavu. Hnal vec na vyšší súd. Darmo mu dohovárali pan farár, učiteľ, starosta a múdri gazdovia. Začal sa nový súd, stálo to toľko peňazí, že si

Hric za ne mohol kúpiť dvakrát toľko zeme, a nakoniec Hric zasa prehrál. Musel odpredať kus lesa, aby zaplatil súdne úraty. A čo myslíte, pán veľkomožný, že teraz Hric zrobil? Začal súd tretí raz. Diabol ho posedol pýchou. Súď pokračoval, ale Vasil Hric už nebol najbohatším v dedinke, musel predáť kus polia, a síce práve ten, o ktorý sa viedol spor. Neviete si však predstaviť, ako zúrtil, keď mu notár oznámil, že pole kúpil Juraj Kravec. Súď sa skončil, ale hnev medzi Vasilom a Jurajom sa tiahol ešte niekoľko rokov.

Bolo to na jar, tak ako dnes. Práve tu na tomto mieste sa stretli Kravec a Hric. Pozreli sa na seba, Hric sa zachmúril a chcel odísť do lesa, ale Kravec pristúpil k nemu a podával mu ruku. „Vasil, odpusťme si! Už veľmi dlho trvá náš hnev a nič z toho. Ty máš syna a ja dcéru. Oni si lepšie rozumejú než my. Čo by si mal proti tomu?“ — V tom zaznel dedinou hlas zvonu, vyzývajúci k modlitbe. Hric i Kravec sa prežehnali a tŕško sa modlili. Potom podal Hric Kravcovi ruku: „Nech sú aspoň naše deti šťastné!“ — —

Dedovi sa zachvel hlas. Oprel hlavu o palicu, a keď ju po chvíli mlčania zasa zdvihol, stály mu v očiach slzy. „A ten Hric, pán veľkomožný, som ja! A preto posielam mladých na misiu, aby boli lepšími a rozumnejšími ako ich otcovia. — Ale odpusťte, pán veľkomožný, musím sa ponáhľať, kravičky už samy idú domov...“

Stiskol som chvejúcu sa ruku starčekovu a hľadel som dlho za ním, ako opierajúc sa o palicu s námahou sa ubieral za svojou čriedou, pokiaľ mi nezmlizol v dedinke.

Ako je to u nás!

Píše O. dekan.

Je krásna, slnečná letná nedela. Krása rôznych kvetov, polia, obilie naplňujú nádejou srdce, všade vidieť dobrotivosť Božiu. Úroda sa ukazuje.

Kráčajúc pri poliach prichádzam do obce... Je nedela, deň Pána. Vstupujem do chrámu s tým presvedčením, že tam nájdem všetkých veriacich pohromade, aby pri verejných bohoslužbách oddali Bohu najvyššiu úctu, aby mu poďakovali za doterajšiu starostlivosť, aby spojujú svoje modlitby a piesne s Najsvätejšou Obetou Isusovou prosili všetko... požehnante, úrodu, ktorá odstráni nedostatok, hlad, biedu...

Vsúpil som do chrámu a veľmi som sa sklamal. Cerkov skoro prázdna. Niekoľko starších, driemajúcich duší... niekoľko žien... malá čiastka školskej mládeže... niekoľko dievčat... to bolo všetko! Aký to smutný zjav: prázdny chrám Boží v nedelu! Čo je to vlastne? Prečo tak málo ľudí v cirkvi?

Po Službe Božej dostávam odpoveď a vysvetlenie. Veriacich je tu dosť; na veľké sviatky je chrám preplnený... ale dnes? Dnes je len obyčajna nedela!... Ľudia sú doma... tu i tam... mohli by prísť, ale — teraz je každý deň ťažká práca od rána do večera... veľa rázy ani chleba niet a robiť sa musí... a keď príde nedela, nuž môže sa dlhšie spať, odpočívať, potom sa očistiť, oblečie, bo je nedela... vyženie statky... dačo dobrého zje, bo je nedela... potom si ľahne, bo zajtra zasa začína práca... žena chystá obed, k tomu potrebuje času... mládež sa ponáhľa na zábavu, čo neide bez prípravy... a tak prejde nedela bez toho, aby sa **Hospodinovi, Bohu, Otcovi nebeskému** dostalo od najmúdrejšieho stvorenia — **človeka** — aspoň čiastočnej **úcty a poklony**.

Spasiteľ sveta čaká na oltári pri Službe Božej, aby žehnal ľuďom, ich rodinám, ich práci a úrode — a ľudia po 6 dennej námabe ani ten siedmy deň — a z toho tiež len krátky čas nie sú ochotní obetovať Bohu a svojej duši!

A potom sa ponosujú! Žalujú sa..., že bieda, že drahota, že niet chleba, že dnes nemožno vyžiť... Prečo by malo byť ináč? Prečo by mal Boh dať lepšiu úrodu? Prečo by mal žehnať gazdovu prácu? Prečo, keď človek pri svojej krehkosti nielen veľa hreší, ale je vôči Bohu aj nevýslovne nevďačný, lebo okráda svojho Pána o siedmy deň, ktorý si On stvoril pre Seba? Prečo by mal byť dnešný človek šťastný, keď nepotrebuje Nedelu, ktorá slúži iba jeho dobru a šťastiu?

Ako je to u nás? — Zákon Boží aj pre nás hlása, ako hlásal našim predkom: „**Pamätaj, aby si doň nedelný svätí!**“

V biede, hladu, smútku. v starostiach a v nemoci,
poteší Ťa Matka Ustavičnej Pomoci!

Ona vypočuje každú prosbu tvojich úst,
až ty prídeš deviateho augusta k Nej na odpust!

Z kroniky „Misionára.“

Za tých i zomrelých členov nášho Spolku bude obetovaná Služba Božia 1., 3. a 12. júla a moleben k sv. Jozefovi z pobožnosťou za šťastnú smrť 26. júla.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa kľudne dokonali svoj pozemský život: Ján Sudzina a Ján Štefanič z Čečehova, Anna Kseničová zo Šamudoviec, Julia Šutayová z Budkoviec, Alžbeta Feňarová a študent Andrej Kovaľ z Kochanoviec. Upokoj, Hospodl, duši rabov tvojich!

Akadémia ku cti Pia XII. 17. mája usporiadala gréckokatolícka inteligencia a Mariánska kongregácia mužov v kláštorskej sále slávnostnú akadémiu ku cti Pia XII. Úvodné slová prehovoril misionár O. Ján Durkaň. Hlavnú prednášku o rozumnosti viery predniesol Jozef Erby, profesor pedagogiky na Uč. Akadémii v Michalovciach. O sv. Otcovi milo sa rozpravil Ján Danko, úradník v Michalovciach. Zvučné básne, nadšené spevy a krásna výzdoba sály veľmi spríjemnili túto slávnosť.

Primície v kláštore. Koncom mája sa k nám vrátil po dokončenom štúdiu teologie subdiakon Štefan Lazor, rodák z Jastrabia pri Sabinove. 3. júna bol od J. E. biskupa Pavla Gojdiča posvätený za diákona a 13 júna v kaplnke Sestier Služobníc v Prešove prijal dôstojnosť kňazskú. Primície mal v kláštore v Michalovciach 14. júna. O 3/4 10 hod. prišla z cerkvi procesia do sály, kde vldp. primiciant všetkých očakával. Po požehnaní, ktoré mu udelil v mene nemocného otca a nebohej matky predstavený kláštora O. Ihumen Musil, vstúpil novokňaz do zeleného vencia, neseného družičkami, v sprievode rehoľných spolubratov i hostí odobral sa do cerkvi. Pri vstupe do chrámu uvítala p. primicianta milou básničkou družička s kytlícou ruží a chlapček smelo vyzval nového misionára, aby vošiel k oltáru. V primíciej kázni dojemne hovoril o kňazskom úrade O. Ihumen Musil. Po Službe B. udeľoval dp. primiciant no-

vokňazské požehnanie. — Novému, nádejnému, horlivému misionárovi želáme „mnohaja i blahaja lita“!

Sviatok Presv. Eucharistie. 7. júna v nedeľu po sviatku Prásv, Eucharistie konala sa z michalovského kláštora prvá procesia k štyrom oltárom s eucharističným Kráľom. K tejto slávnosti sme zakúpili z misijného obchodu v Nitre nádherný biely baldachýn v cene Ks 3.420.-, Ks 1000.- venoval Spolok sv. Jozefa, 1660.- Ks obetovali dobrodinci, zvyšok doplnil kláštor. Všetkým dobrodincom uprímne ďakujeme.

Misionári na odpustoch. Veľkú radosť pôsobí našim vesničanom, kde k nim na odpust zavíta misionár. Tak na „Rusadla“ kázal v Lastomíru O. Čelústka, v Porube u Davidova O. Fail. Založili tam tiež náš Spolok. Na odpustoch Sv. Srdca kázali: O. Fail v Humennom, O. Čelústka vo Falkušovciach a O. Fiala vo Vechci, kde ľudia prístúpili tiež v bojnóm počte do Spolku sv. Jozefa. Z Vechca navštívil O. misionár Juskovu Voľu. Hoci bol vädný deň a veľa roboty, prišlo dosť veriacich večer i ráno do cerkvi i k sv. sviätostiam.

Misia v Lubovca od 9.—17. mája patrí k najkrajším tohoročným misiám. Kázali O. Ih. Musil a O. J. Fail; spovedí 700, pričastí 1.500. Ráno i večer hrnul sa ľud do cerkvi a naplnil ju do posledného miesta. Procesia s misijným krížom bola dôkazom náboženskej obrody Lubovčanov a celého okolia. Mužovia a mládenci vyzdobili cestu špalirom brezí, dievčatá uvily pestré vence. Boh dal pekné počasie, a tak táto slávnosť dlho zostane v pamäti veriacich i misionárov.

Oznamujeme, že odpust *Matky Ustavičnej Pomoci* nebude bývať v nedeľu sv. Cyrila a Metoda, ale vždy na *druhá nedeľa* v auguste; teda toho rohu v nedeľu *dňa deviateho augusta* podľa občianskeho kalendára.

Podakovanie. Ďakujem Sv. Srdcu Ia., M. U. Pomoci, sv. Jozefovi za vyslyšanie prosby. I. Zbojanová, Michalovce.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Tlačí knižničiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach. — S povolením cirkevných a rehoľných predstavených vydáva Kláštor redemptoristov v Michalovciach. — Vedúci redaktor: O. Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce.

MISIONÁR

Pre členov Spolku sv. Jozefa pri cirkvi sv. Ducha v Michalovciach

R. I.

AUGUST - 1942

č. 6.

„Vo uspeniji mira neostavila jesi...“

Od Voznesenia Isusovho bola duša Bohorodičky ako by rozdelená. Žila na zemi, ale svojou láskou prebývala už v nebi, kam odišiel jej nezabudnuteľný Isus. Kto vypíše horúcu túžbu jej srdca, aby smela opustiť zem a zaletieť navždy k svojmu Miláčikovi? Ale Isus neprichádzal. Mária mohla iba skloniť pokorne hlavu a zašepkať svoj obľúbený pozdych: „Ajhľa, dievka Pána, staň sa mi podľa slova tvojho!“

Konečne sa predsa dočkala. Jedného dňa kľučala opäť vo svojej jeruzalemskej izbietke, ktorú práve zalievalo zlaté svetlo zachodiaceho slnka. Modlila sa vrúcnejšie než inokedy za skorú hodinku smrti. So slzami v očiach sa obrátila k anjelom dojemnými slovami sv. Písma: „Zaprisahám vás, anjeli Boží, aby ste povedali môjmu milému, že túhou po ňom umieram (Pieseň 5. 8).“ V tom okamihu zažiarilo v tichej izbičke nebeské svetlo a pred Máriou stál archanjel Gabriel. Hlboko sa poklonil svojej budúcej Kráľovnej a oznámil jej radostnú zpravu, že skoro uvidí svojho Isusa. „Radujsa, blahodatnaja! Isus ti odkazuje: Chod ku mne, aby si prebývala v nebesiach!“

Anjel zmizol a dušu Máriinu zaplavila úprimná radosť. Myšlienka na skoré spojenie s Isusom

rozohnila znova jej túžbu po Spasiteľovi a ani plameň stravovala jej telesné sily. Matka Božia musela uľahnúť. Zpráva o jej blížiacей sa smrti rozniesla sa bleskom po kresťanskej obci v Jeruzaléme a vyvolala všade hlboký smútok. Bolo im, ako by mali stratiť matku. U lôžka umierajúcej Bohorodičky sa shromáždili apoštolovia, ktorí práve boli v meste, a sv. Ján doniesol jej sv. prijímanie. Prijímala s anjelskou vrúcnosťou a dlho sa modlila. Pozrela sa v duchu na celý svoj život a jej vnútro naplnila veľká vďačnosť k Bohu, ktorý ju zahrnoval

toľkými milosťami. Rozopála k nebesiam svoje nepoškvrnené ruky a jej čisté ústa šepkaly posledný raz: „Veličiť duša moja Hospoda.“

Sil pomaly ubývalo. K posteli priľakol apoštol Ján a prosil o požehnanie. S materskou láskou zadívala sa Mária na učeníka, ktorého jej odkázal Isus na kríži. Spomenula si na starostlivosť, s akou jej toľko rokov slúžil, a v jej očiach sa zablyšľaly slzy. Položila mu ruky na hlavu a vrúcne šepkala modlitbu, ktorou dávali židovskí rodičia požehnanie svojim deťom. „Buď pozhnaný, synu mój, od Hospodina! Boh nech ti bude pomocníkom a Všemohúci nech ti vždy žehná!“

Mnohí veriaci kľáčali okolo jej lôžka a hlasite plakali. Ich bolesť zraňovala srdce presvätej Matky a kalila jej radosť z odchodu k Synovi. Aby ich potešila, sľúbila im, že na nich nezabudne, a že im vždycky bude — matkou.

Tak sa mihľala hodina za hodinou a v izbičke sa začínalo stmievať. Svätá Matka zvolna oddechovala. Naraz zajagala izbou nebeská žiara a v rajskom jase sa zjavil Christos v sprievode anjelov. Tvár Máriina sa rozjasnila. Zdvihla sa, rozpriahla ruky, ako by chcela objasť svojho Syna. Ešte radosťne zvolala: „Isuse!“ — a skonala. Žiara zmizla. Sväté telo kleslo do podušiek. Len sladký úsmev zostal na tvári.

Prítomní sa žalostne rozplakali. Za chvíľu pristúpil sv. Ján a zatlačil oči tej, ktorú miloval ako vlastnú matku. Pretože podľa východného zvyku mal sa pohreb odhaviť čo najskôr, počaly zbožné ženy ihneď s prípravami. Ústa svätej Panny byly oviazané bielou páskou, u hlavy lôžka zapálená

olejová lampička. Mŕtvole byly ostrihané vlasy, sv. telo umyté, bohato pomazané voňavými masťami a oblečené do pohrebného rúcha. Po izbičke rozhodili myrtových konárikov, ktoré vydychovaly lúbeznú vôňu; na žeravé uhlie nasypali kadidla. Namiesto rakvi položili mŕtvolu na jemnejšiu rohožku, na akých obyčajne spávali. Nohami bola obrátená ku dverám, aby smútoční hostia videli nebohej do tváre a mohli sa s ňou rozlúčiť. Potom si ženy sadly na zem a spievaly dojemné piesne o ctnostiach Matky Božej a oplakávaly veľkú stratu, ktorá ich stihla. Niekoľko mužov chystalo chytro hrob.

Za spevu smútočných piesní minula noc a nastalo ráno. Skoro sa začali schádzať kresťania na pohreb Bohorodičky. Boli oblečení tmavým rúchom, v rukách niesli horiace fakle alebo kyticu myrty. Konečne prišiel aj Ján, aby vykonal príslušné modlitby. Hlas sa mu bolestne chvel, keď menom nebohej odriekaval dojemný žalm 15: „Zachovaj ma Hospodine, lebo v teba dúfam...“ Ján sa domodlil a nosiči sa chopili sv. tela. Opatrne zavinuli mŕtvolu jemnou rohožkou a položili ju na vysoké nosidlá.

Pohrebný sprievod sa ubíral celým mestom. Trvalo dosť dlho, kým došli až ku hrobu. Ešte posledný raz rozlúčili sa veriaci so sv. telom, zahalili plachetkou tvár zomretej a ku vchodu privalili veľký kameň. Po návrate vystrojil apoštol Ján podľa vtedajšieho zvyku skrovnú hostinu. Hostom sa podal kus chleba a trochu vína. Okrem toho mali po celý nasledujúci týždeň dochádzať príbuzní a priatelia ku hrobu a oplakávali nebóhú.

Po troch dňoch prišli apoštolovia znova ku hrobu. Prišiel s nimi aj Tomáš, ktorý sa nezúčastnil na pohrebe. Chcel vidieť sv. telo a jemu sa pokloniť. Preto apoštolovia otvorili hrob. Ale sväté telo tam nájsť nemohli, iba pohrebné rúcho ležalo tam sbaľené a z neho vychádzala nebeská vôňa. Plní úžasu nad týmto tajomným divom mohli usudzovať to jedinú, že Boh chcel prečisté a bezliriesne telo poctiť a preniesť ho do neba už pred všeobecným zmŕtvychvstáním.

Len čo sa Mária priblížila k bráne nebeskej, okúzlila svojou krásou všetkých anjelov. S údivom pozerali na svoju budúcu Kráľovnú a mohutným sborom nieslo sa v nebi po prvé jasavé: „Bohoródyce Divo, rádujsja obradvannaja, Hospod s toboju, blahoslovena ty v ženach...“

Spev doznel a k Márii sa blížily jednotlivé postavy, aby ju privítali. Azda zo všetkých najskôr pristúpil Adam a Eva. Hlboko sa sklonili pred velebnou Matkou Kristovou a s vďačnou radosťou ju pozdravili: „Ty si napravila nešťastie, do ktorého my sme

ľudstvo uvrhli. Ty si vrátila svetú požehnanie, o ktoré my sme ľudstvo olúpili“. Ešte dojemnejšie bolo stretnutie so svätými rodičmi. Ako vrúcne ďakovali Bohu, že im daroval také dieťa.

Ani sa neodvažujem líčiť stretnutie Máriino so sv. Jozefom. Mária privinula ho nežne na svoje prsia a srdečne ho pozdravila. Sv. Alfonz kladie do úst sv. Pestúnovi krásne slová: Moja snúbenica! Kedy budem môcť poďakovať Bohu za veľkú milosť, že som smel byť твоjím ženíchom? Pre teba udelil mi Boh šťastie, že som videl Vtelené Slovo a smel pobožkať jeho svätú tvár. Už nežije chudobný, zneuznaný v dielni: už nie je pribitý na potupné drevo kríža. Sedí po pravici Otcovej a my sa už nikdy od neho neodlúčime. Budeme ho spolu chýľiť a milovať na veky“.

Potom dobrý Isus s veľkou láskou predstavil svoju Matku Najsv. Trojici, ktorá ju korunovala za cárovnú neba i zeme, za kráľovnú anjelov a za matku všetkých ľudí. Tak Matka Božia stala sa tiež našou Matkou.

(Z knihy dr. Miklíka: Život Bl. P. Márie.)

Matička moja.

*Tak milo Ty hľadíš
láskavým pohľadom,
mne si Ty najdrahštm,
najmilštm pokladom.
Úsmev Tvoj sladký tak,
lábezne zahrteva,
do srdca lásky mi
ku Tebe zasleva.*

*Bezpečne kráčam si
životu cestičkou,
veď Ty s mnou, Mária,
nebeskou Matičkou.*

*Hlavu máš stahami
zlatými zdobenú,
dôstojnosť a nežnosť
v omofor vtajená.*

*Keď chuľte bolestné
nastanú v živote,
prichádzam k tebe len,
hvezdička v temnote.*

M. Štefan Gojda.

Úcta k sv. Jozetovi rastie.

Sv. Jozef je štedrý dárca pomoci tým, ktorí si žiadajú jeho ochrany. Najmä od doby, keď pápež Pius IX. prehlásil sv. Jozefa za patróna katolíckej cirkvi, úcta k sv. pestúnovi sa stala všeobecnou. Mnohí maliari, sochári, básnici a učitelia oslavujú svojimi dielami moc, ktorou sv. Jozef vládne v nebi. Niet azda chrámu a katolíckeho príbytku, kde by nemali aspoň obraz sv. Jozefa. Najmä kresťanskí novomanželia ozdobujú svoju novú domácnosť obrazom tohto svätého.

Zdá sa, ako by sa blížil čas, o ktorom napísal Izidor Isolanus: „Duch sv. bude neustále vnikať do srdca veriacich, až ich pohne, aby úcta k sv. Jozefovi sa pestovala v celej cirkvi, a aby na jeho česť sa stavali kostoly, oltáre a kláštory, aby sa konali slávnosti k jeho cti, a mnohí, aby sa jemu zasľubovali. Boh sa dotkne najtajnejších záhybov kresťanských srdiec a veľké hlavy budú spytovať dary a milosti, ktoré udelil Boh sv. Jozefovi, a v ktorých nájdú skrytý poklad, aký niet u nijakého patriarchu.

Odpust...

Píše O. dekan.

„Mamo! Dajce mi skorej už totu mašlu, bo zapozdím“, volá Marča na svoju matku, obliekajúc sa a chystajúc sa na odpust do N...

„Davam, už davam“, volá matka a potom samá pripravuje peknú mašlu do vlasov svojho dievčaťa, poobzerá ju s každej strany a kochajúc sa v kráse a šikovnosti mladej dcéry, ešte zavolá za odchádzajúcou: „Ale nebudz dlho večari!“ a potom vchádza do izby, aby urobila poriadok.

Dievča ide na odpust! Ide veselo, radosne ide s priateľkami. Rozhovor koluje o tom, kto všetko bude na odpuste? Ako bude oblečená Maňa komisárová? Bude muzika a tanec po Bohoslužbe?... Či prídu parobci z K?... Keď prídu, iste tam bude bitka...

Prichádzajú do N...Ludia idú so všetkých strán. Mladí i starí... Mladí sa zastavujú pri štatroch, soznamujú sa, pozdravujú sa a začína sa vraj najväčšia úloha odpustu: Kupovanie medovníkov!

Vybieranie... Dohovárante... Pri tom aj veselé žarty a poznámky... Pri každom dievčatu mládenec... Kupuje sa srdce, babočka... Aj Marča je tam... Je veselá, krásna. Práve vybera srdce, na ktorom je veľké zrkadlo. Mladý šuhaj stojí pri nej, príhovára sa, zabáva ju... a čas utieka...

Už dávno zazváňali, ale to nič... **šak dňeška odpust!** Počuť spev z chrámu božieho. Horliví veriaci sa klaňajú Spasiteľovi v cirkvi... Ale Marča na to všetko dnes zabúda. Ako by nie, keď ešte nikdy jej nikto nekúpil tak šumné a veľké „šerco“ ako dnes Mížo Gazdov!

Službu Božiu zameškala... Už je svätá kázeň... Počasie pekné, slovo Božie sa hlása vonku. Marča nepočúva. Jej dnes káže Mížo, nie o Chrístu, ale o zábave a tanci, o hostine... o láske...

A keď pozde večer príde domov unavená, dotrápená a smutná na dotaz matky: „Ta jak, dživče moje, šumný bul odpust?“, odpovedá tíska:

„Šumný, ale v cerkvi som nebola. Kázeň som nemohla počúvať, bo viete, bol tam Míšo Gazdov... Potom sme tancovali, ale... teraz už idem spať, bo som veľmi dotrápená“...

To bol krásny odpust!?! čo???

*Z odpustu si nepobožná mládež nosť
medovník i srdce veľmi ráda,
ale pri tom často odnáša si
v srdci hriech a v duši svojej hada.*

Láska bez slov.

Skončily sa žnivé r. 1934. Gazda nepracoval nadarmo. Pričinil sa, Boh požehnal; s úsmevom plným nádeje hľadel do budúcnosti a čakal blížiacu sa zimu.

Do malebného údolia rieky Úh vkráda sa tichý súmrak. Anjel mieru rozprestrel svoje krídla nad dedinkou N. Z okna fary pozoroval som dedinčanov. Stojím dlho, až mi i najbližšie chatky pohltila tma a vo svetle hviezd vidieť len temné obrysy cerkvi.

Zatiahol som roletu, zasvietil lampu a dal sa do čítania. Blížilo sa k jedenástej, keď mi prišlo na um, že som chcel napísať list svojim rodičom. Pripravujem papier, pero. Len čo som napísal: „Drahí rodičia!“, zaznelo do tichej, noci: bim — bim — bim. Skočil som k obloku, dvihol roletu a sťa hromom zasiahnutý strnul som na mieste. Oslňujúca zlovestná žiara. Tisíce iskier lieta vzduchom.

„Isuse Christe! Ľudia dobrí, pomoc, ratujte, horí!“ Tento zúfalý výkrik ma zobudil z ustrnutia. Vyrútil som sa von a ponáhľal som sa k ohňu. Okolo ohňa trma — vrma; ľud postrašený, zmätený; behá hore dolu; zachraňuje, čo sa dá. Nešťastie dovŕšuje nedostatok vody. Blízko je rieka, ale niet striekačky. Voda zo studní nestačí. Už sa chytila druhá, tretia chyžka. Zúfalý plač žien a detí rve srdce, ale pomoci nieto. Muži so sovretými perami ako levi sa bijú s ohňom o každý šindeľ, ale znovu musia ustúpiť a nechať ohni v obeť svoje mozole...

Už horí štvrtá, piata... osmá chyža. Muži, vyčerpaní nadľudskou námahou a čierni od dýmu odhazujú malomysľne vedrá; ženy a deti padajú na kolena a prosia Matku Božiu o pomoc a záchranu. A ako by zázrakom oheň sa pomaly utíšil...

Je práve poľnoc. Predo mnou na zemi sedí žena, kolo nej kďdeľ mafučkých detí, lomí rukami, — veru — obraz pre Bolestnú. Najchudobnejšia a shorelo jej všetko. Zachránila dietky i seba, na iné nebolo už kedy. Shorelo všetko, čo s námaltou cez leto nasbierala pre zimu. Nezachránila ani tolko, čím by mohla deti na druhý deň nasýtiť.

Aké slabé sa mi videlo v tej chvíli slovo útechy, ktoré som jej povedal. Veru, v takej chvíli len srdce hlboko veriace a viera v Boha môžu zachrániť pred zúfalstvom. Pozrela sa na mňa očami plnými slz: Áno, oťče misiónár, Boh pomôže, Boh nás azda neopustí.“ A ľudia okolo plaču nad jej biedou.

Keď som si prišiel na druhý deň prezrieť miesto nešťastia, se-

dela úbohá žena ešte na tom istom mieste. Pri nej stál mech múky, jeden veľký chlieb, niekoľko vriec zemiakov, syr, vajčka a mnoho iných vecí.

„Tak predsa vám všetko neshorelo!“, ozval som sa k žene — Nie, nie! Všetko shorelo, oťče duchovný, ale Boh a dobrí ľudia nám nedajú zomrieť hladom.“ Bez toho, že by bola úbohá prosila, rozobrali si ľudia dietky po svojich chýžkach a žene ranosili, čo potrebovala k živobytiu.

A hoci bola z tých nešťastných najchudobnejšia, prvá si zbudovala novú chyžu. Ľudia jej pomohli, aby sa na zimu mala kde skryť, a až potom pracovali na svojom.

Aký to krásny a následovania hodný príklad lásky k bližnému!

O. Jozef M. Pall

Sedem hlavných hriechov.

*Sedem hlavných hriechov znaj,
zo srdca ich vyhánaj:*

Pýcha predchádza tvoj pád,

lakomstvo zlý kamarát;

smilstvo telu, duši jed,

závisť vlečie nošu bied.

Obžerstvo zje každý groš,

hnev sa msí a chystá nôž;

lenivosť vždy sa chráň,

v nej má diabol mocnú zbraň.

O. Fr. Ftala.

Zo života a pre život.

„Neverím, čomu nerozumiem!“ tak prehlásil mudrák gazda v krčme pri fľaške pálenky. „Já tiež nie“, prisvedčoval druhý a tretí. „Pánovia!“, ozval sa po chvíli cudzí host' u druhého stolu, „vy teda neveríte, čomu nerozumiete? — „Pravdaže! — Na to hovorí cudzinec: „Keď som dnes išiel z mesta, videl som, ako húska na medzi zobaly trávu; veríte tomu?“ — „Áno.“ — „Videl som aj stádo sviň. ako žraly trávu; veríte tomu?“ — „Áno.“ — „Videl som ovce i kravy, ako sa pásly na tráve; veríte tomu?“ — „Ako by nie!“ — „Ale tá istá tráva premení sa trávením u hús na perie, u sviň na štetiny, u oviec na vlnu, u kráv na srst; veríte tomu?“ — „Veríme?“ — „Tomu teda veríte, ale povedzte, či tomu rozumiete?“ —

Dedinskí mudráci sklopili zahanbene zrak a za chvíľu sa vytratili mlčky z krčmy.

Verné ženy. Nemecký cisár Konrád obľahol raz neposlušné mesto Weinsberg a odkázal obyvateľom, že budú obcsení všetci mužovia, ak sa ihneď mesto nevzdá. Dobrá rada bola drahá. V meste chýbalo potravín. Vtedy mestské ženy poslaly cisárovi prosbu o milosť pre mužov. Konrád však svolil iba k tomu, aby ženy mohly ráno slobodne odísť z mesta a vziať si zo svojich pokladov, čo im je najmilšie.

Skoro ráno sa otvorila mestská brána — a hľa! Z mesta vychádzaly ženy a dievčatá, nesúc na chrbtoch svojich mužov a mládencov. Konrád sa začudoval, ale ženy sa nebály. „Cisár dovolil si nám vziať z našich pokladov to najmilšie. Najmilší sú nám naši muži a mládenci.“ Cisár, dojatý touto ženskou vernosťou, svoj sľub dodržal a mestu odpustil.

Pravá veda. Keď chýrny hvezdár Leverrier (†1873) objavil Neptúna, dostával veľa blahoprajných listov. Jeden z učených priateľov mu hovoril: „Majster, už ste blízko hviezd.“ Leverrier odpovedel: „Áno. Dúfam však, že pôjdem ešte vyššie?“ — A kam?“ — Učenec sa zadíval na kríž a riekol vážne, ukazujúc na Christa: „S jeho pomocou chcem pôjsť až do raja.“

Prečo sa postíme pred Uspením? Matka Božia pripravovala sa na odchod do neba postom a modlitbou; preto k jej cti a z lásky k nej sa postíme od 1. — 15. augusta, čiže od 14. — 28. augusta podľa občianskeho kalendára.

Žehnanie ovocia na Preobraženie. Toho dňa premenil sa Isus na hore Tábor a ukázal slávu svojho božstva. Podobne sa premeňuje aj chlieb a víno v božský pokrm a nápoj; preto svätíme chlieb z novej múky a hrozno, ktoré začína dozrievať. Žehná sa aj ovocie, med a iné plody, aby sme Bohu za novú úrodu poďakovali a hojný užitek z nej pre telo i dušu si vyprosili.

Z kroniky „Misionára.“

Služba Božia za živých i zomrelých členov Spolku bude 5., 7. a 19. augusta; inoleben k sv. Jozefovi s pobožnosťou za šťastnú smrť 23. augusta.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa odišli na večnosť: Ján Hudák, mladý roľník, a Anna Berilťová, oba z Lesného; Juraj Truchan zo Sačurova; Mária Kušňárová r. Šimková z Pozdišoviec; Ján Chvostaľ Popik - Močarany; v Herľanoch Andrej Nemčik, čestný obuvnícky majster, ktorý vždy robil česť svojmu cechu. Keď po svetovej vojne boli v Herľanoch misie a misionári povzbudzovali mužov, aby prisahali od liehových nápojov, bol Nemčik prvý, ktorý sa prihlásil k prisaha, hoci nepil, ale chcel dať príklad druhým. Zato sa mu dostalo posmešného titulu „misionár“. Bol na to hrdý, že aj on môže byť misionárom dobrým príkladom. Zomrel kľudne, súc zaopatrený sviatosťami umierajúcich, v kruhu svojej rodiny. — „Boh da upokojit ich!“

Prezident republiky v kláštore. Cyrilometodejskej slávnosti, ktorú usporiadala v Michalovciach 5. júla Jednota CM, zúčastnil sa aj prezident republiky **J. Ex. dr. Jozef Tiso**. Keď sa ubieral do kláštorského chrámu, pozdravil ho u brány kláštora menom celej rehoľnej družiny ihumen O. Bazil Musil. Pán prezident vo svojej mlieč odpovedi ocenil prácu misionárov a povzbudil nás, aby sme aj naďalej pracovali tak horlivo na upevnení morálnych základov nášho štátu, lebo *on je si tejto ťažkej práce michalovských redemptoristov na východnom Slovensku píše vedomý*. Potom odišiel do chrámu, kde ho v dverách uvítal J. Ex. biskup Pavol Gojdič s gréckokatolíckym duchovenstvom. Následovala archijerejská Liturgia. Významnou bola chvíľa, keď diakon po prečítaní evanjelia pristúpil k pánu prezidentovi a dal mu pobožkať knihu staroslavianskeho evanjelia. Po bohoslužbe prezrel si pán prezident kláštor, zapísal sa aj s ostatnými významnými hosťami ministrami do pamätnej knihy a prijal malé občerstvenie.

V Matysovej konali od 11. — 19. IV. misie O. Fail a O. Čelústka. Obyvate-

lov má obec 526; pričastil bolo 1.828, len dve osoby sa nevyspovedaly. Obec nemá ani krčmy ani obchodu. Že misie mali veľký úspech, to vidieť najlepšíe z toho, že od misie za dva mesiace zaznačil tamojší horlivý Otec duchovný už 650 pričastí.

V Hostoviciach a Telepovciach, kde je rozšírená schizma pracovali na misii 13. — 20. mája t. r. O. Zakopal a O. Kliment. Spovedí 490, prič. 630. Bol založený spolok sv. ruženca.

Misie v Keckovciach sa konaly od 3. — 10. júna. Pôsobili misionári O. Kliment a O. Durkaň. Z 900 duší sa vyspovedalo iba 352, pričastí 460. Založený bol tiež sv. ruženec. Misie sa odbavovala v čase najplnších poľných prác, preto bola slabá účasť, ba ani misijný kríž nebol postavený.

Výpomocí. Na sviatok sv. Petra a Pavla predniesol O. Fiala odpustovú kázeň v Baňskom; tiež odbavoval bohoslužby na Jána v Sačurove. Vo Valaškovciach kázal na odpust 12. júla O. Durkaň. Na Bukovej Hírke u Stropkova mal kázeň 31. IV. O. Kliment.

Štatistika z Lúbice pri Kežmarku. Od 1. januára do 11. júla t. r. pracoval medzi tamojšími gréckokatolíckimi O. Kozelský. Predniesol 56 kázni, vyspovedal 934 duší, rozdal 1.211 prijímaní, udelil 8 krstov a 2 posledné pomazania, mal 148 hodín katechizmu.

Duchovné cvičenia ctih. sestrám Služobníciam v Michalovciach konal od 20. — 25. júla O. Kliment.

Podakovanie. Ďakujem sv. Jozefovi, že mi pomohol v dvoch veľmi ťažkých prípadoch.

Čítateľka sv. Jozefa z M.

Ďakujem sv. Jozefovi za vyslyšenie prosby.
O. A. Michalovec.

V každej gréckokatolíckej rodine

Spolok svätého Jozefa vedie k šťastnej smrti hodine.

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovec. Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Min. do v. a vcr. prác, rezort poštový v Bratislave pod. čís. 67.414—III/I.—1942. Doručovací poštový úrad: Michalovec. Tlačí kníhlačiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach.

MISIONÁR

Pre členov Spolku sv. Jozefa pri cirkvi sv. Duchu v Michalovciach

R. I.

SEPTEMBER - 1942

č. 7.

„Rádujsja živonósnyj Kréste, bla-
hočestija nepobidimaja pobido, dver'
rájskaja, virnych utverždénije, cirk-
ve ohradžénije; imže tla, razorisja
i uprazdnisja i poprásja smértinaja
deržava, i voznesochomsja ot zemli
k nebesnym: orúžije nepobidimoje,
bisov soprotivebórcu, slávo Múče-
nikov, Prepodóbných - voistinnu
odobrenije, pristánišče spasénija:
daruj miru véliju milost.“

(Stichira na stichovnach hl. 5.)

„Krestú Tvojemú poklaňajemsja.“

Píše O. dekan.

Čítal som jednu krásnu legendu o krížiku sv. Františka z Assizi, v ktorej bolo opísané, prečo sv. František tak nevýslovne ctil a miloval svoj krížik.

Legenda spomína, že krížik pochádzal z Hory Olivetskej, kde sa náš drahý Spasiteľ krvou potil na začiatku svojho umučenia. Z jeho presvätej krvi padla kvapka na zem a na tomto mieste vyrás-

tol neskoršie olivový strom, z ktorého bol spravený krížik sv. Františka. Ako najväčšiu drahocennosť chránil si sv. misionár tento krížik a vždy a všade povzbudzoval veriacich a poslucháčov, aby milovali znak svojho vykúpenia; svätý kríž.

V našom kraji je veľa krížov. Pravda, nepochádzajú z Hory Olivetskej, nie sú tesané z olivového

dreva, ale sú krásne, veľa ráz mramorové, kamenné, šumne ozdobené... Vidíme kríže na cintorinoch, u ciest, pred chrámom Božím, aj pred niektorým domom v obci... Ale ten posvätený kríž; ten znak nášho vykúpenia, tá drahocennosť naša; žiaľ Bohu, nemá už dnes úcty. Ani si ho neváľmame...

Pred krížom sa máme úctivo prežehnať, lebo každý kríž nám pripomína nevýslovnú lásku Syna Božieho a jeho prevelkú obeť, ktorou vykúpil naše duše. Tak sme sa učili v škole a tak sa učia naše deti aj dnes!

Akú úctu má u nás svätý kríž? Priznajme sa úprimne, v tomto dnešnom ťažkom behu života zabúdame na kríž, zabúdame, čo pre

nás urobil ten Ukrižovaný Spasiteľ, na každom kríži znázornený, ktorý zo svojej smrteľnej postele svätého kríža tak smutne a žalostne pozerá veľa ráz na nás, ako bežíme, ako sa ponáhľame, keď ideme okolo neho a... *ani ho nepozdravíme... nepozreme na neho... neváľmame si ho...*

Prečo? — Prečo nepozdravíme Ukrižovaného? Prečo nechceme sa k nemu hlásiť? Prečo urážame tak znovu svojho najlepšieho Dobrodyncu?...

Nezaslúži našej úcty? Nie je hodný našej lásky? Koho si vieme uctiť, koho milujeme, toho aj pozdravujeme!

„Krestú Tvojemú poklaňám sa...!“

Chápeš cenu Služby Božej?

Vieš dobre, že tvojou svätou povinnosťou je zúčastniť sa v nedeľu Služby Božej. Boh ti to porúča. Sv. cirkvi ti to prikazuje: Tvoja duša toho potrebuje. A ty si v plnení tejto svojej najradostnejšej povinnosti taký lenivý! Azda nechápeš cenu jednej Služby Božej? — — —

23. októbra r. 1796 zomrel slávny generál francúzsky Marceau, V mládych rokoch viedol život prostopašný, ale neskoršie sa obrátil. Raz písal list svojej pobožnej matke a doporučal jej, aby len ďalej chodila denne na Službu Božiu: „Služba Božia je najmocnejším prostriedkom usmieriť rozhnevaného Boha. odzbrojiť trestajúcu spravodlivosť Božiu a napraviť svoju minulosť. Pri Službe B. prebýva Iesus Christos, náš budúci sudca, na oltári ako na tróne milosti, čaká na naše prosby a ponúka nám svoje milosrdenstvo. Ach, nezatvrdzujme svojich srdc...“

Svoje polepšenie a svoj návrat k Bohu a cirkvi a svoju vytrvalosť v dobrom vďačne pripisoval Marceau tomu, že vždy ako chlapec chodil ráno na Službu Božiu, — ...

Vo výchovovede je známy Ján Jozef Allemand. Keď mal 9 rokov, stratil úplne zrak. Od detstva bol vedený k pobožnosti, preto čím viac bol v svojej nemoci opustený od ľudí, tým viac prilipnul k Bohu; modlil sa a často prosil rodičov: „Zaveďte ma na Službu Božiu, veď ja zasa budem vidieť.“ Začal si odbavovať deviatnik k P. D. Márii a chodil denne na Službu B. Deviateho dňa vrúcnejšie než druhý raz sa modlil. Keď kňaz pozdvihoval Božie Telo, Jozefovi sa v očiach rozjasnilo, vidí oltár, vidí kňaza, vidí rodičov. Služba Božia mu zaslúžila navrátenie zraku. Allemand sa potom stal kňazom.

Hľa! Čo môže Služba Božia! A tebe je svätá Liturgia bremenom? Tak ľahko sa vieš dišpenzovať od svojej nedeľnej povinnosti! A potom nariekaš na biedu ... na zlé časy...

R. 1890 zomrel v Mníchove chýrny lekár dr. Nussbaum. Vykonával za svojho života veľa úspešných operácií, ale vždy išiel najprv na Službu Božiu a tam zbožne na kolienkach prosil Boha o pomoc pri operácii.

Čiň podobne! Ale tvoja prítomnosť v chráme nech vždy dokazuje, že si vieš oceniť Službu Božiu!

Kresťan prichádza do cerkvi zavčasu, slušne oblečený, v cerkvi hlasite nepozdravuje, skromne ide na svoje miesto, nešepká; nesmeje sa, zbytočne sa neobzerá, nevyrušuje druhých z pobožnosti, modlí sa, spleva...

Vypráva sa, že istý pokrstený japonský kráľ odsúdil na smrť služobníka, ktorý sa neúctivo správal v cerkvi. Keď sa mnohí zastávali odsúdeného, kráľ povedel tieto pamätné slová: „Podľa našich zákonov je prísne trestaný, kto by urazil kráľa neúctivým správaním sa pred ním; nemali by sme trestať tých, čo sa opovažujú Kráľa všetkých kráľov v jeho dome, v chráme, a to pri úkonu tak svätom, pri svätej Službe, urážať!“ A dal previnilca popraviť...

Chápeš cenu Služby Božej? — Nuž, dokáž to svojou častou a pobožnou prítomnosťou na tejto drahocennej Obeti Nového Zákona!

O. Fiala.

Rodičia!

V novom školskom roku posielajte svoje deti i vo všedný deň na

Službu Božiu!

Strážmajster B. Kmitic:

Matkin odkaz.

V údolí, oväčnenom zeleňou tichých svrčín a večne zadumaných bukov, na hranici choťáru visel obraz Matky Bôžej, pribitý na mocnej sôsne, pri ktorej sa križovali cesty a chodníky z celého údolia.

„Hodiny išly odbiť druhú po polnoci. Lesy čušaly a bolo ticho, žž čliivo, v týchto horách. Bola tma a kdesi v hlbokých tššinách hňčaly sovy“, začal mi rozprávať kamarát Stránsky.

„Keby ste potrebovali pomoci, zahvzdajte trikrát, no podľa okolností; v každom okamžiku nebezpečia života strielajte“ — zvučala mi v ušiach rada ostatných strážmajstrov, ktorí tej noci obkolesili les a čakali na príchod zbojníkov.

Sosna, pri ktorej som stál, bola veľmi hrubá, takže chránila dospelého muža. U päty stromu bola malá lavička.

Od výhodnej strany zočil som zrazu pohybujúce sa dva tie-
re. Išly, plazily sa, potom zastaly. Počujem slabé pískanie... Prikrčil som sa tesnejšie k sôsne a spúšťal som sa pomaly k zemi. Tiene sa blížily ku mne. Poznal som, že sú to zbojníci; každý tsnul karabínu pod pazuchou. Vedel som, že som upadol do rúk zbojníkov, našich sprísahaných nepriateľov. Od južnej a severnej strany údolia blížili sa štyria mužovia — všetci k sôsne, pod ktorou som ležal.

Ak budem pískať, som stratený. Strieľať nebolo možné. Ležal som teda pričupený k zemi. Pritiahol som karabínu tesnejšie k telu. Slabý vánok hýbal obrázkom s miesia na miesto; spomnul som si, že nádo mnou visí obrázok P. Márie. Čosi ako slabá nádej pohlo mojou dušou. Vo vrecku som mal ruženec, nie preto, žeby som bol pobožným, ale nebohá matka mi ho kedysi dala a vravela: „Vezmi si ho, syn mój, na pamiatku, azda ti bude niekedy v živote na osoh!“ Nosil som ho od tých čias vo vrecku, ten drahý ruženec. Začal som sa tíško modliť...

„Obkolesiť“ bol krátky rozkaz, a než som mohol uchopiť karabínu, cítil som, že som lapený za krk a pevne stisnutý; potom mi pritiahli ruky i nohy pvrázmi. Vedel som, že zbojníci chystajú pomstu. Chvel som sa. Bol som presvedčený, že budem zastrelený no jednako som dúfal a modlil som sa.

„Prehliadnuť vrecká,“ znel druhý rozkaz. Videl som, že mi všetko pobrali; ešte zostávalo vrecko s ružencom... Ruky zbojníkove pažravo zahriahly do posledného vrecka, čosi zacvendžalo, matkin ruženec sa objavil v rukách ľudí, ktorých svedomie bolo už otupené. Ruženec išiel z ruky do ruky. Privrel som oči a s úskosťou čakal, čo sa bude robiť.

Zbojníci zrazu odchádzali, len jeden ma schytil za ruku a vravel na rozlúčku, že zostanem sviazaný, aby som ich neprenasledoval a neupozornil na nich ostatných žandárov. „S Bohom, pán strážmajster, ruženec som si vzal ja na pamiatku, len on vás zachránil. Ďakujte osobe, ktorá vám ho darovala!“

Posledný tieň sa mihol údolím a potom nastalo ticho. Lesy čušaly, len v korunách starých bukov hral vetrík na šalmaj.

Ráno ma našli sviazaného, ale tajomstvo zachránenia som nikomu neprezradil. Viem, kto ma vyslobodil, a od toho času je zo mňa iný človek,“ doložil priateľ a rozišli sme sa.

Na sosne, ktorá siráži všetky cesty, vedúce z údolia, objavil sa jedného rána nový krásny obraz. Dobrá tvár Matky Božej pozerá tľiško do údolia a letným časom deň čo deň zdobí mužská ruka jeho rám vencom najkrajších kvetov...

Gréckokatolíci!
Vzdajte česť
Krestu Hospodňu!

Podakujte Isusovi za jeho vykúpenie! Zúčastnite sa na prekrásnom odpuste „*Vozdviženija*“ na našej *prvej gréckokatolíckej Kalvárii na Slovensku*
v Humennom!

Na gréckokatolíckej Kalvárii v Humennom.

Láska Isusovho Srdca.

(Sv. Alfonz z Liguori.)

Ó Srdce Isusovo,
tys vyšlo z večných brán
a na zem sostúpilo
si v biedny chlieva stan;
prečo si tak učinilo,
prečo sa tak snížilo?
Co teba prinútilo
stať sa podobným nám?
„Len čistá láska k vám!

Ó Srdce Isusovo,
ty v žiali skonávaš
a krute prebodnuté
krv všetku vydávaš;
Ach, čo teba umučilo,
čo ťa na kríž pribilo,
aby si zaslúžilo
mier, odpustenie nám?
„Len čistá láska k vám!“

Ó Srdce Isusovo,
tu skryté v Sviatosti
a ľuďmi nepoznané,
súc plné milostí;
Pre nás na svete si bilo,
nás si neopustilo;
čo teba uväznilo
tu na oltári nám?
„Len čistá láska k vám!“

Gazdovská filozofia.

Na svojich potulkách medzi našim národom veľmi rád počúvam zdravú filozofiu našich prostých ľudí. Len treba mať otvorené uši, a človek vypočuje veľmi mnoho správnych zásad, podávaných neumeľým ľudovým slohom. A náš gazda si rád zahraje na filozofa.

„No gazda, ako sa máte?“, navádzujem hovor, keď sme sa usalašili na voze. Gazda si pretrel ústa. „Hm, pán veľkomožný, ďakujem použítene, keď Božíčko dá, dobre.“

„Úroda toho roku bude dobrá.“

„Sargo, bodaj by tá!“ rozkrikol sa na koňa, ktorý poľavil v behu. „Dobrá, pán prevelebný, keď Pán Boh pomôže, nezomrieme hladom.“

Zavládlo ticho. Gazda šiba koňa. Ostali sme na mŕtvom hode. Ale len zdánlivo. To gazda rozmýšľal, ako začať. Teraz sa obrátil ku mne.

„Znajú, pán veľkomožný, ja som neučený človek, ale vidím svojím neučeným rozumom, že akosi nedobre je na svete. Oni sú učený človek, chodili do škôl, nech mi ráčia povedať, či je to ešte s Bohom. Vrátil sa nám z Ameriky Jánoš Juska, veď ho poznajú. Čo on narozprával, nech veria, som starý človek, ale také som ešte nepočul. Že vraj tam za morom inak, že tam peňazí, bohatstva, všetkého, len Boha — nech mi Božíčko odpustí — len Boha už tam niet. vraj ho nepotrebujú“...

Gazda pohnal svoju Šargu, zlostne si odpľul — a pokračoval: „Niet Boha! — Somári! A to všetko — gazda ukázal okolo seba — to od koho, tá úroda, tie lesy, kvety, vtáčkovia, slnko, hviezdy — to odkiaľ? A my azda zo vzduchu?“

Povedal som to Jánošovi. Vysmlal sa mi. To všetko vraj samo od seba! Som neučený človek, ale toto mi neide do hlavy.

Pýtam sa. „Jánoš, koľko dolárov ti v Amerike samo od seba priletelo?“ — „Ja, bračeku, tam nelietajú doláry, tam treba robiť!“

„Hm, a prečo voziš kameň a drevo z lesa?“ „Chcem si vystavať dom, pekný, ameríkansky!“ „Ale, Jánoš, ja byť tebou, sadnem si do krčmy a budem čakať, až sa mi dom postaví sám.“

A mali ste vidieť, ako sa rozrehtal! „To by som mohol sedieť až do konca sveta!“

„Ale, Jánoš, veď si hovoril, že všetko na svete je samo od seba; keď sa to všetko samo sľepilo, prečo by sa nemohol taký domček postaviť sám? — A teraz, pán veľkomožný, on valil okále. Nech ráčia povedieť, nemal som pravdu?“

„Veru, gazda, svätú pravdu ste povedali!“ Klopkal som gazdovi po pleciach. Spokojene sa usmial a šibol Šargu znova, že sa dala zasa do behu...
O. J. Fail.

Zo života a pre život.

Najväčšie umenie je zdokonaľiť v svojej duši obraz Boží. Slávny maliar Overbeck († 1896), keď umieral, hovoril priateľovi Steinbrovi: „Umenie maliarske je veľmi krásne; ale po smrti nebude sa večný sudca pýtať, koľko obrazov sme nakreslili, ale ako sme vo svojej duši zdokonalili obraz Boží, ako sme sa pripodobnili Isusu Christu!“

Daduško daroval svojej vnučke k svadbe tri veci: metlu, zrkadlo a kríž. Povedal jej: „Metlou zametaj vždy len pred vlastným prahom. Dívaj sa do zrkadla, pozoruj vlastné chyby a napravuj sa! Tak si zachováš s cudzími ľuďmi pokoj a klud. A keby ťa potkalo nejaké nešťastie, pozri na kríž a uváž, že sa do neba dostaneme len vtedy, ak budeme trpezlivo niesť kríž ako náš Spasiteľ.“

„Usknovenie sv. Joana.“ Sv. Ján Krstiteľ bol mečom sľatý na rozkaz kráľa Heroda, ktorého tak často napomínal: „Neslušíš sa, aby si mal za manželku ženu svojho brata.“ Pamiatku mučeníckej smrti Jánovej slávime 29. augusta. Toho dňa je „strohý pôst“, aby sme krotili svoje telo a uchránili sa pádu Herodovho a získali si vytrvalosť a pevnosť Jánovu v dobrom.

Cirkevné koruhvy sú chrámové prápory, zhotovené z drahých látiek, so svätými obrazmi na oboch stranách; visia na dlhých žrdiach, zakončených krížom. Prvú koruhvu - „zástavu“ dal ušiť cisár Konštantín Veľký s nápisom, ktorý videl na nebi: V tomto znamení zvíťazíš! Koruhva je prapor bojujúcej cirkvi, značí víťazstvo Christovo nad diablom a víťazstvo pravej viery nad bludom. Koruhve majú byť čisté, nepotrhané; majú ich nosiť pri procesiách mládenci, nie dievčatá.

Z-kroniky „Misionára“.

Sv. Liturgia za členov Spolku bude dňa 2., 4. a 21. septembra; za vojakov z nášho Spolku dňa 27. septembra; moleben k sv. Jozefovi s modlitbami za šťastnú smrť dňa 27. septembra.

Naše hroby. Dúfame, že sv. Jozef šťastne odprevedil na večnosť: Zuzannu Gavaľovú z Laškoviec, Annu Ivanovú, r. Bérešovú zo Žbiniac, Annu Urbanovú Marinčákovú zo Seč. Poľanky, Andreja Zomboryho, notára na Podkarp. Rusi. Odporúčame ich vašim modlitbám.

Po skončení noviciátu v Č. Budeľoviciach vrátili sa k nám dvaja klerici študenti, Michal Rusnačok z Pozdišoviec a Andrej Prokopovič z Vojtoviec, aby pokračovali v štúdiu na slovenskom gymnáziu v Michalovciach.

Héřľanských veriácl navštívili dňa 18—19. júla misionár O. Jozef Fail. V sobotu večer odkončili moleben, v nedeľu bohoslužby s kázňou a večer svetelné obrázky s prednáškou, v pondelok zasa moleben a kázneň. Veriaci sami si žiadali pobožnosti a horlivo sa na nich zúčastnili. K sv. sviatostiam pristúpilo 50 duš.

Živý Ruženec v Sečovskej Poľanke dokázal svoju obetavosť a lásku k chrámu božiemu zakúpením veľmi pekných zelených zástav s obrazmi: Srdca Matky Božej, sv. Jozefa, sv. Anny a sv. Jána Krstiteľa. Zástavy v cene 1.800 Ks obstaral Spolok sv. Jozefa a ušily sestry Služobnice v Michalovciach. Opetavým sestram sv. ruženca v Poľanke „mnohaja lita!“

Upeňský odpust v Kalči dňa 16. t. m. — podľa nového kalendára — bol veľkou radosťou tejto tichej dedinky.

Sišlo sa mnoho veriacich z okolia, vyspovedalo sa asi 100 ľudí. Slávnú Liturgiu obetoval vdp. O. Čarný z Vplet, kážeň predniesol misionár O. Fiala z Michaloviec.

Prednášky so svetelnými obrázkami usporiadal O. Fail v Ľubovci, v Bardejove, v sirotnici Sestier Služobnic v Prešove; dňa 16. augusta v Lastovci, kde vyfotografoval tiež mnohočlenný Spolok sv. Jozefa; na Preobrazeníje vo Velatoch založil náš spolok a ukazoval svetelné obrázky. Podobné prednášky konal v prázdninách O. Ďurkaň v Nižnom i Vyšnom Mirošove, v Niž. Orliku, v Niž. Jadlovej, v Záľužiciach, v Banskom a v Juskovej Voti a O. Kilment v Hostoviciach.

Výpomocť Vdp. farárom vypomáhali sme v duchovnej správe: V Záľužiciach, v Malej Stretave a vo Zbudzi na odpust, vo Vechci večernou pobožnosťou, vo Dvorlankoch na odpuste.

Mätský odpust v Topoľanoch na „Iliu“ bol toho roku slabší ako vlani, lebo boli najplnejšie práce na poliach. Kázal vdp. O. Ihumen Musil, Službu Božiu obetoval O. Etrém Kozelský.

Horliteľom a horliteľkám do pozornosti! Prihlasujte vždy ihneď nových členov a všetky prípadné zmeny v organizácii Spolku! Keď potrebujete viac exemplárov „Misionára“, ihneď napíšte!

V septembri vydajú michalovskí misionári jedinečnú knihu: „*Náuka viery pre gréckokatolíkov*“. Je písaná vo forme katechizmových otázok. Bude stáť 5 Ks. Členovia Spolku sv. Jozefa dostanú knihu za 4 Ks. Prihláste sa prostredníctvom svojich horliteľov!

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových zrámkov povolené výmerom Min. doč. a ver. prác, rezort poštový v Bratislave pod. čís. 67.414—III/L—1942. Dopravný poštový úrad: Michalovce. Tlačí kníhtlačiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach.

MISIONÁR

Pre členov Spolku sv. Jozefa pri cirkvi sv. Ducha v Michalovciach

R. I.

OKTÓBER - 1942

č. 8.

Svätý Gerard Majella.

Svätý Gerard Majella sa narodil v apríli 1726 v Mure, biskupskom meste niekdajšieho kráľovstva neapolského. Jeho rodičia, otec Dominik Majella a matka Benedikta, rodená Galeellová, boli síce

chudobní, ale veľmi ctnostní a pobožní. Vychovávali svoje dieťky pre Boha a nebo. Gerard bol svätcom a divotvorcom už od malička. Už ako dieťa si hrával s malým Isusom, mával sväté videnia a činil zázraky. Už vtedy sa všetci čudovali jeho zbožnosti, láske k chudobným, pokore a poslušnosti.

Keď vyšiel zo školy, učil sa krajčírstvu. Musel pri tom veľa vytrpieť, ale jeho trpezlivosť bola vždy hrdinská. Neskoršie pracoval sám doma. Neustále však cítil, že ho Boh volá do kláštora. Preto žiadal o prijatie do Kongregácie redemptoristov. Stálo ho to veľa námah, než bol prijatý. Boh ho tvrdo skúšal. Ale sv. Gerard sa nedal žiadnymi prekážkami odvrátiť od svojho zámeru. Do kláštora vstúpil dňa 1. mája 1749.

V kláštore zdvojnásobil svoju horlivosť natoľko, že už po troch rokoch bol pripustený k svätej profesii. „Modli sa a pracuj“ bolo v kláštore jeho heslom. Rehoľné pravidlá zachovával presne a svedomite. Isusa Christa a Matku Božiu miloval tak vrúcne, že už pri spomienke na nich prichádzal do extázy. Utrpenia, ktoré znášal na tele i na duši, boli často tak veľké, že sa podobal viac mŕtvemu ako živému. Zato ho Boh oslavoval mnohými zázrakmi. Všetko, čo Gerard chcel, sa stalo. Jeho život je naozaj plný mimoriadnych skutkov.

Sv. Gerard zomrel blaženou a svätou smrťou dňa 16. októbra 1755. Roku 1904 bol vyhlásený za svätého. Jeho sviatok slávime dňa 16. októbra. Úcta k nemu sa šíri aj v našich krajoch. Uctievať ho a modliť sa k nemu mladé matky, ktoré čakajú svoju šťastnú hodinku. Koľko je už takých matiek v našom Zemplíne, ktoré lekári odsúdili na smrť, a sv. Gerard ich zachránil! Koľkým osamoteným matkám dal Boh dieťa, keď sa začaly utiekať k sv. Gerardovi! Koľkým tento svätec pomohol pri ťažkom pôrode!

Matky, keď pripravujete nové kolísky, nezabúdajte si zabezpečiť pomoc sv. Gerarda!

Písač O. Dekan.

Po práci...

Práve som zapisoval do matriky zomretých dáta nebohej manželky Michala N., keď po krátkom klopaní sa otvorily dvere a ozval sa jemný hlas „Sláva Isusu Christu!“ — Starší, všeobecne ctený gazda, vstúpil do izby.

„Sláva na viky! Pekne Vás vítam!“ odpovedám a ponúkajúc gazdu, aby si sadol, začal som sa pýtať na príčinu jeho návštevy v tak neobyčajnom čase. Bolo to práve v čase najhorlivejšej gazdov-

škej práce, mláčačky jednotným, dobre známym hlasom naplňovali vzduch v obci. Všetci ľudia pri zadovážovaní nového chleba.

„Nech sa neráčia čudovať, Ich Milosť!“ začal gazda veselým tónom; „dnes, veru, robotný deň, ale, chvála Bohu, práve som skončil najvážnejšiu robotu a preto som prišiel k Nim“...

Keď som sa ho opýtal: „Čím Vám môžem poslúžiť alebo poradiť?“, pokračoval gazda s radostným úsmevom na tvári.

„Otcie duchovný! Teraz prichádzam z monopolu; vozil som zrno, ktoré som mal odovzdať po mlaike. Všemohúci Otec nebeský mi pomohol, dokončil som najblavnejšiu prácu, zrno mám v poriadku, rád by som teda poďakoval Pánu Bohu... Priniesol som na svätú Službu, keby ráčili odbaviť, a to ihneď z týchto peňazí, čo som dostal za zrno...“

Zaznačil som svätú Službu: „balahodarstvennu“ a práve som sa chcel ozvať, keď môj gazda, skladajúc na stôl poplatok už aj odchádzal: „Musím sa ponáhľať, Ich Milosť, bo mám ešte ísť k mašine do Janka, len toto som chcel najsamprv urobiť!—Ráčia ostať zdravý!“

„Choďte s Bohom!“ odpovedám a potom v samote som si pomyslel na duševnú radosť môjho gazdu a na jeho krásny, bohumilý skutok. Ako dobrý kresťan poznal dobre nielen slová z „Otcie náš“, ktorými sa prosí za každodenný chlieb, ale poznal a zná dobre i slová sv. Písma, ktorými sv. Pavol napomínal svojich veriacich: „Blahodarite vsehda o vsích imenom Hospoda nášeho Isusa Christa Bohu i Otcu!“

Vďačnosť! Aká vzácna, zvláštna ctnosť! Hej, pýtať, prosíť vieme každý... ale „blahodariť“ ďakovať...?

A nezabúdajme: Niet krajšieho pred Bohom ako vďačnosť, niet milšieho ako ďakujúca duša!

Po každej práci, po ukončení každej roboty ďakujme Bohu! Tak si zaslúžime nové milosti a novú pomoc Božiu!

Michal Pristáš:

Svätý Jozef a hriešnik.

Za časov svätej Kataríny žil v N. jeden veľký hriešnik. Svoje deti vychovával v duchu bezbožníckom a sám chodil do protináboženských spolkov. V susedoch, ináč pobožných kresťanoch, to vzbudilo veľké pohoršenie. Nahovárali ho, aby sa stal horlivým kresťanom. On však nechcel o tom ani počuť a z kresťanskej viery sa iba smial. „Vaša viera je len pre staré babky, ja mám na to času, keď zostariem.“

Zasiahla spravodlivá ruka Božia. Hriešnik ťažko ochorel na týfus. Avšak ani v ťažkej nemoci nechcel počuť o Bohu. Chýr o tom sa doniesol i k svätej Kataríne. Začala sa vrúcne modliť k sv. Jozefovi za obrátenie tohto hriešnika. Sv. Jozef predložil Bohu prosby a modlitby sv. Kataríny. Všemohúci vyplnil jeho žiadosť a poslal vo sne k hriešnikovi anjela. Hriešnik vidí, ako anjel žalostne plače nad jeho dušou, ktorá trasúc sa stojí pred vševéduším Bohom a čaká na rozsudok svojej večnej zatratenosti.

Keď sa prebudil, bol úplne zmenený. Dal si zavolať kňaza a so slzami v očiach sa vyspovedal. Po spovedi však zázračným spôsobom bol hneď uzdravený. Stal sa veľkým ctiteľom sv. Jozefa a svoje deti viedol cestou kresťanských ctností. Jeden z jeho synov sa stal kňazom. Najmladšia dcéra vstúpila do kláštora. On sám sa utiahol do samoty, kde mnoho rozjímal o živote sv. Jozefa. Zomrel so slovami: „Ó, svätý Jozef, dakujem ti za uzdravenie mojej duše!“

Keď sa svätá Katarína dozvedela o bohabojnom živote niekdajšieho hriešnika, vzdávala ešte väčšiu úctu sv. Jozefovi.

Prosme aj my často sv. Jozefa za obrátenie hriešnikov. Ten ktorý vedel zachrániť telesný život Isusovi, zachráni život duší hriešnikov.

O. J. Fall:

Bratia Isusa Christa.

Diabol nikoho tak nemá v nenávisti ako tú, o ktorej už v raji hovoril Boh, že stupí na jeho hlavu, ozdobenú korunou pýchy a odboja a rozgnívi ju. Preto sa snaží zo všetkých síl strhnúť s hlavy Prečistej Devy diadém panenstva a čistoty.

Ako nástroj k tomu vybral si odpadlíkov a nepriateľov svätej Cirkvi, ktorí napádajú katolíkov pre ich úctu k Matke Božej a snižujú Matku Isusa Christa - o ktorej verí celá Cirkev, že bola Pannou pred, pri i po pôrode, - na obyčajnú ženu.

Pri svojom rúhaní odvolávajú sa na sv. Písmo a vravia, že samo sv. Písmo hovorí o bratoch Isusa Christa, a to:

Mat. 12, 46; 13, 55; Mark. 3, 31; 6, 3; Luk. 8, 19; Ján 2, 12; 7, 3-6; Skut. ap. 1, 14; I. Kor 9, 5; Gal. 1, 19. Z týchto textov uzavierajú, že Matka Božia Mária mala viac detí zo svojho manželstva so sv. Jozefom.

Čo na to odpovedať?

1. V Písme sv. sa nikde nehovori o synoch Máriiných, ale len o bratoch Isusa Christa. Ale slova „brat“ v hebrejskom jazyku neznamená „brat“ v našom jazyku, ale znamená len „príbuzný.“ To je tak jasné, že na to nachádzame dôkazy takmer na každej strane Písma sv. Tak napríklad sa nazývajú Abrahám a Lot „bratia“; tiež Jakob a Lában (Gen 29. 15; Gen 13, 8); a vieme predsa, že vôbec bratmi neboli.

Slovo: „bratia Isusa“ vôbec teda neznamená, že by Mária mala viac synov.

2. My dobre známe matku takzvaných „bratov Isusových.“ Poznáme aj ich otca. Nie je to Matka Isusova, ani sv. Jozef, Nuž kto?

Sv. Pavol hovorí (Gal. 1, 18) o Jakobovi apoštolovi a nazýva ho „bratom Pána.“ Medzi apoštolmi boli dvaja Jakobovia: Jeden syn Zebedea a Sálomy: druhý syn Márie Alfeovej a Alfea (Mark. 15, 40); prvého Jakuba sv. Pavol nemyslí, lebo ten zomrel už roku 42. Matkou tohto Jakuba, ktorého nazýva „bratom Pána“ je teda Mária Alfeova. Táto Mária bola podľa Matf. 27, 56; a Mark. 15, 40 matkou Jakuba Mladšieho a Jozefa.

Podľa sv. Jána 19, 25 mala Matka Božia „sestru“, ktorá bola manželkou Kleofášovou. Bola to však nevlastná sestra, lebo sv. Joachim a sv. Anna mali iba jednu dcéru—Máriu, Matku Božiu a je nemysliteľné, že by sa v rodine dve dcéry rovnako nazývaly.

Jakub mladší mal brata Júdu, ktorý sa nazýval Tadeáš. Sv. Lukáš preto hovorí v sozname apoštolov: „*Juda Jakobov*“ (brat). Sv. Tadeáš sám prehlasuje v svojom liste, že je „brat Jakobov“.

Vieme teda, že bratia Isusa Christa mali za matku Máriu, ženu Kleofášovu, čiže Alfeovu.

Dôkaz nepriateľov tým padá.

Hovoria tiež: „Jozef nepoznal ju, až porodila Syna svojho prvorodeného (Mat. 1, 25; Luk. 2, 8). Nebol vraj teda Isus Christos jediným synom; on bol prvorodený, za ním nasledovali ešte viaceri.“

Opoveď: Hebrejské slovo „*bekhór*“—prvorodený—nemá vôbec v sebe pojem číslovky.

V liste k Židom 1, 6 sa nazýva Christos: „prvorodený Boži.“ A má Boh viac synov? — Nie! Keď sa povedelo „prvorodený“, z toho ešte nenasledovalo, že po ňom boly aj iné detky.

Náuka bludárov o bratoch Isusových bolá odsúdená už r 392 pápežom Syriciom a neskoršie koncilom lateránskym r. 649 a tridentským r. 1555.

Do vlaku, na ktorom som cestoval do mesta X., vstúpila na jednej zastávke staršia žena s košíkom. Umiestila sa v kupé, pokojne si poobzerala všetkých cestujúcich, a keď prišiel sprievodca, opýtala sa láskave, podávajúc mu lístok: „Naj mi povedza, pitam bars šumne, kedy budzeme u Prešove?“

„Večer pred ôsmou hódinou!“ povedal železničiar, pozrel na lístok, preštípol ho a odovzdal žienke.

Zaujatý myšlienkami, ani som nespozoroval, že čas uteká a s časom aj vlak. Míňali sa stanice jedna za druhou. Keď raz vstúpilo viac cestujúcich do voza, spozoroval som, že žena je obrátená k oknu, spokojene pozerá von, no jej ústa vždy sa pohybujú, čosi neustále šepkajú... hovoria... Pozrel som sa lepšie a uvidel som v jej rukách našu najmilšiu spolucestovateľku, našu najväčšiu pomoc: svätý ruženec.

Zamyslel som sa: Aká krásna, zvláštna, radostná skutočnosť! Ešte je dobre s nami! Ešte nie je svet tak strašne zúfalý... Ešte nám môže milosrdenstvo Božie pomôcť... Áno! Ešte môžeme dúfať... Máme dúfať..., dokiaľ vidíme v rukách pobožných duší svätý ruženec!

Ruženec! Aké to všeobecne známe, kratušké, ale mnoho vyjadrujúce slovo! Vlete, čo je „ruženec“? Je to skrátené evanjellum, lebo v tajomstvách, spomínaných pri modlitbe sv. ruženca je obsiahnuté stručne a krátko všetko, čo sa stalo pre naše večné spasenie. Veľké dielo výkúpenia, láska Boha Otca nebeského, obetavosť a utrpenie Syna Božieho, posvätenie Ducha svätého, všetko to sa spomína v ružencových tajomstvách.

No sv. ruženec je aj mocnou zbraňou v našich rukách. V našom ťažkom každodennom živote treba prekonať veľa ťažkostí, nepríjemností, bied a pokušení. Ako dobre je tomu, kto miluje sv. ruženec a rád sa ho modlí! Koľko sily, odvážnosti a duševnej pomoci dostáva, keď pobožne hovoriac modlitby sv. ruženca, si uvedomuje, že jeho ústa neprosia nadarmo: „Bohospódice Divo...“

Pri všeobecnej mobilizácii v roku 1933 vytiahol z vrecka jeden dôstojník, hľadajúc ceruzku k zaznačeniu vážneho rozkazu, spolu s ceruzkou aj sv. ruženec. Keď videl, že niektorí zvedavo sa naňho dívajú, povedal: „To je môj najmilší spoločník. Vždy a všade je so mnou. Mám ho rád, bo som sa v ňom ešte nikdy nesklamal!“

Brat! Sestra! Vyskúmaj aj ty silu a milosť sv. ruženca! Odhodlaj sa aj ty aspoň v mesiaci októbri sa modliť sv. ruženec. Je to taká ľahká a taká užitočná modlitba!

Nehanbi sa vziať do rúk „pacerky“, veď Matka Božia sa nehanbila pre tvoje spasenie stáť pod krížom Isusovým! Nehovor,

že tebe sa nesvedčí do rúk ruženec, bo to len pre ženy! Veď tvoj Spasiteľ aj pre teba a tvoje hriechy trpel, krvou sa potil, bičovaný bol, tŕním korunovaný bol, ťažký kríž niesol a ukrižovaný zomrel.

Si kresťan a dobrý kresťan! Tak sa chváliš. Ukáž, že je to pravda! Dokáž, že znáš Božiu náuku, skrátené evanjelium! Modli sa sv. ruženec!

Zo života a pre život.

Múdra odpoveď. Staručká tetka, idúc ráno do cerkvi, stretla sa s ľuďmi. Pekne pozdravila a ponáhľala sa, aby sa čím skôr poklonila Sviatostnému Spasiteľovi. Jeden z mládencov sa k nej ozval: „Tetka, prečo sa tak ponáhľate do cerkvi? Veď ste už stará, máte slabé nohy, nemôžete sa aj doma pomodliť, veď modlitba je všade Bohu príjemná!“

„A vŕ čo budete robiť?“ opýtala se žena. „Najsamprv si zjdeme na pohárčik do krčmy!“ „A doma by ste to nemohli vypiť?“ „Vypili by sme aj doma, ale viete, v krčme je veselšie, je tam spoločnosť, lepšie tam chutná...“ „No vidíte!“ hovorí tetka. „Aj ja by som sa mohla doma pomodliť, ale v cerkvi u Isusa Christa je veselšie, lepšie sa modliť. Tam sa mi neozaj chce! A mám vždy v cerkvi dobrú spoločnosť, lebo je tam môj dobrý Boh!“ Chlapi utíchli a stará tetka veselo kráčala k cerkvi. Raz aj ona odpovedala chlapom...

Patrón šťastnej smrti. Ochorel pápež Kliment XI. Bol zaopatrený sviatosťami umierajúcich. Už cítil chlad smrti. Vtedy sa obrátil ku kardinálovi Albánimu a prehovoril: „Vždy som videl vo sv. Jozefovi mocného ochrancu u Boha a dávno som si žiadal, aby som mohol zomrieť v deň jeho sviatku. Dnes je 19. marec, jeho sviatok. Dúfam, že moja túžba bude vyplnená. Stalo sa. V ten istý deň pápež zomrel.“

Špatná ilač. Raz priniesli biskupovi Dupontovi († 1876) niekoľko nevereckých a nemravných spisov Voltairových a Rousseauových. Dupont dal v záhrade vykopať jamu a knihy do nej nahádzať. Svrchu posadili zemiaky. Zemiaky vyrástly krásne a veľké. Sluhovia sa pýtali, čo s nimi? Predať ich? Zjesť? Darovať? Dupont však rozkázal: „Dajte ich svinám, veď vyrástly z Voltairových kníh, ktoré sa najlepšie zídu len bravom!“

Desaťero zla. Sv. Cyprián vypočítava desať neporiadkov, ktoré pôsobia na svete najviac zlého: starec bez náboženstva: pa-

robok bez poslušnosti; boháč bez almužny; žena bez skromnosti; majster bez energie; kresťan, čo sa súdi; pyšný chudobný; kráľ bez spravodlivosti; národ bez dobrých mravov; štát bez dobrých zákonov.

Slávny učenec Newton hovorieval, ukazujúc na kus trávnička: „Tento kúsok zeme mi stačí, aby som poznal, že je Boh!“

Z kroniky „Misionára.“

Služba Božia za členov Spolku sa v mesiaci októbri obetuje dňa 2. 7., 14. Moleben k sv. Jozefovi dňa 25. októbra.

Naše hroby Na boží súd sa od nás odobrli: Júlia Prokopovičová zo Stanče, Ján Malčícky z Pozdišoviec, Mária Ujhellová z Pčollného, Saško Juraj a Mária Mitrová z Kochanoviec, M. Varčová, Juraj Zbojan a Gizela Činčarová z Michaloviec. Vičnaja im pamjať!

Exercície študentov, prvé v našom kláštore v Michalovciach, sa konaly od 21. do 24. augusta. Študentov sa prihlásilo 10, ale pre hospodárske práce prišlo iba 5. Prednášky mal O. Fail.

Študenti s najväčšou svedomitou zachovávali trojdňové mlčanie, čo je azda najťažším cvičením v rekolekciách pre mládež, ale vydržali. S príkladnou zbožnosťou prijali sv. sviatosti. Posilnení na duchu opúšťali s veselou myslou múry kláštora, kde prežili tri dni opravdivého šťastia. Dúfame, že na budúci rok bude viac účastníkov.

Misia v Dvortiankoch. Kázali: O. Zakopal a O. Fail. Kázni 30, spovedí 541, pričastí 1.521. Veriaci preukázali neobyčajnú horlivosť. Ráno i večer bola cerkev plná. Mužovia pristupovali i štyri razy k sv. pričastiu, čo býva zriedkavým zjavom. Zvlášť tamojší riaditeľ školy, kantor Emil Duránik dával veriacim krásny príklad. Hoci bol veľmi zamestnaný rôznymi prácami a vyučovaním 150 detí, predsa nevynechal ani jednu kázeň. So školskými deťmi pripravil misionárom milé privítanie a srdečné rozlúčenie.

Trojdnňová pobožnosť v Jastrabí pri Vranove (5.-9. IX.) odbavil O. Dur-

kan. Ešte nikdy tam misionár nebol preto radosť veriacich bola ohromná. Kázni 11, spov. 230, prič. 350.

Triduum v Čelovciach dňa 19.-21. septembra vykonal O. Fiala. Sv. sviatosti prijalo 250 duší. O. misionár tiež ukazoval svetelné obrázky z misí.

Latinský odpust. Tohto roku z vôle J. Ex. Pavla Gojdiča sme prevádzali správu „lucinských odpustov“. Na úspešskom odpuste 28. IX. spovedalo 5 misionárov; vyspovedalo sa 3.500 pátnikov. Všetkých účastníkov bolo asi 5.000.

Na odpustoch kázali misionári: O. Durkan v Jurkovej Voli, O. Kozelský v Michalovciach vo farskej cerkvi, O. Fiala v Čelovciach, O. Fail v Humennom na Vozdviženije.

Podakovanie. S detinskou povďačnosťou z hĺbín mojej duše ďakujem Najsv. Srdcu Isusa, drahej Matičke ustavičnej pomoci a sv. Jozefovi za vyslyšanie mojej skrúšenej prosby.

Mária Demková, Michalovce.

Členovia Spolku
sv. raženca!

Váš odpust bude
v nedeľu po Pokrove M. B.
dňa 18. októbra v kláštore

v Michalovciach!

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Min. dop. a ver. prác, rezort poštový v Bratislave pod. čís. 67.414—III/L—1942. Dobliadať poštový úrad: Michalovce. Tlač knižnice Čereň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach.

MISIONÁR

Pre členov Spolku sv. Jozefa pri cirkvi sv. Ducha v Michalovciach

R. I.

NOVEMBER-1942

č. 9.

Svätý Jozafat-Kuncevyč.

Sv. Jozafat Kuncevyč sa narodil r. 1580 vo Volodimiri na Volyni. R. 1604 vystúpil do baziliánskeho monastiera vo Vilne, r. 1614 bol zvolený za archimandritu kláštora, r. 1617 sa stal výpomocným biskupom v Polocku a nasledujúceho roku arcibiskupom polockým.

Previedol reformu baziliánov a stal sa hrdinským apoštolom svätej únie medzi rozkolnými Slovanmi v ríši poľsko-litovskej. Vo dne v noci sa modlil za rozšírenie cirkevnej jednoty a vykonal veľmi prísne kajúčne skutky. Mal mimoriadny vplyv na duše, preto ho pravoslávni nazýval „dušechvatom“. Padol ako obeta svätého sjednotenia vo Vitebsku dňa 12. novembra 1623, súc umučený sekerami od schizmatikov. Za blahoslaveného bol vyhlásený dňa 6. mája 1643 a za svätého dňa 26 júna 1867. Svätý Otec Pius XI. ho nazval „najkrajšou ozdobou východných Slovanov“. Sv. Jozafat je ochranca gréckokatolíkov a hlavný patrón cirkevnej jednoty. Jeho pamiatku sláviame dňa 12. novembra. Telesné pozostatky sv. Jozafata sú uložené v gr. kat. cirkvi sv. Barbory vo Viedni.

Modlitba Pia IX. a Pia XI. k sv. Jozafatovi:

Svätý Jozafat, nech Tvoja krv, ktorú si vylial za Christovu Cerkov, je zárukou tej jednoty s Apoštolskou Stolicou, po ktorej si vždy lúžil a za ktorú si vo dne v noci prosil dobrého Boha! Prihováraj sa ustavične u Boha a nebeského dvora, aby sa táto jednota konečne raz uskutočnila!

AAS, XV. 1923, str. 582

O. S.

Katechéta k rodičom.

Počul som nasledujúcu príhodu: Svokra prišla na návštevu k zafovi. sotva vstúpila do izby, pribehol k nej jej vnuk, 4 ročný Janko, vydriapal sa babke na kolená a začal sa veselo hupať. Babka ho prosí, aby len kľudne sedel, že ju nohy veľmi bolia od tej ďalekej cesty pešky. — „Áaa, vy ste ničli pešky, preto vás nemôžu bolieť nohy!“ rezolutne vyvracal babkine slová maličký. „Akožeby nie, pešky som išla, synček môj drahý!“ — „A to zas, nie! Veď otecko povedal, keď vás zbadali: no, už ju tu zasa čert priniesol...!“

Zaznamenávam to bez poznámok ako úvod k ďalším riadkom, ktoré adresujem otcom a matkám v záujme tých, ktorých ľubla — deti.

V decku spinká anjel, ale na stráži je aj diabol: dieťa môže dospieť aj pre nebo, aj pre peklo. Mladý stromček dá sa ohýnať, formovať, starý iba zlomiť. Dobré dieťa je radosťou rodičov, nádejou štátu, žiadúci člen Cirkvi bojujúcej a iste potom i Cirkvi oslávenej.

Škola je medznikom v živote dieťaťa. Nastal koniec života zo samých nevinných hier, otvorila sa brana do skutočného sveta. So školou, s prvým vstupom dnu, do školských lavíc, vstúpi žiačik na pole životných povinností, ľahších, ale zato: príjemných i nepríjemných. Za tými však iste prídu ťažšie, ba aj tvrdé, zohýňajúce k zemi... Prídu učiteľ ale žiačik, keď aj zaplače, predsa však veselosť a bezstarostnosť ho nenecháva. Pomaly vybráda z okruhu naivných myšlienok a pojmov, učí sa litery...

Ale nielen písmená.

V škole sa mu vštepujú do srdca zrnká večných právd Božích; učí sa složiť jemné ručky k modlitbe, dávajú sa mu morálne základy. Škola ho ohýba, formuje, tvorí z neho kresťana — katolíka.

Ale! — „Nič nie je krajšie, ako keď mládeži domov je dobrou školou života a škola milým domovom“ (E. Žák). Deň má 24 hodiny, z toho 1/4 iba v škole, ostatok doma; týždenne ten žiačik alebo žiačka je mimo školy 138 hodín a v škole najviac ak 30 hodín. Preto vplyv domova je väčší ako školy. Z toho nasleduje, že dobrý domov ustáli, upevní v dieťaťu, čomu sa v škole (hovorím vždy o dobrej škole) naučilo, zlý domov však všetko dobré zničí.

Rodičia! Iste chcete len dobré svojím najmilším, preto: Predchádzajte dieťa dobrým príkladom; navýkajte ho na dobro! Šetrne sa vyslovujte o jeho vychovávateľoch (katechéta, učiteľ); neznemožňujte ich námahavú a obetavú prácu urobiť, „vykresat“ dačo ale cenné z vašich detí! Neprekliňaj svoje dieťa, ak si zabudnul a zabúdaš sa zaň modliť! Zanechaj zlovyk vybiť svoj hnev na slabom tielku svojho decka a jeho útle údy nech nebudú hromosvodom rán tvojich rúk pre akoby uľahčenie tvojich životných nesnází.

Nešetři však ani paličky, ak slovo nie je účinné! — Rodičia veľká je vaša zodpovednosť za deti. Nedávno vo V. pred popravou obesením vmetol odsúdenec do tváre svojím rodičom tieto slova: „Ostatné svoje deti lepšie vychovajte!“

Vyhňte takej alebo podobnej obžalobe! Začnite si vážiť prácu školy, ctíte si jej poslanie! Neničte, aspoň nie úmyselne jej prácu! Dieťa je veľmi všímavé, všetko ho zaujíma, všetko chce vedieť — a povie aj to, čo mnoho ráz by nemalo, jak aj to, ktoré som v úvode spomnul.

Splňte aj vo vlastnom záujme povinnosti vychovateľa svojich detí!

„Priadky“

Píše O. dekan.

Prichádzajú časy, kedy každý po našich dedinách je prinútený sedieť väčšinou doma. Blíži sa zima, prestáva hospodárska práca na poliach, mládeži i stárež, rodičia aj deti, zdržujú sa v domoch a každý si nájde prácu, aby čas skôr utekal, Gazda, otec opravuje hospodárske nástroje, krmí dobytok; matka varí, šije; no najhlavnejšia jej práca, v ktorej rády jej pomáhajú dievčatá a ktorá je na valaloch najväčšou zaujímavosťou pre mládež, sú „priadky“.

Iste je to vážna práca, nakoľko náš ľud potrebuje šaty, bielizeň. Každá domácnosť musí mať mechy, plachty atď., a všetko to sa robí rukami ženskými a všetko to má svoj základ na jesenských a zimných „večierkoch“, kedy sa začína výroba konope; ale je to aj jediná zábava našej mládeže, lebo kde sú dievčatá na „priadkoch“, tam idú aj naši mládenci, parobci na „večurky.“

Aké sú tie naše „priadky“? Aké sú tie naše „večurky“? — Naša mladá, krásna, Bohom stvorená, veľa rás ešte nevinná duša dostáva často na priadkach namiesto zábavy a radosti smutnú a aj smrtelnú ranu!...

Keby boli všade také „priadky“, také „večurky“, ako u Mlynárových! Hej! Tam sú, veru, priadky! Všetky „rovešnice“, priateľky Hanče Mlynárovej prichádzajú „s kudzelami“ každý večer. Až radosť pozerať na veselé, krásne tváre dievčat, ako vchádzajú jedna za druhou do izby, kde Hanča každú milo privíta!

Prichádzajú aj chlapani, mládenci, áno! Ale oni idú zase k Andrišovi, Hančinmu bratovi, s ktorým potom.....viete čo robia? Jeden za druhým, striedavo čítajú dievčatom z časopisov a veľa rás sa shovárajú aj o veciach náboženských, lebo Franto Malý, vyslúžený voják, pochodil po svete, veľa počul „bešedy“ o viere, o náboženstvách, o kňazoch; i o tom treba dačo podebatovať!

A všetko ide ľahko a veselo, ho do Mlynárových chodia časopisy, novinky; Andriš si kúpil aj knižky od Spolku Sv. Vojtecha, kedy bol v Bratislave, i od Otcov misionárov má „Náuku viery“... No a keď už dačo vážneho príde, je tam starý Mlynar, dobrý a bohatý gazda, múdry človek, američan, ktorý zná aj „Bibliu“ a chváli sa, že bol osem rokov kurátorom v Amerike. On potom rád vysvetľuje mládeňcom všetko!...

A keď dievčatá už nerady počúvajú rozhovor, začne sa spievať... Spievajú sa písnie krásne, veselé a nakoniec vždy aj nejaká náboženská, lebo gazdiná, stará Mlynárka ani nechce, aby sa priadky

nač zakončily, len s myšlienkou na Boha a s piesňou o Matke Božej

Pravda, že potom ani jedna matka sa „neponosuje“, že je dievča ohvárajú a posudzujú, že chodí na priadky. Na takéto priadky chodí mládež nie na svoju škodu, nie pre svoju duševnú záhubu, ale chodí tam preto, aby sa poučila a pritom aj radostne a bez hriechu sa zabávala...

Ako málo mladých duší mohol by ovládať zlý duch, keby „priadky“ boli všade ako u Mlynárových!

O. J. M. Fail :

Vďačnosť neumiera.

Neprijemný čas. Druhý november 1934. Veriaci dedinky N. ma prišli prosiť, aby sme vyšli na cintorín odbaviť parastas za duše v očistci. V procesii odchádzame na cintorín. Všade neskoré kvety, vence a plno sviečok dodávajú cintorínu smutno – radostný vzhľad. Tiché slzy sľekajú s tváň prítomným...

Je už neskoro večer. Dočítal som práve rozprávku, v ktorej autor narieka na nevďačnosť ľudského srdca a končí zúfalým výkrikom: „Robíš dobre, ale vďaky nečakaj, vďačnosť sa vystahovala zo sveta.“ Zavrel som knihu, zahasil lampu a pristúpil k oknu. Zahľadel som sa do tmy, rozmýšľajúc o rozprávke, ktorú som práve prečítal. Ani na um mi neprišlo, že malá nočná príhoda takmer z koreňa vyvráti autorové slová.

Niekoľko kvapôk udrelo do okna. Otvoril som, chcajúc sa presvedčiť, či neprší. Len tu a tam spadla kvapka vody. Tu som zbadal pri cerkvi, ktorá bola len niekoľko metrov od fary, horieť tri svetelné body. Čo to môže byť teraz v noci? – Hodil som si na ramená kepeň a vyšiel som tíska z fary. Oči upreté na svetelné body, bližim sa k cerkvi. Je tma, všade ticho. dedinka spí. Blížim sa k miestu... Na dva kroky od cerkvného múru do zeme zatkaté tri malé sviečky. To tu niekto zasvietil za dušičky, rozmýšľam a pristupujem bližšie. Ale vtom som strpnul. Z nepreniknuteľnej tmy takmer u mojich nôh sa ozve ako z hlbiny hrobu temné „Slava Isusu Christu!“ Neviem povedať, či som odpovedel. Bleskom som sa obrátil smerom, z kadiaľ zaznel hlas. Pri bielom múru cerkve sa pohnulo voľačo čierneho. „Kto to? pýtam sa. „Ja. Vasiľ Popovič.“ — „Ach, to vy? Nafakali ste ma. A čo tu robíte tak neskoro v noci?“ — „Pálím sviečky“, odvetil starík a bolo počuť, ako si priťahuje kožuch; bolo neprijemne chladno.

„Hádám, ste neboli dnes na cintoríne a pálite sviečky tu pri cerkvi, ale prečo tak neskoro?“ — „Iste nebudete veriť, pán

misionár, že práve tam, kde teraz horia tri sviečky, je hrob!“ o-
zval sa starček. - Naozaj? Veď tu nie je ani pamiatky po hroboch!“
— „A predsa je tam hrob! Z našich ľudí sotva už kto vie. Na
tom mieste už 60 rokov odpočíva – kňaz. Mám vyše 80 rokov.
On ma učil, keď som chodil do školy. Bol to otec, ozajstný
otec. Mal nás všetkých rád, dietky i staré. Keď som odchádzal
na učenie do sveta, zavolať si ma na faru, položil mi ruku na
hlavu, požehnal mi čelo križikom a vravel mi: „Vasiľ, len ostaň
dobrý, drž sa Boha, chráň sa hriechu a zlých kamarátov a mi-
luj prácu! Tak sa staneš šťastným človekom!“ A takto robieval
každému, koho púšťal do sveta. Nezabúdaj na nás, ešte nám pí-
sal, povzbudzoval... Doma bol otcom všetkých. Denne navšte-
voval nemocné, tešil zarmutených. Miloval nás a my sme ho ma-
li tiež radi. Bol som v cudzine, keď zomrel. Keď som sa po ro-
koch vrátil, prvá moja cesta bola tu na toto miesto, kde odpo-
číval náš duchovný otec. Po čase sa opravovala cerkev. Nové
pokolenie už nepoznalo tohto dobrodincu. Bolo treba rozšíriť
miesto pri cirkvi. Hrob zmizol. Zabudlo sa. Ale ja nie! Každý
rok na Dušičky prichádzam tu zapáliť sviečky a pomodliť sa zaň-
ho“ ...

Starík si povzdychol. Sviečky tíško dohorievaly. Jedna po
druhej zhasínala a my ticho šepkali: Vičnaja mu pamjat!

Vraciam sa na faru. Tak teda predsa len vďačnosť ešte ne-
zomrela!...

„Děbravská cerkev“

Modlitba k anjelovi strážcovi.

*Anjelik boží, strážca môj,
vo dne i v noci pri mne stoj,
Boh za ochrancu mi t'a dal,
abyš mi stále pomáhal.*

*Osvieľ môj rozum, vôľu veď,
telo chráň v nešťastí, od bied!
To ešte prosím od teba,
prived ma šťastne do neba!*

(Náuka viery.)

Hrdinská deva.

Mária Šérová (Chaires) bola predsedkyňou Mariánskej kongregácie v meste Ciudad Victoria v štáte Guanajuato v Mexiku. Mladá táto deva bola statočnou vodkyňou a vedela vliať aj iným katolíkom, stíhaným pre svoje náboženské presvedčenie, svoju zmužilosť a odvahu.

Vo februári 1927 bolo tam uväznených niekoľko mužov. Ženy, na čele s Máriou, išly na radnicu za nich sa prihovárať. Boly prijaté gulkami policistov, no jednako sa im podarilo mužov z väzenia oslobodiť. Po niekoľkých dňoch prišla do mesta skupina vojakov a zajali Máriu Chairesovú. Stotník sa jej neustále vypytoval na úkryt kňazov. Nechcela vyzradiť. Vtedy ju vojaci ukrutne zbičovali. Nato ju priviazali k stĺpu a rozkázali, aby zvolala: „Nech žije Galles!“ Ona však napriek tomu vzkrikla: „Nech žije Christos Cár!“ To veľmi popudilo spustilých bezbožníkov. S diabolským úškľabkom ju uchoпил kat za ruku a vytrhol jej jeden prst. Mária omdlela, ale čoskoro prišla k sebe. Znovu ju nútili volať bolševické heslo; keď nevyhovela, utrhli jej druhý prst; tak pokračovali mučitelia, kým je nevyrvali všetky prsty na oboch rukách. Potom prišiel rad na praty u nôh. Konečne kat uchoпил kosák a rozštvrtil jej všetky udy. No Mária ešte mala silu zvolaf: „Nech žije Christos Cár!“ Za tieto slová jej rozrezali jazyk nazdľž a nakoniec vytrhli. S úsmevom na perách Mária skonala.

Nech pamiatka tejto mexickej mučednice nájde ozvenu v srdciach našich dievčat!

T. L. F. Magazine 1928.

Z kroniky „Misionára.“

Služba Božia za členov Spolku sv. Jozefa v novembri: dňa 4., 7., 21.; molenba k sv. Jozefovi dňa 22.

Služby božie v decembri budú dňa 2., 4. a 19.

Naše hroby. Pod ochranou sv. Jozefa odišli na večnosť: Michal Duzecim z Meglaseva, Ján Jusko a Anna Bobalíková z Nov. Mesta, Gregor Liberko z Čaklova a Mária Diburová z Dargova. Táto zomrela krásnou tichou smrťou po prijatí sv. sviatosti, práve keď zvonilo na „Anjel Hospodeti.“ Blahený im pokoj!

Radosná zvesť. Doterajší mihalovský kaplán O. Ján Tkač bol vymenovaný za farára do Lastoviec. Horlivému členovi nášho Spolku, ktorý ako bohoslovec rád diakonizoval v mihalovskom kláštore a ako kaplán získal si svojou apoštolickou prácou srdcia mihalovských greckokatolíkov, prajeme na novom pôsobísci veľa zdravia, sily a Božieho požehnanía.

Jubileum v Stanči. 150 ročné jubileum svojej cirkvi oslávili stančianski veriaci dňa 13. septembra t. r., kedy J. Ex. biskup Pavol Gojdič znova vysvätil reš-

taurovaný a pekne vmaľovaný boží dom. Sšlo sa okolo 2.000 ľudí. Obetavosť stančanských veriacich v tejto, tak ťažkej dobe, nech povzbudí aj druhých, aby sa radi starali o svoj chrám!

Misia v Baňskom (18. — 27.) IX.). Kázal O. Ihumen Matil. Kázni 30, spovedí 500, prič. 600. Bol tu ťažký boj o duše. Prácu misionárov podporovali ženy príkladom, slovom i modlitbou. Pred náukou mužov adorovaly až do polnoci v cerkvi, aby vyprosily milosť obrátenia svojím mužom. U mnohých hriešnikov veľa zapôsobila náhla smrť — bez spovedi muža, ktorý už vyše 2 rokov sa hneval s bratom pre kus zeme. Na slávnosť mis. kríža prišla pekne usporiadaná procesia z Davidova.

Misia v Kvačanoch (18.—25. X.). Je

to fília Klembarku. Káz. 32, spov. 520, prič. 1.200. Mislu odbavovali O. Fail a O. Čelustka. Vypovedali sa všetci, iba 2 parobci nie. Do sv. ruženca vstúpilo 69, do spolku Sv. srdca 27; mnohí sa prihlásili do Spolku sv. Jozefa. O sv. mislu sa veľmi zaslúžil riaditeľ Vladimír Zorvan, zorganizoval účasť školských detí, vyzdobil mir. kríž, ako predbeha hasičského sboru zaranžoval hasičov k slávnosti mis kríža; cestu, kadiaľ išla slávnostná procesia, ozdobil jedličkami. Nadšenie ľudu prevyšovalo očakávanie. Vďaka všetkým, ktorí sa zaslúžili o úspech sv. misle!

Ružencový odosť v Michalovciach prekvapil toho roku mimoriadnou účasťou veriacich. K sv. príč. astiu pristúpilo 830 duší. Hlavné Bohoslužby odbavoval O. archidiakon Fedorko z Michaloviec. Pri obchode začalo prúť a neskôršie sa spustil túžobne očakávaný dážď.

Chcete poznať bližšie činnosť
michalovských misionárov?

OBJEDNAJTE SI

„ALMANACH SPOLKU SV. JOZEFA“

KTORÝ VYJDE KONCOM NOVENBRA!

Obsahuje veľa krásnych fotografií,
krátky kalendár a ústav cerlovný pre ľud!

Cena 8.- Ks.

„Misionár“ vychádza oneskorene pre nedostatok robotníkov v tlačiarňi
Jednoty sv. Cyrila a Metoda,

„Misionár“ vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fail. — Používanie novinových známok povolené výmerom Min. dop. a ver. prác, rezod. poštový v Bratislave pod. čís. 67.414—III/I.—1942. Do hľadací poštový úrad: Michalovce. Tlačí knihtlačiareň Jednoty sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach.

MISSIONÁR

PRE ČLENOV SPOLEK SV. JOZEFA PRI CERKVI SV. DUCHA V MICHALOVCIACH

R. I.

DECEMBER 1942

Č. 10.

Evanjellium na Svätý Večer

(Starosloviensky text, Luk. zač. 5.)

Vo dných ónich, izýde povelinije ot Késara Avhusta, napisáti vsjú vselénnuju. Sijé napisánije pérovoje býst vladášču Syrijeju Kyriníju. I idáchu vsi napisatisja, každo vo svó hrád.

Vzýde že i Jósif ot Haliléji, iz hráda Nazaréta vo Judéju, vo hrád Davidov, íže naricájetsja Vifléjem, napisátisja s Marijeju obručénoju jemú ženóju, súščeju neprázdnóju. Býst že, jehdá býša támo, ispólnišasja dnije roditi jej; i rodi Syna svojehó pérovenca, i povít jeho, i položi jeho vo jaslech: zané ne bí jim místa vo obyťeli. I pástyrije bíchu v tójže strani, bďášče i strehúšče strážu nóščenuju o stádi svojem. I sé Ánhel Hospódeň stá v nich i sláva Hospódňa osijá jich; i ubojášasja stráchem velíjim. I reče jim Ánhel: ne bójtesja: sé bo blahovistvúju vám rádosť velíju, jáže búdet vsim Iudem. Jáko rodisja vám dnés

Spás, iže jest Christós Hóspod', vo hrádi Dávidovi. I sé vám známenije: obrjáščete mladénca povíta, ležášča v jáslech. I vnezápu býst sa ánhelom množestvo vój nebésnych, chválaščich Boha i hlahólubiščich: Sláva v vyšních Bohu i na zemlí myr v čelovících blahovolenije. I byst, jáko otidóša ot nich na nebo Anheli, i čelovíci pástyrie ríša drúh ko drúhu: préjdem do Víflejéma i vídim hlahól séj bývšij, jehóže Hóspod' skazá nám. I príjdóša pospiššesja i obritóša Marijám že, i Jósifa, i mladénca ležášča vo jáslech. Vídivše že, skazáša o hlahóli hlahólannom jím o otročáti sém. I vsí slýšavšii divišasja o hlahólannych ot pástyrej k nim. Marijám že sobludáše vsja hlahóly sijá, slahájušči v sárdcy svojem. I vozvratíšasja pástyrije, slávjašče, i chválašče Boha o vsích, jáže slýšaša, i vídiša, jákože hlahólano byst k nim.«

Ako sláviť „Svätý večer“?

»Navečerije Roždestva Isusovoho« je bezprostrednou prípravou na prazdník Narodenia Syna Božieho, liturgicky už je vlastne počiatkom tohto sviatku. Preto podávame niekoľko pravidiel ako tento krásny a radostný deň prežívať:

1. Zachovaj celý deň prísny pôst, ani pri svätej večeri nepoživaj mäsitých pokrmov!
2. Chráň sa tohto dňa i najmenšieho hriechu, hádiak a škriepok v domácnosti, najmä keď pripravuješ vianočný stromček a sv. večeru!
3. Predpoludním sa zúčastní na Liturgii sv. Vasilia s večernejú!
4. S pobožnou myslou sláv svätú večeru!

Svätá večera sa slávi v rodinách pobožných gréckokatolíkov nasledujúcim spôsobom: Po ukončení domácich prác síde sa celá rodina a pomodlí sa spoločne tretí desiatok radostného ruženca. Potom otec, hlava rodiny, prečíta stojacky sväté evanjelium o narodení Isusa Christa (viď str. 1.), pridá niekoľko vhodných slov, aby rodinu povzbudil k pobožnému životu a nakoniec praje všetkým šťastné a požehnané sviatky. Potom vystúpi matka a na znamenie rodinnej lásky a svornosti urobí každému na čele medom krížik, hovoriac: »Christos raždajetsja!« Prítomní odpovedajú: »Slavíte!« Po tomto milom obrade zapália sa svetlá na vianočnom stromčeku a všetci členovia rodiny zaspievajú tropar »Roždestvo tvoje...«

Po troparu sa všetci s láskou objímu, deti vďačne pobozkajú svojich rodičov, a pomodlia sa Otče náš a Bohorodice za neprítomných a zomrelých členov rodiny. Ihneď potom začína sv. večera. Pri večeri a po nej spievame koledy.

K sv. večeri vystelie sa izba slamou; kde to nerobia, položia aspoň niečo málo slamy na stôl pod obrus. Na našich de-

dinách panujú rozličné vianočné zvyky. Krásne a dobré zvyky si zachovajte! Pohanské zvyky, ako sú napríklad »kormacanky«, vykynoňte!

Po svätej večeri nechodí mládež na priadky, ale idú spať alebo v milej a svätej zábave v úzkom kruhu rodiny sa všetci pripravujú na »povečerije velikoje« a polnočnú »utreňu«. R.

Kráľ v jasičkách

Kráľ že si Ty? — Kde palác tvoj,
lesklým zlatom zdobený? —
Chliev len vidím, Isuse môj,
za stánok Ti zvolený.

Kráľ že si Ty? — Kde sluhovia,
oblečení v drahý šat? —
Prišli iba pastuškovia
v jaskyni Ti poctu vzdaf.

Kráľ že si Ty? — Kde postieľka,
mäkké, teplé perinky? —
V jasiach do útleho tielka
pichá slama cez plienky.

Ale Tvoje poníženie
vieru moju nezmení.
»Kráľ si!« volám roztúžene
»Kráľ si!« spievam v nadšení.

Misionár.

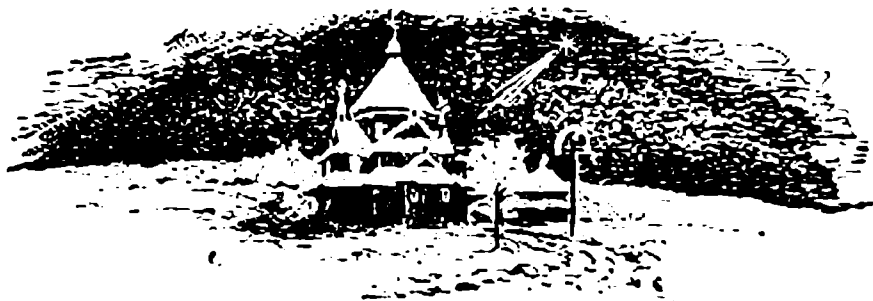
Betlehemskí pastieri

(Piše O. dekan.)

Každoročne spomíname na Vianoce, na udalosť betlehemských pastierov. Ústami svojich služobníkov, anjelov, povolal ich Boh, aby sa klaňali Spasiteľovi sveta. Pastieri ihneď a ochotne sa podrobili hlasu božiemu a ponáhľali sa k jasičkám. Tak nám všetkým zanechali krásny a nasledovaniahodný príklad poslušnosti a presnosti v plnení rozkazu božieho.

Na mieste, označenom od anjela, našli chudobnú mašťať, v jasiach malé Nemluvniatko a dvoch chudobných, prostých ľudí. Nedivili sa tomu, neprišli do rozpakov, lebo verili slovu božiemu. S veľkou vierou padli na kolena pred Dieťaťom. — Prekrásny príklad živej viery!

Túto udalosť známe všetci, ale na jedno zabúdame. Zabúdame, že pastieri po navštívení betlehemskej maštale nezostali nečinní. Bežali do mesta, povedali všetko, čo im oznámil anjel, rozprávali, čo videli. Oni boli prví hlásatelia i apoštolovia veľkého diela božieho, a to — apoštolovia svetskí a dobrovoľní, nakoľko ich neposielal Spasiteľ tak, ako neskoršie svojich vyvolených apoštolov.

Nasledujme aj my krásny príklad betlehemských pastierov! Rozhlasujme, rozširujme v novom roku všade dielo božie. vieru Kristovu, pracujme usilovne a všemožne na spásiteľnom diele šírenia viery! — To bude najvzácnejší a najkrajší skutok v novom roku!

O. J. M. F a i l:

Spasiteľ prišiel . . .

Tichá noc . . . Svätá noc . . .

Na nebi žiari tisíce svetiel, zapálených neviditeľnou rukou Všemohúceho. Vo veľkomeste M. stíchol pouličný ruch, ulice sú puste a prázdne. Len tu a tam uvidíš chodca, ponáhľajúceho sa s niekoľkými balíčkami domov.

Je Svätý Večer a vtedy chce byť každý doma v kruhu svojich milých.

Náhle preletelo ulicou auto, druhé tretie, celý rad . . . Zastaly pred palácom grófa S., ktorý sa ligotá v záplave elektrického svetla. Z aut vystupujú dámy v bohatých kostymoch, sprevádzané pánmi v plnej elegancii, a vstupujú do ožiareného domu, zkadiaľ preniká na ulicu veselá hudba a spev.

Je Svätý Večer a gróf S. pripravil svojej dcére Elvire vzácny dar: bohatého snúbenca, baróna K. . . .

V tom istom dome, len o tri poschodia nižšie, v pivnici, do ktorej malinkým okienkom zapadá len nepatrný lúč pouličnej lampy, porušila sa kopa handier a z kopy bolo počuť slabý hlas: »Mamka, mám hlad«. — Hlboký vzdych a ticho . . .

Handry sa znovu pohly: »Mamka, mám hlad!« Z kopy sa zdvihla biela ruka ženy, objala kučeravú hlavu asi 7-ročného chlapčeka, pritisla ho k sebe, nežne ho pobozkala, pohladkala po tvári. »Bude chlieb, duša moja; musíme čakať, až sa otecko vráti«, ozval sa tichý šepot ženy, plný bólu a zúfalstva. Veď už tri dni nič nejedli; ona v horúčke nemôže von, aby aspoň kus chleba vyžobrala, a muž sedí dnes v krčme pri kartách, pijatyke a miňa celotýždennú mzdu. Že doma, či možno pivnicu nazvať domovom, umiera nemocná žena a hladný syn, o to sa nestará.

»Mamka!«, prerval smutné pradiivo myšlienok nešťastnej ženy hlas dieťaťa, »dnes je Svätý večer, príde k nám Spasiteľ? Hovorila, že prichádza k dobrým deťom, a ja som bol predsa dobrý, veď som sa toľko modlieval, mamka, príde aj k nám?« — Ticho... tichý vzlykot prerušil mlčanie.

»Mamka, plačete? Či azda nás tu Isus nenájde? — Je tu tak tma a zima... Mamka, kúsok chleba, len malinký kúsok, mám hlad...«

Na schodoch do pivnice sa ozvaly ťažké kroky. Vyziabla postava ženy sa bojzливо ukryla do kopy handier a krčovite pritisla k sebe chlapčeka.

Ťažké neisté kroky sa blížila, počul pád tela na dvere a do pivnice sa vtackal opitý muž. Chvíľu stál vo tme, kolísajúc sa na vratkých nohách. Potom sa pohol k miestu, kde ležala nemocná žena s chlapčekom.

»Mamka, chleba!«, zaúpelo dieťa sotva badaateľným hlasom.

»Karol, drahý Karol, nesieš chlieb? aspoň kúsok, Ludo umiera hladom«, zvolala zúfalo žena, sbierajúc posledné sily, aby zdvihla ruky s prosbou k mužovi.

»Ha, banda lenivá, chleba sa vám zachcelo, a robiť sa im nechce, tu sa váfajú, a chleba chcú, nie tak priateľkovia! — kto si zarobil, ten nech sa naje, a keď ste nič nezarobili, nebudete jesť! Kto nepracuje, nech ani neje — tak, tak...« A opilec sa rozrehotal svojej múdrej prednáške.

»Mamka, chleba!«, zaúpel chlapec.

»Chleba chceš, banda? — Tu máš chlieb!«, zareval opilec a kopol do kopy handier. Pri tom stratil rovnováhu a svalil sa na zem. Hrubo zahrešil a onedlho zaspal.

V pivnici sa rozhostilo ticho...

»Mamka! Mamka!« — »Čo je, Ludko môj?« — »Mamka, — Isus — — ach! Aký krásny, aký milý! — Vidíte ho? — Hľa, ide k nám... usmieva sa... kýva nám, mamka — ach — a tých anjelikov! — Čujete, ako krásne spievajú? ... Čo to spievajú, mamka? — — Už rozumiem: Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle! — —

Isus môj! Tak predsa si nás našiel, — — odpusť, že Ťa nemôžeme prijať v lepšej izbietke! Mamička je taká nemocná...

Čujete, mamka, už, vraj, nebudete nemocná... Mamka, Isus chce, aby som sa išiel hrať s anjelikami, smiem? — — Aj vy máte ísť, mamička, pôjdeme — ach, — aké krásne! — Dakujem — Ti — Isuse, že si prišiel... bo-lo — nám — tak — smútno...

Ráno na deň Narodenia Spasiteľa medzi tým, čo hostia, znavení tancom a opojení ťažkým vinom, opúšťali palác grófa Š., sostúpily do pivnice dve sestry z charity. Našly tam muža, vyspávajúceho svoju opilosť, a v kope handier našly ženu, ako tiskne na srdce chlapčeka. Prišly pozde. Už boli mŕtvi. Chlapec zomrel hladom, žene-matke puklo od žiaľu srdce.

Ale Spasiteľ predsa len prišiel — — — —

* * *

Boháči, otvorte chudobným srdce, ale aj ruky!!!

Za hviezdou

Spasiteľ maličky
v jasličkách spočiva
srdiečko Mamičky
láskou sa rozplýva.

Kráľovia videli
žiarť ju velebne,
s vierou k nej hľadeli,
šli za ňou túžobne.

Očkami žiarnymi
dívá sa k hviezdičkám,
ústami drobnými
volá ich k jasličkám.

Hviezdička za krátko
viedla ich v šírý svet,
až našli Dieťaťko,
rozkvitlý z ruže kvet.

•Krásna ty hviezdička,
nech bližšie sostúpiš,
nebeská slzička,
trom kráľom zasvietiš!•

Radosťou plesajú
nad zjavom anjelským,
na tváre klesajú
pred Dieťkom nebeským.

Sniesla sa hviezdička
v radostnom záchvevu,
jasná sťa iskrička
v Túbeznom úsmevu.

Spasiteľ žehná im
útlučkou ručičkou...
Viery lúč svietil im
striebornou hviezdičkou.

Ctitelia sv. Jozefa!

Zúčastnite sa na **ODPUSTE SVÄTEHO JOZEFA**
v nedeľu po Roždestvi dňa 10. januára 1943
v Michalovciach.

Najvzácnejší dar

Je to milosť božia posväcujúca.

V milosti božej sa dáva človekovi sám jeho Tvorca. Milosť božia je lúč nebeského Slnka, obraz boží v nás. Milosť je svetlo duše a príčina nadprirodzeného života. Ona z nás robí nový raj na zemi, v ktorom Boh rád prebýva: »Neviete, že ste chrámy Ducha sv. a Duch Boží prebýva vo vás!»

Slnko sa odráža svojím svetlom v tichých hladinách vôd; Boh svojou milosťou v našej duši. Vidí v nás seba. Človek v milosti posväcujúcej viac sa podobá Bohu ako tvorom. Prostý človek, oblečený do kráľovskej nádhery, sa podobá kráľovi. Ale samé kráľovské rúcho ešte nemení smýšľanie človeka. Milosť božia však oblieka dušu do nádhery nebeskej. Mení jej krásu, smýšľanie i stav. Z bytosti prirodzenej robí bytosť nadprirodzenú.

Všetky obrazy lásky: láska matky, láska manželov, láska snúbencov sú slabé a nemôžu dokonale vystihnúť dôverný pomer medzi dušou vstave milosti a Bohom. Tak Boh miloval svet, že Syna svojho dal, aby ho vykúpil. A tak Boh miluje dušu, že si ju vybral za svoj stánok: »Kto ma miluje, Otec môj bude ho milovať a k nemu prideme a príbytok si u neho urobíme.» Človek v milosti je princom nebeského kráľovstva, nie služobníkom!

Keby neboli anjeli povýšení do stavu nadprirodzeného, potom by aj najvyšší seraf stal v dôstojnosti hlboko pod novopokrsteným dieťaťom.

Kresťan, pamätaj na svoju dôstojnosť!

*Radostné a milostiplné sviatky
Roždestva Júsuvho vám želajú*

vaši Misionári

Chcete si spríjemniť Vianoce?

Čítajte krásny Almanach Spolku sv. Jozefa.
Stojí len 6 Ks. — Obetujte aspoň toľko
na michalovský kláštor!

Z KRONIKY MISIONÁRA

Za členov Spolku budú Služby Božie dňa 1., 6., 8. a 10. januára a moleben k sv. Jozefovi dňa 8. a 10. januára.

Naše hroby. K večnej odplate boli povolani: Jura Petrišínc, Budkovce; Ján Jurko a Andrej Jurko, Pozdišovce; Anna Kosturová-Janová, Veľaty. Táto bola dobrou i agilnou členkou Spolku sv. Jozefa i živého ruženca. Rada ozdobovala kvetinami po celý svoj život veľatú cerkev. Nech im Boh dopraje sláviť Vianoce v nebi!

Misie vo Sviniči odbavoval od 7. do 13. novembra O. Fall. Predniesol 22 kázni, vyspovedal 394 duší, rozdal 821 sv. prijímaní. O misie sa veľmi zaslúžil miestny rímskokat. p. farár, ktorý každý deň popoludní odbavoval s veriacimi cirkevné »otpravy« za úspech sv. misie a vôbec ukazoval veľké porozumenie pre vzájomnú prácu medzi gréckokatolíckymi a rímskokatolíckymi.

V Roztokách pôsobil na misii O. J. Durkán od 24. októbra do 1. novembra. Kázni 30, spovedí 335, pričastia 725. Zápas o duše bol tvrdý. Mnohí, ktorí sa už dlhé roky nespovedali, smerili sa na sv. misii s Bohom. Veľmi obetavým sa preukázal miestny kantor, roľník, ktorý vedie aj Bratstvo sv. Ruženca.

Misia v Nižnom Mirošove. Misionár O. Durkán, Kázni 32, spovedí 200 pričastia 364. Ľudia veľmi chudobní, nemali ani čo obuť do cerkvi. Málokto zostal bez sv. spovedi. Misijný križ z červeného smreka urobili spoločnými silami sami mládenci. Bratstvo sv. Ruženca má 70 členov. Sú zapísaní aj mládenci. Ruženec sa chodí modliť spoločne do cerkvi vždy v piatok večer a v nedeľu po večerní.

Exercície ctíhodným gréckokatolíckym sestrám v Michalovciach pred sviatkom »Neporočného Začatia« odbavoval O. Jozef Fall.

Členky sv. Ruženca v Iňáčovciach zakúpili pre svoj chrám prostredníctvom nášho Spolku prekrásny stichar v cene 500 Ks. Príklad iste následovania hodný!

J. E. biskup Pavol Gojdič strávil v našom kláštore 8 dní od 7. až do 16. decembra. Prišiel si odpocínúť a vykonať si prívratné duchovné cvičenia. Dňa 16. decembra navštívil učiteľskú akadémiu a gréckokatolícku ľudovú školu.

Budujeme! Práve začíname s najbližšími prípravami k zbudovaniu kazateľnice ikonostázu a baldachýnu v kláštorskej cerkvi. Oferujte radi z vlastných prostriedkov! Pomôžte nám dokončiť pýchu gréckokatolíkov na Slovensku: *Michalovský kláštor!* Len z malých a drobných obetí rastú veľké veci!

Máte už

„Deväťdňová pobožnosť“

k Sv. Srdcu, P. D. Márii a k Sv. Jozefovi?

Je to malá knižka za 3 Ks, ale veľmi vám poslúži v duševných potrebách!

»Misionár« vychádza mesačne pre členov Spolku sv. Jozefa zadarmo. — Redakcia a administrácia: Kláštor Redemptoristov, Michalovce. — Redaktor: Fr. Fiala, zodpovedný redaktor: O. Jozef Fall. — Používanie novinových známok povolené výmerom Ministerstva dopravy a verejných prác, rezort poštový v Bratislave pod číslom 67.414-III/I-1942. — Dohliadací poštový úrad: Michalovce. — Tlačí kníhtlačiareň Andrej, filiálka v Prešove.